

HARLEQUIN®

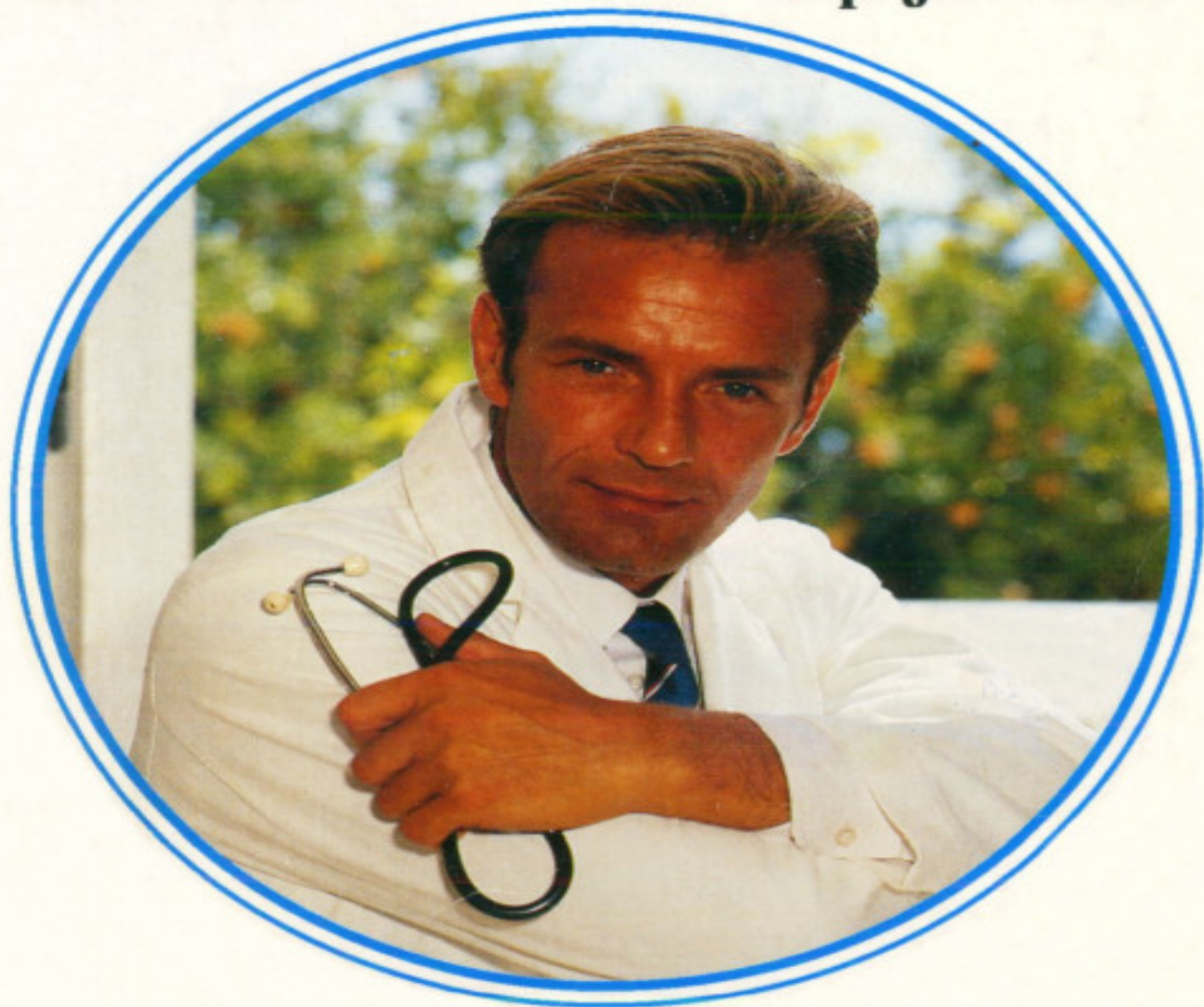
декември '95

Романс **В БЯЛО**

153

**ИЗПИТАТЕЛЕН
СРОК**
Мерегим УЕБЪР

МЕРЕДИТ УЕБЪР ИЗПИТАТЕЛЕН СРОК

Превод: Маргарита Витанова

chitanka.info

След тежка лична и професионална драма доктор Джо Армитидж приема временното място в болницата във Верила, Западен Куинсланд. Тя дълго не може да разбере защо доктор Стийв Хеминг, който доскоро така е настоявал за нов лекар, се държи враждебно с нея, въпреки добрата ѝ работа. Много скоро става ясно, че той знае за нея далеч повече, отколкото тя би искала. Доктор Армитидж ще трябва да плати доста висока цена за своето бъдеще...

ПЪРВА ГЛАВА

Първото, което Джо чу, беше воят на сирените, приближаващ зловещо в сумрака. Звукът им отекна в ушите ѝ като вой на ранено животно, загубено в самотната пустош. Когато в огледалото за обратно виждане се появиха проблясващи червени и сини светлини, тя внимателно отби встрани от тясната асфалтова ивица, служеща за път тук, в далечните западни части на Куинсланд. Покрай нея профучаха полицейска кола, следвана от мръсна жълта линейка.

Нови пациенти, помисли тя и потрепери при мисълта какво може да има в линейката. С ловко и добре премерено движение изкара тежко натоварената кола от едрия чакъл отстрани на пътя и ги последва със стремителна бързина. В мига, когато линейката е напускала града, дежурният лекар вече е бил на крак, но сирените означаваха спешен случай, следователно допълнителна помощ нямаше да бъде излишна.

Младата жена караше с максимална скорост, доволна, че може да отвлече вниманието си от тежките мисли, които я преследваха през дългото пътуване. Скоро тя изгуби от поглед светлините. Отново беше сама.

Когато пристигна във Варила, осветлението по улиците вече беше запалено. Зави наляво след надписа, указващ посоката на болницата и не след дълго спря на паркинга отпред. Джо взе от купчината дрехи, грижливо подредени на задната седалка престилка на бели и сини карета и сковано се измъкна от шофьорското място. Протегна се за миг и прекоси краткото разстояние до осветения вход.

На третия ден след Нова година файето бе все още празнично украсено.

— Казвам се Джо Армитидж, новата лекарка — обърна се тя към младата сестра на регистратурата, която изпитателно я огледа. — Линейката ме задмина на влизане в града. Имате ли нужда от помощ?

— Как да нямаме? Аз съм Карън Шорт. Доктор Хеминг е дежурен. Челно сблъскване. В едната кола е пътувало тричленно семейство, а в другата — съвсем младо момче. Полицаяте докараха

трима от пострадалите. Стийв, тоест доктор Хеминг, се зае с момчето, но не мисля, че има надежда. — Тя поклати глава и премина към по-конкретни неща. — Настанихме семейството. Родителите са много зле, вероятно със счупвания, а дъщеря им е в безсъзнание. Ще ви покажа къде да се измиете, дотогава рентгеновите снимките ще са готови. Аз ще ви ги донеса.

Докато говореше, сестрата я поведе към едно малко помещение с умивалник. Първоначалното ѝ облекчение, че неочаквано се е появило подкрепление, се беше поуталожило и младата жена подложи новата лекарка на старателен оглед.

— Сигурна ли сте, че искате да започнете веднага? — попита Карън и Джо се обърна, за да ѝ се усмихне.

— Може би се чудите дали наистина е възможно една жена, висока метър и шейсет и облечена в зле скроен ярко розов спортен костюм, да е новият завеждащ?

— Не! Разбира се, че не! — отговори бързо момичето и се изчерви.

— Пътуването дотук е дълго, горещо е, а това е най-удобната дреха, която имам — обясни Джо. — Наистина съм доктор Армитидж, която очаквате на работа в понеделник и съм съвсем сигурна, че съм готова да започна още сега. Дали искам, или не е без значение.

Три часа по-късно Джо се чудеше на издръжливостта на човешкото тяло. Беше пътувала почти дванайсет часа, вместо да преспи по пътя и въпреки това бе успяла да намери сили, за да свърши онова, което се искаше от нея с професионална точност.

Господин и госпожа Андрус си почиваха, доколкото това им позволяваше гипсът и най-голямата ѝ грижа сега беше дъщеря им, която все още беше в безсъзнание.

— Доктор Хеминг все още ли е в операционната? — попита тя влязлата току-що Карън.

Сестрата кимна, втренчила поглед в неподвижната слаба фигурка под чаршафа.

— Най-добре да се измия и да отида там — може да имат нужда от помощ.

— Сигурна съм, че Стийв ще се зарадва — отговори сестрата с бодра усмивка. — Аз ще остана с Джени.

Джо въздъхна и кимна.

— Нито едно от изследванията, които направих, не показва наранявания на черепа или продълговатия мозък, но има нужда от наблюдения през половин час. Ако зениците ѝ реагират на светлина, дори и съвсем слабо, веднага ме извикайте — това може да е първият симптом на покачване на налягането в черепа.

— Дано не се стигне дотам — отвърна Карън, която като всеки професионалист бе неспособна да прикрие съчувствието си към болни или пострадали деца. — Старшата сестра е тук и сега е в операционната със Стийв. Шапка, престилка и маска ще намерите в малкото помещение между кабинета, в който бяхме, и операционната. Да ви помогна ли да се измиете?

— Първо ще сложа стерилни дрехи и ще отида при тях. Може пък да нямат нужда от мен.

— Не се надявайте — киселият отговор прозвуча съучастнически и на Джо ѝ стана приятно. Странното чувство, че е част от екип, съживи изтощеното ѝ тяло и възстанови силите ѝ.

Облечена в престилка, която ѝ стигаше до глезените, с прекалено голяма шапка върху късата си кестенява коса и маска, покриваща цялото ѝ лице до живите кафяви очи, тя отвори вратата на операционната и веднага разбра, че е закъсняла.

Тази нощ в малката операционна бе водена безнадеждна битка. Двама души се движеха уморено и механично събираха инструментите, един санитар изнасяше количката с тялото на младежа през страничната врата — като облак над всички тегнеше отчаянието от загубата.

— Съжалявам, Роузи, но ще трябва да те оставя сама да довършиш това. В катастрофата е имало още трима души. Вече загубих достатъчно време.

Джо бе озадачена от горчивината и стаения гняв в този дълбок глас. Свали маската си и побърза да се обади:

— Останалите са добре. — Нямахте място за учтиво встъпление, щом можеше да намали загрижеността му. — Аз съм Джо Армитидж. Последвах линейката в града и пристигнах навреме, за да се погрижа за родителите. Госпожа Андрюс има лека фрактура на лъчевата и лакътната кост на лявата ръка — вероятно се е обръщала назад към дъщеря си в момента на удара. Единият ѝ глезен е подут, но от снимките не личи да има счупване, така че му сложихме лед и сега тя

спи. Мъжът ѝ се е отървал със счупвания на двете кости на подбедрицата ѝ е в гипс.

Лекарят вдигна поглед и прикова очи в нейните. Неговата маска бе все още на лицето му, така че тя виждаше само две очи със син блясък, прикрити от тежки клепачи и гъсти тъмни мигли.

По гърба ѝ полазиха нервни тръпки, когато тези очи пробягаха по скритата ѝ под огромната престилка фигура и отново се вдигнаха, за да срещнат погледа ѝ и да разтърсят слабото ѝ тяло. Между тях сякаш имаше някакво предчувствие. Приятели, които откриват минала връзка, или врагове, поздравяващи се преди битка?

Той вдигна ръка да развърже маската си и тя проследи движението, нетърпелива да зърне лицето му, но и неспособна да обясни желанието си. Носът му беше прав и с дълбоко изрязани ноздри, под него устата бе в почти права линия — уста на човек, който крие силни чувства.

„Трябва да съм по-уморена отколкото си мислех“, сгълча се тя сърдито. Продължи да обяснява, за да прикрие смущението си:

— Господин Андрюс се тревожеше повече за колата, отколкото за жена си и дъщеря си. Колата е с двойно предаване, което обяснява сравнително леките им наранявания. Според него другата кола се е ударила челно в тях и влязла под шасито. Той се оплаква от болки в гърдите, но електрокардиограмата не показва нищо и затова мисля, че причината е във врязалия се в него предпазен колан. Преглеждаме и двамата през половин час за признаци на вътрешни кръвоизливи или сътресения.

— А детето? — излая той.

„Представянето — после“, помисли Джо огорчена.

— Момиченцето е в безсъзнание, но няма разкъсвания или счупвания и рефлексите ѝ са добри. Сестрата е при нея.

— Трябва веднага да я изпратите в Яруна. Там е базата на спешната хирургия.

Очевидно този мъж ще ѝ се налага, ако му се удаде и най-малка възможност, а тя не искаше това да се случи — никога вече! Вдигна брадичка в несъзнателен жест на предизвикателство и се приготви за борба — съвсем учтиво, разбира се!

— Защо не я изпратихте, още от самото начало? — възрази тя. — Преди да вкарате младежа в операционната, трябваше да прегледате

всички и да вземете мерки срещу шока.

Реакцията ѝ беше инстинктивен опит за самозащита.

— Откакто я видях са минали вече три часа и тя все още е в безсъзнание. Не смятате ли, че има нужда от по-обстояен преглед?

Той говореше с остър сарказъм, който лазеше по опънатите нерви на Джо и я обиждаше.

— Не, не смятам! — отговори тя твърдо, докато сваляше шапката си и прекарваше пръсти през слегналата се коса. — На този етап тя се нуждае от наблюдение и почивка. И двете може да получи тук. Освен това по-добре да е с родителите си. Успях да убедя майка ѝ да поспи едва след като ѝ обещах, че ще оставим дъщеря ѝ тук. Не мислите ли, че са пострадали достатъчно, за да им причиняваме още мъка, като ги разделим в различни болници, без това да е необходимо?

— Тук е едва от три часа, а вече се опитва да коригира реда — подхвърли той язвително като гледаше някъде над главата ѝ.

В Джо се надигна изгарящ гняв, но тя запази самообладание, решена да се бори с този арогантен мъж и да победи!

— Може би ми липсва вашия опит тук, но аз съм учила доста за скоростта на възстановяване на пациентите и смятам, че и тримата ще излязат от болницата по-бързо, ако са заедно.

— Вашето назначение започва да тече след два дни — дотогава ще става това, което аз кажа, независимо дали това ви допада, или не — гласеше незабавният отговор.

Джо пое дълбоко дъх, неспособна да повярва, че този мъж я измъчва така посред нощ, когато не бяха стигнали до никъде, след трескавата вечер, прекарана в грижи за пострадали в катастрофа! Все още стояха в операционната, въпреки че асистиращата сестра тактично се бе оттеглила. Вдигайки очи към своя противник, Джо разбра защо всички престилки в болницата бяха максимален размер. От нейната позиция той приличаше на малка планина. Тя запази мълчание.

Сякаш приел победата, той се обърна и свали шапката си, откривайки гъста руса коса, изсветляла на ивици от слънцето, така че приличаше на златиста грива и му придаваше свободен и открит вид, който никак не се вписваше в блестящата стерилност на операционната.

— В момента има само две сестри на смяна, а и в една болница с двайсет легла и трима пациенти в повече са от значение. И въпреки

това вие очаквате една от тези сестри да се грижи специално за детето, така че то да може да остане тук — подхвърли той през рамо, без да си прави труда да я погледне.

— Бих се радвала да остана с момиченцето — каза тя бързо. — Едва ли ще мога да заспя, ако не съм сигурна, че положението е стабилизирано. А ако възникнат усложнения ще постъпя както вие сметнете за най-добре — ще я изпратя в Яруна или ще ви извикам.

— Ако става дума само за повишено вътречерепно налягане, първо ме извикайте. Вероятно ще можем да го оправим тук — каза той рязко и се отдалечи, оставяйки я втренчена в бавно затварящата се врата.

— Толкова по въпроса за професионалното сътрудничество! — измърмори тя, свали престилката, която се увиваше около глезените ѝ и я захвърли в един кош в ъгъла на операционната. Пое дълбоко въздух, за да се успокои. Мястото във Варила беше много важно за нея. Даваше ѝ възможност да поработи при тези условия и да разбере дали това е областта, в която иска да специализира — ако това да станеш човек за всичко, можеше да се нарече специализация. Ако успехът във Варила означаваше да се примири с този арогантен, враждебен лекар, който дори нямаше конкретна специалност, тогава добре! Кой е казал, че всички доктори са добри хора?

На път към отделението си взе палтото. То не беше много по-дълго, но поне беше правено по поръчка и ѝ придаваше професионален вид. След пътуването имаше нужда да се изкъпе и да облече чисти дрехи, за да се освежи, но ако изчезнеше и за десет минути, „Негово Величество“ доктор Хеминг щеше веднага да се появи и да намери още един повод за оплакване.

— Сега аз ще постоя с нея — прошепна тя на Карън. — Вие и без това си имате достатъчно работа!

— Ще ви донеса нещо за хапване. Чай или кафе?

— Кафе, моля. Един сандвич направо ще ми спаси живота.

Дали споменаването на храната беше това, което направи магията? Докато говореха и двете усетиха някакво раздвижване в леглото и един тънък глас каза:

— И аз съм гладна!

Джо застана до леглото и се надвеси над малкото момиче. Зениците ѝ все още бяха леко разширени, но в размера им нямаше

нищо необичайно. Тя се оглеждаше и при вида на непознатата обстановка устните ѝ започнаха да треперят, лицето ѝ се набръчка и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Всичко е наред, миличко — успокои я Джо. — Мама и татко също са добре. Преживяхте лека катастрофа, ти сигурно си ударила главата си и затова сега си в тази много специална болница.

— Защо е много специална? — попита детето, забравило сълзите.

— Защото ти си в нея, разбира се! — каза Джо тържествуващо.

В отговор бе наградена с усмивка и усети как Джени поотпусна ръката ѝ.

С внимателна настойчивост Джо установи, че Джени не само знае коя е, но помни и подробности от пътуването до момента на катастрофата. Уверена, че няма да има повече усложнения, тя седна до нея и ѝ разказва приказки, докато детето потъна в дълбок, но този път естествен, сън.

Когато излизаше тихо от стаята, тя срещна сестрата, която бе помагала в операционната; с поднос с кафе и сандвичи.

— Аз съм Роузи Стрейчън, старшата сестра, доктор Армитидж. Съжалявам, че не бях тук по-рано, но...

Джо пое подноса и го постави на масата в коридора.

— Имали сте тежка нощ — каза тя със съчувствие, забелязала дълбоките бръчки на напрежение по лицето на жената и влажните следи от набързо изтрети сълзи. — Моля ви да ме наричате Джо — продължи тя, прикривайки с бърбенето си вълнението на другата жена. — Баща ми е лекар и когато чуя доктор Армитидж ми се струва, че става дума за него. — Беше наградена с уморена усмивка. — Момиченцето дойде в съзнание и говореше съвсем ясно — обясни тя. — Сега спи и затова си помислих да потърся вечерята, която Карън обеща.

— Да, ето я. Съжалявам, че се забавихме толкова много. Всички сме много разстроени — промълви тихо Роузи и разтърси глава, сякаш искаше да се отърси от някаква тежка мисъл. — Младежът, който беше убит, е от местните. Градът е малък и всички се познаваме. Ходех с майка му на училище. — Тя спря за момент и изтри лицето си, сякаш ядосана на сълзите, които изпълниха очите ѝ, после добави разпалено: — Мразя това! Мразя тази част от работата си. Зная, че не можем да

спасим всички, но това дете... — Тя отново се поколеба, а Джо мълчеше, защото знаеше, че за Роузи е най-добре да говори и да излее чувствата, които я разкъсваха. — Толкова съм ядосана! — избухна Роузи, прекъсвайки проточилото се мълчание. — Ядосана съм на Ланс, че умря така! Че причинява такова страдание на родителите си! Глупаво е, нали? Глупаво е да си ядосан на някого, който току-що е починал?

— Мисля, че е много полезно — увери я Джо. — Аз ще видя как е детето и ще се върна да си изпия кафето. Тук сигурно има къде да седнем. Една чаша горещ чай или кафе може да ви помогне да се отпуснете след всичко това.

Роузи кимна и посочи една врата на края на коридора.

— Води към кухнята. Това е вторият ни дом — там седим, когато сме нощем на смяна.

— Вие отидете, аз ще дойда след малко.

След като се увери, че Джени спи спокойно, Джо се отправи към голямата кухня в провинциален стил. Надяваше се, че въпросите за болницата и града, които искаше да зададе на старшата, ще отвлекат мислите ѝ от ужаса от смъртта на младото момче.

Мина час, преди тя отново да се върне към дежурството си край леглото на детето. Преди да си тръгне, за да поспи през останалата част от нощта, Роузи се отби при нея, за да ѝ каже, че всичко е наред. Тримата нови пациенти си почиваха спокойно. Свита на един стол до леглото на Джени, Джо прехвърляше информацията, която Роузи ѝ бе дала.

Варила изглежда беше една силно сплотена общност, която осигуряваше на населението от околността удобствата на „града“. Както повечето градове в западните райони, така и този съществуваше благодарение на богатите пасища наоколо и улесняваше живота на хората. Изведнъж тази пустош се бе превърнала в туристическа атракция и все повече хора пътуваха на запад в желанието си да видят как са живели поколения австралийци от времето на ранните заселници. Идваха с палатки, отбиваха се от дългите маршрути на север и запад към Дарвин, за да прекарат няколко дни в града, или посещаваха именията.

Темата, която въобще не засегнаха, бе доктор Хеминг, защото въпреки желанието на Джо да научи повече за човека, с когото щеше

да е в най-тесни професионални отношения в това отдалечено място, тя не можеше да си позволи да говори за нещо, което би могло да се определи като клюка. Неотдавнашните ѝ преживявания бяха причинили рани, които хорските приказки отвориха, и я оставиха така съсипана, че предложението за работа във Варила бе дошло като отговор на молитва.

През прозореца над леглото на Джени Джо виждаше просветляващото небе и чуваше нарастващото оживление навън, известяващо края на дългата нощна смяна. Младата жена се изправи сковано и излезе в коридора, където Карън я поздрави.

— Няма промени в състоянието на другите ви двама пациенти — каза тя тихо. — Защо не се приберете у дома?

— Това е най-хубавото предложение, което някога съм чувала — отвърна Джо. — Сигурно щях да го приема с радост, ако само знаех къде е това „у дома“.

— О, господи! Вие дори не сте си видяла къщата! Изчакайте ме само да се обадя на сестрата къде отивам и ще ви я покажа. Зад самата болница е — обясняваше Карън, докато я водеше през кухнята в мръсния заден двор. — Стийв живееше тук в началото, но си купи къща и я превърна едновременно в кабинет и апартамент. Когато е в града, преспива тук.

„Още по-добре“, помисли си Джо — споменът от сблъсъка на волите им бе все още пресен в съзнанието ѝ. Карън продължи покрай права редица от ниски тумбести дървета, през ивица яркозелена гъста трева и стигна до ниска тераса, опасваща едноетажна тухлена къща. Отвори безцеремонно предната врата и покани Джо вътре.

— Цялата е ваша — кимна тя от вратата. — Аз трябва да се връщам, но ако имате нужда от нещо, елате в болницата и ме намерете. Добре дошла във Варила, доктор Армитидж — в случай, че още не са ви поздравили.

Тя махна с ръка, сякаш предоставяше на Джо правата върху всичко наоколо и с бърза усмивка си тръгна, загрижена да свърши работата си преди следващата смяна.

Развълнувана, Джо се огледа. Спалнята беше вдясно, а вляво имаше и по-малка спалня. Къс коридор водеше до стая, която

представляваше трапезария и хол, а след тях откри удобна кухня, перално помещение и баня. Стабилно, удобно жилище за служители, реши тя. Практично, но напълно лишено от стил. След тази оценка една голяма прозявка ѝ напомни колко е уморена и, забравила душа, за който си бе мечтала цяла нощ, Джо се упъти право към спалнята, просна се на леглото и само покри краката си с тънката ленена покривка, за да се предпази от утринния хлад.

— О, за бога! — разнесе се нечий раздражителен глас.

Думите отекнаха в подсъзнанието ѝ, преди да осъзнае, че не са част от съня ѝ. Изплува от дълбокия сън и отвори очи.

Притежателят на гласа беше застанал на вратата и я бе закрил напълно. Това беше доктор Стийв Хеминг, освен ако всички мъже на запад от планините не бяха високи метър и деветдесет. Изглеждаше отново недоволен.

Джо се изправи в леглото и прекара ръка през косата си в отчаян опит да се отърси от съня, за да се справи с натрапника.

— Цяла нощ ли не сте спали? — гневно попита той и тя кимна, озадачена от резкия му тон. В края на краищата, не беше ли именно той, който настояваше тя да остане с детето през нощта?

— Предполагам, че колата пред входа на болницата е ваша?

Тя отново кимна. Да не би да я е събудил само за да ѝ съобщи, че там не е разрешено паркирането?

— Дайте ми ключовете. Ще накарам някой от персонала да я докара и пак ще дойда. Имаме да оправяме доста неща.

Той протегна ръката си с нетърпелив жест. Тя стана от леглото, бръкна в джоба си и извади малка връзка ключове. Стийв Хеминг бе сбърчил начумерено вежди, а очите му пробягаха от босите ѝ крака до разрошената от съня коса.

— О, за бога! — повтори той и изчезна през вратата.

Тя поклати глава, слисана от реакцията му. Сега имаше нужда от един душ, да не говорим за миенето на зъби и чистите дрехи! Трябваше да изчака колата. Отвън един бодър глас извика:

— Ще оставя ключовете на терасата!

Благодарна, че никой повече няма да я види в това ужасно състояние, тя изчака няколко минути, преди да излезе за багажа си и

след като го внесе вътре, се запъти доволна към банята.

Водата беше хладка и миришеше странно, но почистваше и освежаваше. Възстанови оптимизма на Джо и съживи вродения ѝ дух за приключения, който я бе съпътствал през дългото пътуване на запад. От дъното на чантата измъкна бермуди и риза, среса се и прекоси хола, за да намери Стийв Хеминг, който се чувстваше съвсем у дома си в кухнята над тиган цвъртящ бекон с яйца.

— Това мирише хубаво — каза тя бодро. — По-добре, отколкото щеше да мирише едно маслиново клонче, сигурна съм.

При звука на гласа ѝ той се обърна и очите му погледнаха въпросително.

— Маслиново клонче ли?

— Символ на примирието — обясни тя.

— Примирие ли? — попита той безизразно. — Защо трябва да ви предлагам примирие?

„Защото снощи се държахте грубо“, помисли си тя сърдито. Не можеше да повярва, че този мъж не осъзнава колко негостоприемно я бе посрещнал.

— Това беше шега — подметна тя небрежно. Сетне напълни чайника и го сложи на печката. Умираще за чаша кафе.

— Аха!

След този незадоволителен отговор той отново се обърна към печката, за да сервира закуската, въпреки че бе почти обяд.

— Аз ще пия чай. Има няколко пакетчета в буркана до кафето — уведоми я той и сложи чинии на масата, където вече бяха подредени прибори, хляб, масло и малка кана мляко.

Потискайки желанието си да му каже да си направи сам чай, все пак той бе приготвил цялата закуска, Джо запари чай и сложи кафе и се присъедини към него на масата. Взе ножа и вилицата си и погледна към мъжа срещу нея. Самото му присъствие я караше да негодува.

Главата му бе наведена над чинията, а гъстата му коса беше зле подстригана и несресана. Помисли си, че ще разбира за спешните повиквания по това, че не се е погрижил за нещата, които смята за второстепенни. Ръцете му бяха силни, с дълги пръсти, кожата — загоряла като на човек, прекарващ голяма част от времето си на открито, за разлика от повечето лекари, които познаваше.

— Яжте — нареди той, вдигнал за момент глава от чинията. Прикритият му поглед улови нейния, но не разкри нищо. — Нямам много време, а трябва да поговорим.

Потискайки многобройни предизвикателни отговори, Джо започна да яде и усети как гладът ѝ победи всичко останало. От другата страна на масата човекът планина се нахрани, отместа чинията си и вдигна глава, за да разгледа Джо, докато довърши закуската си.

— Положението е следното, доктор Армитидж — започна той с равен безизразен тон. — Вашият баща може да ви е осигурил това място във Варила, но аз съм този, който ще реши дали ще останете.

ВТОРА ГЛАВА

Джо кипна от възмущение. Тя буквално си прехапа езика, за да не избухне, придаде на лицето си въпросителен израз и вдигна поглед.

— Все пак това е само временно назначение — наруши той мълчанието и поклати глава, сякаш в отговор на нейното съжаление. — Може би знаете, че през последните две години много настоявах в града да бъде назначен още един лекар. Районирането на медицинското обслужване в тази част на страната означаваше повече чиновници и по-лошо обслужване за хората.

Въпреки че думите бяха отправени срещу отдела, оглавяван от баща ѝ, омразата в гласа му бе изчезнала и той говореше тихо, очевидно примирен с бюрократичните недостатъци.

— В същност преди две години аз напуснах, като си мислех, че на моето място ще назначат друг. Въобразявах си, че като се захващам с частна практика, осигурявам още един лекар за нарастващите нужди на хората в района.

— И какво стана? — попита тя подканващо.

— Прецениха, че болницата няма нужда от лекар! Яруна е на три часа път. Там е базата на спешната хирургия, има също и един завеждащ, един специализант и всякаква апаратура. Трябваша ми две години, за да ги накарам да разберат, а сега...

— А сега ви натрапиха мен и поради някаква причина вие смятате, че не съм компетентна — довърши тя започнатата от него мисъл, овладявайки гнева, който отново заплашваше да избухне. — Въпреки че преди да се отдам на изследователска работа, в продължение на две години съм работила в провинциална болница. — Поемайки дълбоко дъх, тя разтегна устните си в някакво подобие на усмивка и мило добави: — Вие очевидно сте доволен, че това назначение е само временно, доктор Хеминг, но позволете да ви уверя, че аз съм не по-малко доволна от това. Перспективата да споделям за постоянно работата си с един самодоволен мнителен всезнайко като вас, е напълно достатъчна, за да се откажа завинаги от медицината! —

Един бърз поглед към слисаното му лице ѝ показа, че думите ѝ са попаднали право в целта и тя почувства мимолетно удовлетворение. Възползвайки се от мълчанието му, тя продължи: — А сега може би ще ми кажете нещо повече за болницата и ще изложите предложенията си за промените. Все пак аз съм тук, за да работя.

— Както знаете, имаме двайсет легла — започна той. — Две от тях са заети от хора, които, ако бяхме в голям град, щяха да са в частна клиника. — В девет часа от понеделник до петък започват амбулаторните прегледи — продължи той след продължително мълчание. — Докато сте на смяна, ще сте на разположение на спешното двайсет и четири часа. Нямам нищо против да идвам при спешни случаи. Четвъртък е най-спокойният ден и ако решите да си починете, мога да ви замествам тогава, а също и в края на всяка втора седмица.

— Сега, когато започнете частната си практика, работата в амбулаторията сигурно ще намалее значително. Предполагам, че повечето хора в града вече ви смятат за свой лекуващ лекар.

Това беше нейната маслинова клонка. Тя търсеше мост към него, за да живеят заедно — ако не в хармония, то поне във взаимно съгласие.

— Въпреки това вашите задължения не отпадат — каза той рязко и Джо зяпна.

Откъде бе дошла тази вражда? Дали не е насочена срещу баща ѝ, който ръководеше отдела, отказвал многократно молбите му за допълнителен персонал? Тя поклати глава, докато го гледаше как пие чая си на малки глътки. Не можеше да е свързано с баща ѝ. И все пак в отношението му към нея имаше нещо лично, нещо, което не можеше точно да определи, но което със сигурност беше налице.

— Аз ще бъда в болницата още няколко часа, за да довърша писмената си работа, после съм дежурен през деня и довечера. Вие започвате утре — завърши той, изправи се и напусна стаята. Стъпките му отекнаха по покрития с линолеум под в коридора и дървената тераса.

Какъв ужасен характер има този мъж, мислеше си Джо, докато разчистваше масата, миеше чиниите и разглеждаше шкафовете и продуктите, които някой бе оставил по рафтовете. Въпреки неприятната случка, закуската я бе ободрила и тя разтовари колата,

прибра дрехите си и внимателно подреди възглавниците, снимките и украшенията, които бе донесла, за да ѝ напомнят за дома. Когато свърши, се огледа гордо.

— Единственото, от което още се нуждае, са малко цветя — каза тя на снимката на родителите си, която стоеше вече на нощното шкафче. Грабна една хирургическа ножица от чекмеджето с приборите и излезе навън да разгледа двора. Щом стъпи на терасата, усети как лятната жега я блъсна и изгори кожата ѝ. Една пръскачка на равномерни интервали поливаше ливадата и благодарение на нея, зеленото пространство бе като оазис сред сухата кафява пустош. Оградените с тухли лехи показваха къде преди са били насадени цветя, задушени сега от бурени. Избягвайки струите вода, тя отиде до кичестите бутилковидни дървета, отчупи три клонки и с възхищение разгледа твърдите черни шушулки между гладките им зелени листа. Чу някакво бръмчене, погледна внимателно и видя, че то идва от една пчела, хваната в мрежа в една от шушулките. С върха на ножицата тя помогна на борецето се създаване да се измъкне и вдигна глава, защото някой я повика.

Видя Роузи да се приближава откъм болницата и помахаше със свободната си ръка. В този момент усети остро пробуждане в китката и видя как ръката ѝ започва да се подува.

— Ще извадя жилото — чу тя гласа на Роузи, но някак отдалеч и Джо се помъчи да запази спокойствие.

— Извикайте доктор Хеминг — едва изрече тя с хриптене. — Кажете му, че съм алергична към ужилване!

Тя бе лекувала много хора от алергични пристъпи, но никога не ѝ бе хрумвало, че може да е сред малцината, които реагираха така остро на отрова от насекоми.

Очите ѝ пареха и я сърбяха, клепачите ѝ бавно се подуваха и затваряха.

— Лекарите с установена алергична реакция трябва винаги да имат антиалерген под ръка — строго нареждаше нечий сърдит глас. — Нали не сте бременна?

Джо усети убождането от спринцовката. Последните останки от гордостта ѝ я подтикваха да отвърне нещо остро.

— Не знаех! — успя да промърмори тя отбранително.

— Тихо, тихо — обади се гласът, сега вече по-меко и приветливо.

Джо усети как две силни ръце я обгръщат, вдигат я във въздуха и я притискат към нечий широки гърди.

— Тихо — повтори успокоително Стийв Хеминг, докато я внасяше в къщата леко, сякаш беше бебе, и внимателно я полагаше на леглото.

Сигурно беше отметнал покривката, защото сега грижливо я зави и остана до леглото ѝ, като с една ръка държеше китката ѝ, мереше пулса и разглеждаше възпаленото място.

— Ще ви донеса нещо за това. Почивайте си, вече сте добре.

Тя беше готова да му повярва, защото като по чудо дишането ѝ вече бе спокойно, макар устните и езикът ѝ да бяха още подути, а клепачите ѝ не можеха да се отворят докрай.

След минута той отново беше до нея и мажеше подпухналата ѝ китка с успокояващ мехлем.

— Как стана това? — попита мъжът тихо, вероятно за да я провери как говори.

— Пчелата беше попаднала в шушулката — обясни тя. — Поисках да я освободя.

— Пчелата ли?

— Да — отвърна тя предизвикателно. — Мразя смъртта!

— Тя тъй или иначе щеше да умре, след като ви ужили — заяви той с необорима логика.

Горещи едри сълзи напълниха очите на Джо. Беше уморена, далеч от къщи, а този мъж казваше, че е убила пчелата.

— Не плачете, нали? — попита той подозрително.

— Разбира се, че не — подсмръкна тя отчаяно, когато една сълза се търкулна по бузата ѝ.

— О, за бога! — промърмори той. — Предполагам, че всички тези емоции не са заради умрялата пчела?

— Мразя да убивам дори мравки — каза тя тихо, — макар че обикновено не плача за това. Трябва да е от умората.

Тялото му излъчваше топлина, която я сгръвяше, и тя потисна желанието си да се притисне към него и да забрави проблемите си.

Сигурно бълнувам, помисли си тя, шокирана от реакцията на тялото си. Всъщност именно той е причина за проблемите, напомни си тя строго.

— Бих ви посъветвал да се отървете от тази своя слабост. Ако не бяхте на петдесет метра от болницата, глупостта ви щеше да ви убие. Не разбирате ли? А тук има не само пчели, а и мравки, стършели и оси, които вероятно също са опасни за вас. Ами змиите?

Тя потръпна импулсивно.

— Ако видя змия, или ще хукна да бягам, или ще умра от разрив на сърцето, така че забравете опасността от змийско ухапване — обясни тя сухо. — Имам фобия от змии. Става ми лошо дори и от снимка на змия и няма смисъл да говорим за преодоляване на този страх — опитвала съм и не става.

Като заговори за това, тя потрепери и видя как на лицето на Стийв Хеминг се изписа презрение, докато наблюдаваше реакцията ѝ с почти научен интерес.

— Не помислихте ли за това, преди да се втурнете да лекувате хората тук?

— Разбира се, че помислих. Просто си мислех, че вероятността да се натъкна на някоя змия по пътя отгук до болницата и обратно е много малка.

— Нашата работа не се свежда само до задълженията ни в болницата — каза той, очевидно засегнат от лекомисленото ѝ поведение.

— За какво говорите? — попита тя. Той много лесно пробуждаше враждебността ѝ.

— Говоря за това, че ние сме част от общността. От край време лекари биват изпращани тук против желанието си — заради стипендия, или защото няма друга работа. Някои от тях бяха добри, някои оставаха, но други идваха тук и точно като вас си въобразяваха, че всичко, което трябва да правят, е да ръководят болницата за известно време и после да си отидат.

Джо изобщо не се съмняваше, че той горещо вярва в това, което говори. Може би тъкмо увереността му, че винаги е прав, я подразни най-много. Както и да е, тя беше принудена да продължи спора.

— Какво лошо могат да сторят, ако просто си вършат добре работата?

— Да си вършиш добре работата и да си добър лекар са две различни неща. Най-трудната част от лечението е доверието и ако не осъзнавате това, не би трябвало да сте тук. Ако пациентите ти вярват, е

по-сигурно, че ще се оправят, но без доверието на първо място няма да стигнете до никъде!

Този довод ѝ беше добре познат — често пъти тя самата го бе използвала, особено когато защитаваше решението си да носи пъстри дрехи, защото смяташе, че белите престилки разграничават лекарите от техните пациенти и засилват преградата помежду им. И все пак, въпреки че по принцип бе съгласна, все още не бе готова да се съгласи със Стийв Хеминг.

Тя отвори уста да заговори, но той още не беше свършил.

— Доверието не се получава заедно с дипломата. То трябва да бъде спечелено, а това не става, когато си изолиран зад стените на болницата! Сега имам работа. По-късно ще дойда пак да ви видя. Междувременно се опитайте да поспите — нареди той и излезе от стаята.

— О, за бога! — измърмори Джо прословутата фраза.

Тя потъна обратно във възглавниците. Тялото ѝ трепереше от обида и яд, в главата си усещаше тъпа болка, докато организъмът ѝ продължаваше да се бори с отровата.

Горещината бе проникнала през стените на хладната тухлена постройка и тя се събуди, обляна в пот. Взе си още един хладен душ и се почувства по-добре, но само минути след това сухата жегга отново я замъчи. Облече си лека памучна рокля без ръкави и реши да се разходи до болницата и да види семейство Андрюс. Макар и да не беше на смяна, смяташе, че посещението ѝ е оправдано, понеже тя първа се погрижи за тях. Освен това там щеше да работи климатичната инсталация, което беше голямо предимство.

На път за отделението се чудеше какво става с децата, когато родителите им не могат да се занимават с тях за известно време, а всички роднини и приятели са далеч.

Същата мисъл тревожеше и госпожа Андрюс.

— О, докторе, толкова се радвам, че се отбихте! — посрещна я тя от вратата. — Видях Джени и знам, че е добре, но какво ще стане с нея? Ще може ли да издържи тук, докато ние отново сме в състояние да пътуваме? Мислите ли, че това е най-доброто решение?

— Вие сте пациент, а пациентите не бива да се тревожат. Това е работа на техния лекар!

Бодростта в гласа ѝ има известен успех, жената леко се усмихна и част от загрижеността в очите ѝ изчезна.

— Аз живея тук, в болничния комплекс, така че тя винаги може да остане при мен, докато ви изпишат. Ще говоря със старшата дали познава някое приятно семейство в града с деца на възрастта на Джени. Ако се съгласят да я приемат, тя ще си намери приятели за игра и още много неща, които ще ангажират вниманието ѝ, а и вие ще се чувствате по-спокойна.

— Чудесна идея — отвърна Кейт Андрюс. — Наистина ли мислите, че някой ще се съгласи?

— Тук е западът — напомни ѝ Джо, макар и самата тя да не бе толкова убедена — идеята току-що ѝ бе хрумнала. — Не сте ли чувала за западната гостоприемност? — Тя отиде до болничната карта и прегледа нанесените данни. — След като решихме проблемите на Джени, да видим как се чувствате вие.

— Ръката още ме наболява, а кракът ми е доста подут, но иначе съм добре.

— Тогава ще отида при старшата и ще се върна щом измислим нещо — каза Джо и излезе.

Два часа по-късно тя и Роузи представиха на Джени и родителите ѝ едно много мило семейство — малкото момиче си тръгна щастливо, а майка му си отдъхна. Седнаха в кабинета на Роузи. Джо отлагаше момента, когато трябваше да се прибере да помисли за вечеря, а Роузи се мотаеше с надеждата, че съпругът ѝ ще нахрани децата, ако закъснее достатъчно.

— Идеята ти беше чудесна — похвали я Роузи.

— Може би ще мога да дам нещо на провинциалната медицина — отвърна мрачно Джо.

— Разбира се, че ще можеш. Защо трябва въобще да се съмняваш?

— Изглежда доктор Хеминг мисли, че фобията ми към змиите ме прави неподходяща за тази работа — особено след като се оказа, че съм алергична към ужилване.

Не можа да потисне горчивината в думите си.

— Ужилването беше доста неприятно — каза Роузи съчувствено. — Сега добре ли си? Да си призная, учудих се, че се появи толкова скоро — мислех си, че ще прекараш деня в леглото.

— Сигурно щях да направя точно така, ако не беше толкова топло. Всъщност дойдох тук, за да се разхладя.

— Стийв не е ли включил климатика? Честно казано, човек би си помислил, че е недоволен от пристигането ви, след като толкова време искаше още един лекар.

— Може би е така, но изглежда, че аз не пасвам на изискванията му — каза Джо тихо.

— Глупости — отговори Роузи ободрително. — Просто си една малка хубава жена и той е реагирал типично по мъжки, решавайки, че вероятно си и некадърна. Ако съдя по това, което видях да правиш миналата нощ, много скоро ще разбере, че е грешил.

— Може би ще му докажа, че не е прав, но се съмнявам, че някога ще си го признае — отвърна Джо с крива усмивка. — Не ми направи впечатление на мъж, който лесно отстъпва.

— Може би — призна Роузи и неохотно се изправи. — Хайде, ще дойда да ти покажа откъде се включва климатичната инсталация. Ако не искаш да си готвиш сама, може да се храниш тук.

Минаха през кухнята и ярко осветения двор на болницата и се отправиха към къщата. Над вратата светеше лампа и огряваше терасата и стълбите. Отзад се чуваше приглушено работене на мотор.

— Някой вече се е погрижил — отбеляза Роузи. — Този шум е от климатика. Ако погледнеш на задната тераса, ще откриеш табло с ключовете. Ще се справиш ли?

— Разбира се — увери я Джо и проследи с поглед новата си приятелка, която се връщаше в болницата, за да хвърли последен поглед, преди да се прибере при семейството си.

Прекося терасата и отвори вратата. Чувстваше се добре — беше се справила с първия си проблем, бе намерила решение, добро за всички и въпреки че в това нямаше нищо кой знае колко чудно или пък важно, беше доволна от постижението.

Лампите в къщата светеха, а от кухнята долитаха шумове. Тя спря в коридора. Сърцето ѝ биеше силно. Страхът и недоверието, така обичайни за града, изостриха сетивата ѝ. Усети примамлив аромат на храна. Крадците, убийците и изнасилвачите едва ли щяха да ѝ сготвят, преди да я нападнат, реши тя и се успокои. Беше осем. За последен път бе яла към единайсет, когато Стийв Хеминг я нахрани с бекон с яйца.

— Кой е там? — извика тя и се зарадва, че гласът ѝ звучи спокойно.

— Хеминг! — гласеше резкият отговор и сърцето ѝ отново заби лудо.

Щом толкова не я харесваше, защо непрекъснато я безпокоеше? Защо продължаваше да я храни?

— Нямате ли си собствена кухня? — попита тя, като напълно осъзнаваше, колко враждебно звучи гласът ѝ.

— Всъщност дойдох да видя как сте и да ви донеса това — отвърна меко той и посочи един инхалатор на масата между тях.

— Какво е това? — попита тя подозрително.

— Адреналин! Носете го винаги със себе си и вдишвайте два-три пъти веднага щом нещо ви ужили, разбрахте ли? Вечерята ще е готова след две минути.

— Добре — отвърна тя и затътри крака към банята.

Наплиска лицето си със студена вода и разреса енергично косата си. Направи гримаса на образа си в огледалото и излезе.

Стийв Хеминг отваряше бутилка изстудено вино.

— Ето и маслиновата клонка — каза той, вдигна поглед към нея и се усмихна, докато измъкваше тапата.

Земята под краката на Джо се залюля. Това не беше усмивка — устните му се изкривиха в закачлива гримаса, сякаш я подканяше да сподели шегата му. Тя отвърна с естествената си доброжелателност, зарадвана, че бяха преодолели бариерата помежду си.

— О, толкова се радвам, че го казвате. Започнах да мисля, че не ме харесвате.

От другата страна на масата Стийв пълнеше съсредоточено втората чаша вино.

— Права сте — отбеляза той чистосърдечно. — Но ние сме колеги и ще се наложи да работим заедно, затова си помислих, че ще е по-добре да установим някакво примирие.

Обидата в любезно изречените думи шокира Джо. Тя просто стоеше и го зяпаше с отворена уста, опитвайки се да проумее току-що чутото.

— Как смеете да говорите така? — попита тя, когато гневът взе връх и ѝ вля сила. — Как можете да съдите някого, без дори да го познавате?

Тя обидено тропна с крак. Осъзнаваше, че сигурно прилича на разгневено дете, но не можеше да обуздае яда, който гореше в слабото ѝ тяло. Досега се бе примирявала с грубостта на този мъж, но не можеше да търпи повече. Искаше обяснение за отношението му и щеше да го получи, дори това да ѝ коства мястото.

— Това отношение само срещу жените лекари ли е насочено или по принцип не харесвате жените? — изговори тя на един дъх. Ядът ѝ се разпалваше, гласът ѝ се извиси до крясък.

Мъжът я гледаше, а хубавото му тъмно лице оставаше безизразно. Вечерята вреше отзад на огъня, пълните с вино чаши стояха недокоснати на масата. Напрежението се стелеше във въздуха като електрически ток преди силна буря. Гневът на Джо се изпари и тя потрепери.

— Мартин Колинс беше най-добрият ми приятел през студентските години — процеди мъжът, а погледът му стана студен и напрегнат.

Джо се вцепени от изненада — бе изминала целия този път, за да избяга от тези предразсъдъци.

— След като го заряхахте, той дойде да живее при мен. Разказа ми как сте се държала с него — че сте се опитвала да го изпреварите в отдела по изследвания, като сте използвала влиянието на баща си, за да си проправите път към хората, които са отпусkali парите. Той беше сломен. Говореше, обсъждаше работата си... Мислех, че съм му върнал част от вярата в бъдещето, но явно не съм успял.

Главата му клюмна и приборите на масата подскочиха шумно, когато я удари с юмрук.

— Не беше така! — извика тя, а думите ѝ наподобяваха отчаян плач.

— Така ли? — подхвърли той презрително, вдигна глава и се втренчи в нея с обвинителен поглед. — Тогава защо един толкова способен човек като Мартин се самоуби?

Джо усети, че ѝ се гади, втурна се към задната тераса, изтича покрай колата и гърмящия мотор на климатика и спря в дълбоката сянка на един евкалипт, хвърли се срещу стъблото му и започна да повръща.

ТРЕТА ГЛАВА

Постепенно, разтърсващите спазми отшумяха, хладният въздух я обгърна, а магията на нощта я успокои. През клоните на дървото тя виждаше небето, обсипано със звезди, които сякаш грееха по-ярко тук отзад и разпръскваха тъмнината с бялото си сияние.

Време е да се прибера, си каза тя, заставяйки се да разсъждава спокойно и логично. Трябва да ям, да се обадя на родителите си, за да им кажа, че съм пристигнала и да си легна, за да имам сили да посрещна новия ден.

Може ли да има нов ден, чудеше се тя, или щеше да става така, където и да отидеше? Винаги ли щеше да има някой да си спомня името на Мартин и да го свързва с нейното? Паметта е избирателна, помисли тя унило. Изглежда никой не си спомняше другите момичета, с които Мартин бе излизал. Нито пък вземаха под внимание факта, че тя не го беше виждала четири месеца, когато той сложи край на живота си по такъв показан начин. Кой от тях бе скъсал — това вече беше без значение — особено, ако Мартин бе разказвал различни версии на различните хора. Както обикновено, две и две правят пет, реши тя с необичайна за нея горчивина.

Някъде звънеше телефон. Трябва да е в нейната къща, реши тя, изтощена и вече спокойна. Нека Стийв Хеминг отговори, помисли си, но звъненето продължи.

Аз съм лекар, а лекарите винаги отговарят на телефона, припомни сама на себе си младата жена и неохотно и със скована походка се отправи към къщата.

— От леглото ли те вдигнах, или беше в банята? — попита Роузи в отговор на нейното „ало“.

— Бях в задния двор и общувах с природата — обясни тя.

— А змиите?

— О, Роузи, съвсем забравих за тях! — По тялото ѝ премина тръпка, но Роузи я отвлече от мислите ѝ.

— Много рядко можеш да видиш змия близо до града — увери я тя, — особено пък до болницата, където има толкова коли, а и градинарите поддържат някакъв ред. Звъннах да проверя дали си добре. Аз току-що ставам, но реших първо да те чуя. Все пак, ти днес беше пациент.

— Благодаря ти, Роузи, добре съм. Утре на смяна ли си?

— Как иначе! Ще бъда там, за да посрещна тържествено новия лекар!

Двете се засмяха.

— До утре тогава — каза Джо и остави слушалката с усмивка.

Огледа кухнята. Освен миризмата на храна, всичко изглеждаше така, сякаш Стийв Хеминг никога не е бил там. Масата беше разчистена, чашите и чиниите ги нямаше. Озадачена, тя отвори хладилника и намери запушената бутилка вино и един стъклен съд с вечерята, която бе сготвил. Обхвана я досадно чувство за вина, но тя бързо го потисна. Може би той бе дошъл да търси примирие, но ако беше така, защо непрекъснато се заяждаше с нея? Ужасен човек, помисли си тя ядосано.

С мрачна решителност тя напълни чайника и го сложи на печката, намери малко хляб и си направи един не особено вкусен сандвич със студеното ядене. После набра номера на родителите си.

— Аз съм Армитидж — рече тя на глас, докато сигналът ехтеше в познатия дом на километри от нея, — а Армитидж могат всичко!

Две седмици по-късно Джо седеше в кухнята и се разсънваше с чаша кафе.

— Трябва да излезете да разгледате околността. Ако през уикенда не се случи нещо сериозно, можете да дойдете да видите моя чифлик.

При звука на този глас Джо замръзна. Откакто започна работа, виждаше Стийв всеки ден — разминаваха се в отделенията, когато той идваше да види частните си пациенти, обсъждаха болните, за които се бе грижил, преди тя да дойде, помагаше му при операции.

С желязно самообладание тя си бе изградила защитна стена на безразличие и студенина и се криеше зад нея при всяко негово появяване. Благодарение на уменията си, тя работеше със свършен

професионализъм, а топлата и грижовна жена, която пациентите и персоналът започнаха да опознават, оставаше скрита за него.

— Точно си мислех, че този уикенд ще съм твърде заета, за да разглеждам забележителности — отвърна тя спокойно, пресуши последната глътка кафе и стана от стола.

— Ако промените решението си, ще ви кажат къде да ме намерите — каза той кратко. — А сега, ако ми отделите няколко минути, бих искал да обсъдим плана за операции.

— Елате в кабинета.

Заобиколи бюрото и седна на края на големия кожен стол, който бе наследила от него. Беше три пъти колкото нея и я караше да се чувства още по-малка.

— Дейв Първис от спешните хирурзи ще оперира тук в сряда. Всяка трета сряда от месеца е негова по разписание, въпреки че при спешни случаи, както знаете, идва и в други дни.

Той се бе отпуснал в стола за посетители, лицето му бе набраздено от умора. Рано сутринта една от частните му пациентки бе родила хубаво момиченце и, както издаваше видът му, той бе прекарал цяла нощ с нея в очакване на бебето. Джо потисна загрижеността, която за момент отвлече мислите ѝ.

— Направих списък на пациентите — каза тя. — Искате ли да добавите някого? — Като решително насочи мислите си отново към обсъжданата тема.

— Само един, за изследване — каза Стийв отнесено, сякаш умът му се бореше с някаква мисъл и не намираше отговор, — струва ми се! — завърши той, като се почеса и разтри челото си, за да накара мозъка си да проработи по-добре.

— Проблем ли има?

— А кога няма? — простена той и докато се бореше със съмненията, гласът му прозвуча почти топло.

— Искате ли да поговорим за това? — попита тя с възможно най-сух тон, за да прикрие тревогата, породена от настроението му.

Той бе винаги така спокоен и несигурността му сега ѝ се стори много обезпокояваща.

— Става дума за един старец, Джош Евънс. Целият му живот е минал тук. В продължение на петдесет години е работил в Кураминя, след това се е установил да живее на края на града. — Джо седеше

безмълвна. Остави го да намери думите, с които да обясни дилемата си. — Много от тези стари хора „не искат да тревожат доктора“, докато не стане прекалено късно. Сигурен съм, че има рак на дебелото черво, въпреки че прегледът не показва нищо.

Той поклати отчаяно глава и прекара ръка през косата си.

— Не знам какво друго може да е — всички симптоми са на лице. В такива случаи хирургът преглежда пациента и в зависимост от резултата, го изпраща в Рокхемптън за по-нататъшни операции, или...

— Или отново го зашива, защото е прекалено късно? — Гласът ѝ изразяваше съчувствието ѝ към пациентите, с които постъпват така.

— Да — каза той грубо, установил с неохота ограниченията на съвременната медицина.

— Това ли е, което ви тревожи за господин Евънс? Страхувате се, че е прекалено късно, за да се направи нещо?

— Другата диагноза ме плаши повече — каза той тъжно и хубавите му устни се извиха в лека усмивка. — Не мога да го изпратя в Роки — обясни той. — Това ще го убие, вместо да му помогне. Той е един стар чудак, но познава всички в града и те го познават. Тук е между приятели, а там — колкото и мили да са хората, той ще е сред чужди.

— Може би се тревожите излишно. Много от чревните тумори могат да се премахнат, дори и това да означава колостомия. Ако пък се окаже нещо друго, сигурно ще можем да се уговорим с някой добър онколог и ще проведем лечението тук, под неговото ръководство от разстояние.

— Това ще означава допълнителна работа за вас — каза той сковано. — Той ще се нуждае от повече грижи, отколкото ще мога да му осигуря, така че, въпреки че аз ще ви помагам колкото мога, той ще бъде ваша отговорност.

— Страхувате се, че няма да мога да се справя ли, доктор Хеминг? — попита тя много тихо.

— Не — промърмори той. — Дяволски сигурен съм, че ще се справите, дори и само за да ми докажете! — Той вдигна ръце в знак, че се предава и добави: — Вие сте много способен лекар, но аз и не съм се съмнявал в това. То е в кръвта ви, все пак.

„Е, благодаря ви, доктор Хеминг“, помисли си тя, зарадвана от неочаквания комплимент.

— Това означава също, че ще прекарвате дълго време в операционната — предупреди я той и тя кимна.

След необичайното съгласие, което постигнаха, те се върнаха отново към списъка и разпределиха асистиранията.

В такива моменти, помисли си Джо, осъзнавам колко приятен може да е животът в този град — да работиш в съгласие с друг професионалист и да виждаш резултатите от това. Колко практикуващи лекари можеха да се похвалят, че познават пациентите си като хора — така, както ги познава провинциалният лекар?

— Чифликът ми е на около половин час път от града. Голяма част от времето си прекарвам там. Ще се радвам да ви разведа.

Дали и той бе усетил появата на нещо общо, нещо свързващо помежду им? Това отново звучеше като предложение за примирие. Неподходящо сравнение, реши тя, когато тази мисъл ѝ напомни за последния им опит да проведат мирен разговор.

— Имам нужда от един спокоен уикенд — повтори тя и почти веднага съжали, представяйки си предстоящите два дни без никакви задължения и без никакви хора. — Може би някой друг път — добави тя.

— Може би! — повтори той като ехо. — Със сигурност ще се видим в понеделник.

След тези думи той стана и излезе. За човек с неговите размери този мъж се движеше леко и тихо и на нея ѝ се стори, че се изпари.

Все още гледаше втренчено отворената врата, когато през нея се подаде една глава.

— Имаш ли свободна минутка? — попита Карън.

Джо кимна и отново се върна към всекидневието си, което не включваше едри мъже!

— Току-що се обади брат ми. Последните две години прекара в мините в Маунт Айза. Този уикенд ще мине оттук на път за Бризбейн. Ще остане за малко и се чудех...

— Дали няма да има нужда от място, където да спи? — Джо знаеше, че Карън дели един апартамент в града с двама учители.

— Не...

— Отказвам да играя на въпроси и отговори — подразни я тя. — Просто кажи!

— Знам, че този уикенд почиваш и се чудех дали би дошла да вечеряш с нас довечера — каза Карън умоляващо. — Искам да го запозная с Боб, но не искам Боб да си мисли, че семейството го проверява, да се смути, или нещо такова — завърши тя неубедително.

Джо се усмихна, разбирайки загрижеността на Карън. От това, което бе казала на Джо, ставаше ясно, че отношенията ѝ с Боб, новият млад полицаи в града, са още в ранен стадий и Джо разбираше нежеланието на Карън да го подлага на такова напрежение.

— Бих направила всичко за истинската любов! — пошегува се тя. — Къде, кога и как трябва да се облече човек, когато излиза във Варила?

— Всички хотели имат ресторанти, но предполагам, че Брайън ще иска нещо по-така, а единственото шик място във Варила е голф клубът — отвърна Карън сериозно. — В петък и събота вечер там има дори и оркестър! Ще говоря с него, когато пристигне, и ще те вземем към седем. Независимо къде ще ходим, аз ще съм с рокля. Хората тук обичат да се обличат добре, дори и само за да отидат на вечеря в кръчмата.

— Ще се видим в седем — обеща Джо, а вътрешно бе решила, че заради Карън ще положи всички усилия да изглежда възможно най-добре.

В осем часа, докато седяха на терасата на голф клуба, тя вече бе на мнение, че Брайън Шорт е голям симпатяга. Бе поуспокоила глада си с предястие от пресни омари, а умората ѝ се разсея от студеното шардоне, от което внимателно отпиваше.

— Може би е по-добре да обясниш каква връзка има между метеорологията, която според мен е наука за времето, и мините.

— По-скоро бих обяснил теорията си защо жени с кафяви очи и нацупени червени устни неизбежно се влюбват в мен!

— Първо за метеорологията — настоя тя и отмести ръката, която полека обхващаше раменете ѝ. Настана мълчание, докато младата келнерка отново напълни чашите. — Защо мините се нуждаят от метеоролог? — повтори тя, когато се облегна назад в очакване на следващото ястие.

— Не толкова мините, колкото първоначалната обработка на рудата — обясни Брайън с прелъстителен глас и прекара пръста си нагоре по ръката ѝ. — Получават се отровни серодioxidни изпарения

и целият град разчита на мен, за да остане въздухът му чист и безвреден за дишане.

Джо се ухили.

— Не съм сигурна, че вярвам на това.

— Така е — запротестира Брайън. — Аз съм влиятелен човек в Маунт Айза. Само да натисна едно копче и работата в мините спира. А мините са единствената причина за съществуването на този град.

— Нима? — подразни го тя, доволна, че е успяла да го отклони от безобидния, но досаден флирт.

— Разбира се — заяви той гордо. — Времето се разваля от запад, откъдето идват ниски облаци и поемат изпаренията и ако малкият Брайън не надуе свирката, целият град се изтравя!

Пръстът му бе престанал да я гали, но ръката му собственически лежеше върху нейната.

— Добре ли прекарвате свободната си вечер, доктор Армитидж?

Въпросът прокълтя в тялото ѝ, думите отекнаха в костите ѝ. Тя измъкна ръката си изпод тази на Брайън и се обърна.

— Да, много — отговори тя мило и погледна нагоре към появилия се неочаквано Стийв Хеминг с предизвикателна усмивка. — Точно обсъждахме времето в Маунт Айза. Познавате ли Брайън, братът на Карън?

Та тя бърбеше! Знаеше, че го прави, но неочакваната му поява я смути и както винаги се случваше в негово присъствие, изпита странно напрежение.

За щастие, Карън се зае с представянето, а през това време пристигна главното ястие.

— С приятели ли имате среща — ако не, присъединете се към нас — покани го Карън, без да забелязва гневния поглед на брат си.

— Благодаря, Карън. Дошъл съм да хапна набързо. Миналата нощ беше доста тежка и ме мързеше да си готвя сам. Приятно прекарване! — добави той накрая, докато се отправяше към една свободна маса до прозореца, който гледаше към бара и дансинга.

Брайън продължи да обяснява колко е важен в Маунт Айза, но Джо не можеше да се съсредоточи над думите му, нито пък да оцени крехката сочна пържола, която си бе поръчала. Незнайно защо се почувства напрегната и натрупаната от дни на ред умора взе да казва думата си.

— Ще танцувате ли с мен? — попита Брайън, когато отнесоха празните чинии.

Джо се изправи със странна неохота. Повече от всичко искаше сега да си е в къщи в леглото, но след като се бе съгласила да дойде, не можеше да развали вечерта на останалите. Единственото нещо, за което се радваше, бе, че се погрижи за облеклото си.

Когато с Брайън се отправиха към дансинга, тя усети допира на шумолящата коприна до краката си — знаеше, че леката кремава материя на ярки цветя ѝ седи чудесно.

Тя не виждаше това, което виждаха другите — коса, която блестеше и обрамчваше деликатно изваяното ѝ лице, грижливо подчертани вежди и мигли, открояващи блясъка на очите ѝ, правилен нос, чиято форма омекотяваше студенината на класическата ѝ красота и широки пълни устни, които лесно се усмихваха и образуваха трапчинки в нежно поруменелите ѝ бузи. Докато се движеше плавно на дансинга в обятията на Брайън, беше уверена, че изглежда възможно най-добре и кой знае защо се радваше, че доктор Хеминг е там и я наблюдава.

Когато музиката спря, се почувства измамена — беше толкова приятно. Ръката на Брайън обви талията ѝ и тя бързо погледна към масата на Стийв, но него го нямаше — мястото бе празно!

— Ще дойдете ли утре в Яруна на мача по крикет? — попита Боб, щом се върнаха на местата си.

— Разбира се — каза Брайън.

Неговият ентузиазизиран отговор почти заглуши бързия отказ на Джо.

— В никакъв случай!

Всички се засмяха и разговорът се насочи към мача и шансовете за победа над шампиона.

— Сигурна ли си, че няма да дойдеш утре? — попита Брайън, когато я изпращаше час по-късно.

— Абсолютно — увери го тя. — На някои може би им харесва да пътуват три часа в едната и три часа в другата посока заради един мач, но за мен сънят е далеч по-привлекателен.

— Тогава може би ще се видим в неделя — подхвърли той и я целуна леко по бузата, след което се върна при колата, където го чакаха Боб и Карън.

Събуди се в десет часа — освежена и заредена с енергия.

Ще слеза до града, реши тя и довърши леката си закуска. Ще походя, ще напазувам, ще пийна кафе в Смокинята и ще зарежа домакинската работа до обяд.

Сложи си една широкопола шапка, грабна плетена чанта и потегли, като преди това спря на терасата, за да вземе някаква бележка, закачена в една от саксиите на последното стъпало.

Беше от Карън, която ѝ предлагаше на другата сутрин в десет да отидат на пикник и да поплуват на бента. Не искали да я будят рано сутринта, когато потегляли за Яруна и бяха оставили бележката.

Джо се усмихна. Звучеше чудесно. Брайън беше приятна компания, а и си тръгваше в понеделник, така че нямаше да има усложнения. Винаги ли трябваше да бяга от усложненията, чудеше се тя, но дори и тази потискаща мисъл не повлия на бодрата ѝ походка и блясъка в очите, когато тръгваше да разучи града, в който щеше да живее, макар и временно.

Докато заобикаляше болницата, тя се възхищаваше на прекрасната гледка на невените, които изпълваха лехите в центъра на алеята за коли. Пред стълбите бе паркирана голямата кола с двойно предаване на Стийв. Той може би правеше своята обиколка, преди да потегли към чифлика си извън града.

— Да ви закарам ли?

Голямата кола сигурно се бе спуснала зад нея по инерция, защото тя не бе чула шум от мотор. Доктор Хеминг се бе протегнал през седалката, русолявата му глава се подаваше през прозореца в очакване на отговора ѝ. Тя се опита да прочете мислите му, но той ги криеше твърде добре.

Денят е прекалено хубав за спорове, реши тя. Доброто настроение придаваше особен блясък на очите ѝ и караше устните ѝ да се усмихват щастливо.

— Аз просто слизам в града — до супермаркета — отговори тя.

— И аз съм натам — отвърна той мрачно.

Колкото и да искаше да се разходи, щеше да е грубо да откаже. Кой знае как всичките им опити да се помирят се проваляха и завършваха с кавга. Ще опитам още веднъж, реши тя, но само защото беше в добро настроение.

— Добре.

Пътят изглеждаше дълъг, а когато влезе в колата, тя беше доволна, че е толкова просторна. Между нея и този човек, който по някакъв начин бе решил да ѝ почерни живота, имаше доста място.

— Познавахте ли отпреди Брайън Шорт? — попита той, щом тя се настани.

В гласа му се долавяха заплашителни нотки, които моментално накараха Джо да съжалява, че е приела поканата.

— Не — отвърна тя отегчено, вперила очи в непроницаемия му профил. — Карън ме помоли да се присъединя към тях на вечеря.

— Просто се чудех — промърмори той безизразно, — защото малко жени днес са толкова глупави, че да поканят у дома си мъж след първата среща.

— За какво говорите? — смръщи се учудено Джо. Настроението ѝ все още бе достатъчно добро, за да се развали от този странен въпрос.

— Този град е малък, доктор Армитидж, никога не забравяйте това. — Внезапната му грубост даде ясно да се разбере в какво настроение е мъжът и успя чудесно да развали нейното. — Ето го супермаркета.

Той се протегна през нея и ѝ отвори вратата с едва сдържан гняв, сякаш в движението изливаше цялата си антипатия към Джо.

За момент тя остана неподвижна, докато се опитваше да осмисли поведението му. После вдигна рамене и се измъкна навън.

— Вие сте побъркан! — отсече тя, забравяйки професионализма, с помощта, на който щеше да му даде по-научна диагноза. — Луд! — повтори тя и затръшна вратата, за удоволствие и забавление на неделните купувачи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Обзалагам се, че Стийв много се радва, че сте тук!

Дейв Първис, хирургът, изтърси това в една от паузите, които се получават понякога в разговора. Думите отекнаха в кухнята, където част от персонала опустошаваше вечерята след един особено тежък ден.

— По-добре питайте него.

Джо погледна към Стийв, като го предизвикваше да отговори. Той промърмори нещо, но шумът от разговорите по съседните маси погълна думите му.

Този уикенд не се виждаха много често. Обяснението на Брайън, че в неделя сутрин е отишъл да остави бележката от Карън на терасата, обясни защо Стийв ѝ се нахвърли така. Това, което не можеше да разбере, беше реакцията му. Той не криеше, че не я харесва. Всъщност, припомни си тя горчиво, каза ми го направо, да не би случайно да не съм разбрала намека. Така че, какво толкова се е загрижил за морала ми?

— Обадете се, ако имате някакви проблеми — казваше хирургът и умът ѝ се върна в настоящето.

Изпи последната глътка кафе, смушка анестезиолога си, който флиртуваше безцелно с Карън, и се приготви за тръгване.

Работният ден на Джо далеч не бе свършил. Направи обиколка на отделенията и отиде при Джош.

Стийв Хеминг бе вече там. Стоеше до леглото и гледаше малката съсухрена фигура, бледа като привидение — целият в системи, Джош се бореше да дойде в съзнание.

— Дейв е добър хирург — каза тя, като се опитваше да изтръгне Стийв от мрачното му състояние. — Мисля, че даде на Джош голям шанс лечението му да завърши успешно, да се възстанови, да води нормален живот.

Той потъна в стола до леглото. Видът му беше така съкрушен и уморен, че на Джо ѝ се прииска да го утеши. Кимна към екрана, който

показваше ударите на сърцето на Джош — равномерни и силни.

— Изглежда, че е преживял операцията забележително добре за осемдесетгодишен човек.

— Този мошеник е голяма работа — отвърна Стийв с искрена обич.

— Говорите, сякаш го познавате добре.

— Познавам го от дванайсетгодишен, когато за първи път дойдох на запад. — Джо запази мълчание. В гласа му се долавяше тъга, която възбуди любопитството й. Дали щеше да забрави коя е и да й разкаже още нещо? — Дядо ми притежаваше Кураминя. Баща ми е израснал там и мразеше постоянната борба с безпощадната природа. Мястото не е много голямо и не е достатъчно, ако искаш да живееш добре. Той виждал как били принудени да се трудят родителите му — просто за да оцелеят, видял разочарованието им, когато пороите помели всичко и убили добитъка. Той решил, че няма да живее така!

— Как е можел да го избегне? Фермите и цялото имущество се предават от баща на син — винаги е било така. То е било негово наследство.

— Той избягал! Ако може да се нарече бягство — бил е на двайсет и пет. Решил, че е дал своя принос към работата, помагайки на баща си, и заминал в града. Дядо ми бил бесен. Никога повече не си проговорили. Баща ми умрял скоро след моето раждане. Майка ми се омъжила втори път, за лекар, и аз не знаех, че имам дядо, докато не навърших дванайсет.

— Какво стана тогава?

— Майка ми и вторият ми баща решили, че трябва да видя наследството си. Изглежда, че майка ми писала на стареца, когато съм се родил и още веднъж, когато баща ми починал, но той не отговорил. Този път решила на всяка цена да му попречи да я игнорира. Изчака до празниците през септември, качи ме на автобуса и после позвъни на стареца да му съобщи, че пристигам. Казала му, че не иска нищо от него, но смята, че е редно да го видя.

— И тогава срещнахте Джош.

— Всъщност Джош ме посрещна. — Строгите черти на лицето му се отпуснаха в усмивка, предизвикана от спомените. — Дядо ми беше един твърдоглав старец! Беше решил, че едва ли съм свестен — щом ме е отгледал лекар и то в града!

Дали историята не се повтаря с внука, чудеше се Джо, криейки задоволството си от факта, че мъжът, който с готовност я съдеше, не можеше да познае симптомите в собственото си поведение!

— Нищо на света не можеше да го накара да ме посрещне от автобуса — продължи Стийв. — За щастие, споменал на Джош за обаждането на майка ми и той дойде в града с една таратайка и ме прибра. Първата ми мисъл беше, че това е дядо ми. После ми се искаше да е така.

— Значи не е имало сцена на великото помирение?

— В никакъв случай. Дядо ми беше развил невероятен инат. Останах при Джош, работех с него, докато старецът се правеше, че не ме забелязва.

Тя усети прилив на съчувствие към малкото момче, което е бил, малкото момче, което понякога виждаше — с разрошени коси и уморено, уязвимо лице.

— Това трябва да е било ужасно за вас!

— Можеше да бъде, но аз открих, че мястото ми харесва. Харесвах спокойствието и тишината, равната кафява земя, сухите посивели дървета и невероятното небе, което сякаш се простираше до безкрая. Джош ми помогна. Отнасяше се с мен като с мъж и очакваше да работя наравно с него — най-често от сутрин до здрач, а докато работех, ми говореше. Обясняваше какво правим бавно с тих глас и колкото повече научавах, толкова повече исках да знам.

— Така че се върнахте?

— Връщах се за всеки празник! — отговори той веднага. — Все още оставах при Джош, но старецът говореше с мен от време на време и мисля, че най-накрая ме прие. Може би не като внук, но поне като допълнителна помощ.

— И все пак вие винаги се връщахте в града и започнахте кариера, която можеше да ви задържи там.

— Не беше лесно — въздъхна той. — Винаги съм искал да бъда лекар като втория си баща, но тази земя ме привличаше неудържимо. Старецът се опитваше да ме подкупи да остана, като ми предложи имота, ако се откажа от „проклетите си глупави идеи да ставам доктор“. Джош беше човекът, който ми разказа за заминаването на баща ми. Обясни ми, че Кураминя е добър имот, но не е достатъчно голям, за да се изкарат пари за преживяване на лоши времена.

— Разбирам защо сте така загрижен за него. Той може би ви е бил по-близък от собствения ви дядо.

— Точно така е. Без Джош... — Той дълго мълча. Джо седеше тихо, без да иска да развали магията, която накара мъжа да омекне към нея. — Джош предложи да съчетая медицината и земята. Той твърдеше, че хората в тази пустош също се нуждаят от лекар.

— И дядо ви най-накрая ви прие и ви остави имота?

— Как не! Не и той! Остави го на Джош и аз го купих от него след продължително упорство от негова страна и дълги увещания от моя. Старият глупак искаше да ми я даде!

Той нежно се усмихна на неподвижната крехка фигура в леглото. После разтърси глава и се надигна, и тя знаеше, че спомените, оживели в паметта му, бяха вече скрити.

— Моля ви, обадете ми се, ако има някакво промяна — каза той делово и се отправи към края на леглото. — Аз съм си вкъщи.

— Точно разказвах на тази хубава докторка за Кураминя — каза Джош на Стийв, когато той влизаше в отделениято седмица по късно.

Старецът се възстановяваше бавно след операцията и Стийв не искаше да започне терапията, преди да укрепне.

— На нас ни я разказва за стотен път — пошегува се един друг пациент.

— Ами тя нищо не знае за Запада, бедното девойче — никой не се е погрижил да ѝ разкаже.

При тези думи той отправи свиреп поглед към Стийв и Джо усети, че е време да тръгва.

— Когато се оправите, ще ви взема с колата и ще можете да ми покажете всички тези прекрасни места — обеща тя. — Ако историите ви са верни, разбира се!

— Ще минат сигурно седмици, преди да мога да се друсам в някоя кола — оплака се той. — Вземете този хлапак, дето го наричате доктор, да ви разведе наоколо.

— Аз вече предложих — заяви „хлапакът“ с достойна за възхищение сдържаност.

— Сигурно не си я поканил както трябва — рече Джош презрително. — Опитай пак да те чуя и внимавай за маниерите, на

които съм те учил.

Джо смутено се раздвижи и погледна към Стийв извинително.

— Няма нужда — каза тя бързо.

— Знам — отговори той, без да изглежда ни най-малко объркан от неудобното положение, в което ги постави старецът. Усмихна се на Джош, после и на останалите пациенти, които се бяха надигнали и с явно нетърпение очакваха да видят какво ще стане.

Сваляйки с едната си ръка въображаема шапка, той се поклони ниско и каза:

— Доктор Армитидж, моля да ми окажете честта да ви придружа в неделя до Кураминя, така че със собствените си очи да видите, че това, което ви говори този безсрамен стар лъжец, трябва да се приема с едно наум!

Откъм Джош се чува нечленоразделни възклицания, а останалата публика избухна в смях и заръкопляска. Джо усети, че страните ѝ горят, но трябваше да отговори. Подхвана края на престилката си и направи реверанс.

— С удоволствие, сър. — Нямаше къде да бяга.

— Къде е веселбата? — каза Роузи, като влетя през вратата.

— О, Роузи! Стийв ме покани в имението си в неделя.

— Чудесна идея — отвърна с готовност Роузи. — Не знам как не се сетих и аз. Време е да разгледаш околностите.

— О, не и ти! — изстена Джо и тръгна към кабинета си.

— Разбира се. Как ще разбереш дали тук ти харесва, като нищо не си видяла?

— Ще остана тук само още два месеца — каза тя тихо. — Няма значение дали ще харесам мястото.

— След два месеца ние все още ще имаме нужда от лекар. Ако решиш, че мястото ти харесва, може да кандидатстваш за постоянно назначение!

Тя затръшна вратата и посочи на Джо големия ѝ стол, очевидно решена да проведе този разговор, след като въпросът бе повдигнат.

— Болничният съвет иска човек с по-голяма квалификация — обясни Джо.

— Какво искат и какво получават, често са две различни неща. Преди никой не искаше да заеме мястото и затова те назначиха

временно. Откъде знаеш, че след два месеца ще се появи някой по-квалифициран кандидат?

— Все още не знам дали искам да остана — каза Джо бързо, прикривайки вълнението, което се разля във вените ѝ.

— Сигурно си помислила за това, преди да се включиш в тази програма. Какво те накара да се върнеш в Бризбейн и да се захванеш точно с изследователска работа? И слепият може да види, че си създадена да общуваш с хората.

— Имаше един мъж — започна тя с тъжна откровеност. — Той искаше да отида в Бризбейн.

— Естествено! Защо винаги жените са тези, от които се очаква да зарежат кариерата си? И какво стана?

— Не му е сега времето и мястото, Роузи — отвърна Джо. Нямахте сили да се задълбава в увлечението си по Мартин и отчаянието, което то ѝ донесе. Промени темата. — И как така знаеш толкова много за миналото ми?

— Проверих — каза безобидно Роузи с виновна усмивка. — Харесваш ми, Джо, работим добре заедно, така че реших да разбера дали изобщо мога да те убедя да останеш и дали съветът ще те приеме, ако успея.

— Сестра Стрейчън! Каква конспирация! Изненадана съм от вас!

— Е?

— Какво „е“?

— Ще останеш ли, ако съветът се съгласи?

— Не знам! — Тя поклати тъжно глава. — Тук съм един месец, още нищо не мога да кажа. Харесвам болницата, харесвам работата тук и контакта с пациентите. Точно както си го представях...

— Усещам „но“.

— Има няколко „но“. — Включително и едно много голямо, което определено е на дневен ред, добави тя наум, докато се наместваше на стола. — Така че нека изчакаме и ще видим. — Тя спря за момент, преди да добави: — Роузи... Все пак благодаря!

Роузи се усмихна.

— Хайде, да видим женското отделение и да си ходим.

Думите на Роузи отново зазвучаха в главата на Джо, докато ядеше закъснялата си вечеря пред телевизора. Филмът, който започна да гледа, бе прекъснат от едно обаждане от болницата и тя загуби

нишката дотолкова, че умът ѝ започна да се рее — издирваше аргументи „за“ оставане и след това сама ги оборваше. Работата ѝ доставяше удоволствие, в града се чувстваше като у дома си, а контактите с пациентите бяха най-голямото ѝ удоволствие. Работата, сега поделена между двама лекари, не беше тежка, но беше достатъчно, за да не скучае.

Като кегли на боулинг, всичките ѝ доводи „за“ се подреждаха и всеки път едно „против“ ги помиташе. Можеше ли да остане, когато това означаваше да работи със Стийв Хеминг?

— Взехте ли си инхалатора? — попита той, докато тя прекосяваше задната тераса към колата му в неделя сутринта.

— Добро утро — отвърна тя с широка усмивка. — Да, сър, взех си инхалатора! — Минаха през града и продължиха по пътя на север. — Странно е наистина как така изведнъж свършват градчетата в провинцията — обади се Джо, докато летяха по един черен пращен път през кафявите равнини. — Улиците свършват, няма къщи, няма нищо.

— Дори и градовете трябва да свършват някъде — отвърна Стийв, привидно заинтригуван от изказването ѝ.

— Не мисля така — каза тя. — Градовете замират — краищата им са някак размити, а не свършват изведнъж като тези тук.

— Понякога си мисля, че в това е и разликата между живота в града и в провинцията — изрече той бавно. Тук сякаш познавам всичко, а в града съвсем не е така.

— Значи съжелявате за решението си да дойдете тук?

„Защо ли го питам“, почуди се тя. Не можеше да си отговори, но знаеше, че я интересува. Мисълта я измъчваше, но тогава той отговори.

— Само понякога — каза той с мек дълбок глас и отново събуди любопитството ѝ.

Кога съжеляваше? Кои бяха редките моменти, в които поставяше решението си под въпрос? Тя извърна очи към прозореца, където валма сухи лишеи и клони се гонеха по напуканата от слънцето земя. Какво значение има, помисли си. Ние сме като кораби, разминаващи се в нощта. Очите ѝ се плъзнаха по пустеещата суха земя пред нея и тя се

усмихна на сравнението. По-скоро като камили през пустинята, поправи се тя.

— Какво ви забавлява в тази пустош?

— Глупави мисли — обясни тя и после му разказа.

— Така ли? — попита той, а дълбокият му глас прозвуча много сериозно и искрено.

— Аз съм тук само временно — а и още по-добре, защото вие дори не ме харесвате. Сигурно броите дните до заминаването ми! Трябва просто да работим в относително разбирателство, докато изтече времето.

Той се обърна да погледне пътя и те отново потънаха в мълчание.

Скоро стигнаха до една белосана порта, покрита с червен прах от минаващите коли. Стара тенекиена кутия, прикрепена към някакъв пън, служеше за пощенска кутия, а на заоблената ѝ част едва се четеше „Кураминя“.

Тук овцете разпръснати пасяха стръкчета суха трева, която само те можеха да видят. Отпред се издигаше високо стоманено скеле на вятърна мелница с крила, застинали в неподвижния въздух, а в сянката под нея се очертаваше силуетът на постройката, която можеше да е къща или пък заслон.

— Надявам се, че не сте очаквала прекалено много — каза Стийв неочаквано, сякаш току-що му бе дошло наум, че води гост у дома си. — Джош живееше в една малка колиба на сред имота, а моят старец — в кухнята на чифлика. Откакто поех имението, имаше толкова много работа навън, че съм оставил къщата просто така.

— Пълна със змии? — попита тя уморено, а гласът ѝ издайнически потрепери.

— О, не! Кучетата живеят на терасата, а има и една котка, която ни опитоми. Тя се грижеше за неканените гости.

— Кой се грижи за тези животни, докато живеете в града?

— Един младеж спи в колибата. Прибира се у дома си през почивните дни, но през седмицата работи в чифлика.

Спряха пред една небоядисана, порутена, но приятна къща, построена на около три стъпки над земята, с просторна тераса. Трите кучета се втурнаха към колата и посрещнаха господаря си с подскоци и лай.

— Назад! — извика той, когато заобиколи колата да ѝ отвори вратата, и трите животни се върнаха на терасата, където застанаха с глупаво изплезени езици и зачакаха следващата заповед.

— Ще оставя провизиите в кухнята и след това ще ви разведа наоколо.

Докато говореше, той вдигна хладилната чанта и един кашон от задната седалка и тръгна към къщата.

— Моля ви, не се притеснявайте за мен. Сигурна съм, че имате предостатъчно работа.

— Работа има винаги.

Тя го последва на терасата до една мрежеста врата, която водеше към кухнята. Помещението беше огромно. В единия край се виждаше стара печка, а в средата — дълга дървена маса. В края, който беше по-близо до печката, масата беше покрита с мушама — там се хранеха. Имаше и разхвърляни вестници, което показваше, че масата се използва и за бюро.

Докато Стийв разтоварваше продуктите, тя продължи да разглежда. Едната стена бе покрита със стари дървени шкафове, в които бяха наредени бели и сини сервиси от китайски порцелан. Сигурно са от баба му, реши Джо и се приближи, за да разгледа красивите шарки по съдовете.

Появи се котката — мъркаща топка от лъскави черни косми — и започна да се гали в краката ѝ.

— Хайде — ще ви покажа останалата част от къщата.

Той кимна с глава към вратата в отдалечения край на стаята.

Тя го последва покрай ниския диван, който сигурно му служеше за легло, когато оставаше да спи тук, и после нагоре по стълбите в самата къща. Едва когато пристъпи на лакирания под в стаята, Джо осъзна, че атмосферата в кухнята е била по-различна. Въпреки че температурата навън беше над четирийсет градуса, вътре беше прохладно. Широк коридор пресичаше цялата къща и разделяше официалната трапезария и хола от трите спални вляво. Между спалните и общата тераса имаше френски прозорци. В много отношения приличаше на типична стара къща в Куинсланд, но имаше нещо, което я отличаваше.

— Въпреки праха, личи, че мебелите са красиви — каза Джо с благоговение, прекарвайки пръсти по матовата повърхност на масата.

Беше махагонова, във викториански стил, но притежаваше изящество и красота, които често липсваха на обикновените масивни мебели в този стил. Столовете бяха тапицирани в син и зелен бродат. Същият плат бе използван за дългото канапе и столовете с високи облегалки в хола — беше избледнял, но не и износен. Джо бе обхваната от чувството, че къщата никога не е била обитавана.

— Баба ми беше ирландка — каза той, сякаш в отговор на мислите ѝ. — Когато решила да се засели тук, семейството ѝ изпратило с кораб цялата покъщнина. Попитай Джош някой път за това. Той ще ти разкаже как пристигнали с цял вагон. Тогава младоженците живеели в нещо подобно на заслон, преди старецът да построи това, което сега е кухнята. Дядо ми искал да продаде мебелите, за да купи добитък, но баба ми настояла да ги запазят. Наложило се да ги складира в града, разбира се. Едва след като баща ми ги напуснал, тя заживяла в къщата, където ги подредила.

Джо учудено поклати глава. Тя бе израснала във време, когато красивото бе изместено от функционалното, дървото бе изместено от пластмасата и затова обожаваше красиви мебели. Едно от любимите ѝ занимания в свободното време бе да обикаля антикварните магазини.

— Ако това ви харесва, тогава вижте другата стая — каза Стийв с усмивка, наблюдавайки благоговението, с което тя изучаваше всяка вещ.

Той я заведе в най-голямата от трите спални.

— Такива неща съм виждала единствено в музей — възхити се тя, докато очите ѝ обхождаха огромния гардероб и скрина, тоалетката с двойно огледало и елегантния стол, покритата с мрамор полица, мивката и каната до нея в същото синьо и бяло, както в кухнята. — Срамът е да се занемарява такава мебел. — Тонът ѝ прозвуча порязко, отколкото искаше, и тя се смути.

— Нямам достатъчно време да свърша работата навън, камо ли да полирам мебелите. Дори чистачката отказва да го прави, въпреки че идва веднъж месечно да измие пода и да изчисти праха.

— Затова в днешно време виждате толкова много боядисани и облепени с фолио мебели. Хората не обичат да си създават допълнително работа. Не осъзнават, че усилието си струва.

Стийв не отговори, но погледът му не слизаше от лицето ѝ.

— Това е вярно не само за мебелите — каза накрая и напусна стаята. — Хайде да се разходим до реката — предложи той, когато отново излязоха на предната тераса. — В момента тя по-скоро прилича на няколко езерца, но поне водата стига за овцете.

Кучетата ги наобиколиха, лаеха весело пред тях, после изоставаха, щастливи, че са с господаря си. Нагрята, изпечената червено-кафява почва, излъчваше топлина, която почти ги задушаваше. Джо усещаше как изгаря дробовете й, макар че не бе дошло пладне. Зарадва се, когато стигнаха до дърветата по брега на реката, но остана учудена от стръмния бряг.

— Има ли въобще някога достатъчно вода, за да се запълни коритото? — попита тя, докато той се оглеждаше наоколо, за да види дали всичко е наред.

— Запълва се и прелива — увери я той. — Достатъчно е да завали малко дъжд на север и реката ще прелее, без тук да е паднала и капка вода.

— Бил ли сте тук при наводнение?

— Веднъж като дете. Собственик съм на това място от четири години, а от последния голям дъжд са минали шест. Метеоролозите твърдят, че този сезон ще вали. Може и да са прави — в залива падна малко дъжд.

— Не звучи много убедително.

— И друг път са грешили — отбеляза той с мрачна ирония. — Всъщност, принуден съм да им вярвам. Ако сушата се задържи, малкото вода, която имам, ще пресъхне и ще загубя и последните животни.

Той я поведе по една песъчлива пътека покрай сплетени дъбови корени, където имаше малко езеро от застояла жълта вода. Отпечатъците от копита наоколо показваха, че овцете бяха намерили пътя дотук и Джо искрено съжали нещастните животни, които се нуждаеха от тази противна течност, за да оживеят.

— О, за бога!

Тя се обърна — по тона му личеше, че би използвал далеч по-цветиста фраза, ако нея я нямаше. Той се втурна към отсрещната страна на пресъхналата река. Джо го проследи с поглед и едва сега забеляза безжизнена ръждивочервена купчина на брега.

— Налага се да докарам колата и да го махна час по-скоро от водата — каза той, когато тя застана до него и заразглежда огромното мъртво кенгуру. — Сигурно е умряло тази сутрин. Иначе в тази жега миризмата щеше да се усеща от десет мили. Остава ли го тук, ще замърси водата.

— Мога ли да помогна с нещо — да докарам колата, например?

— Благодаря, но трябва да потърся удобно място за паркиране, така че да мога да го изтегля с лебедката.

— Лебедка ли?

— Повечето коли с двойно предаване тук имат лебедка отпред. Така лесно могат да се измъкнат, ако например затънат, а е удобно и за такива дребни неща.

Джо осъзна, че почти тича след него, докато той крачеше към къщата. Качиха се в колата и той подкара надолу по стръмния бряг и премина от другата страна така леко, както тя караше малката си кола по магистралата. Паркира я точно над трупа, изскочи навън и изчака Джо да мине отпред.

— Виждаш ли това копче? — посочи той електрическия ключ до металното въже, което бе забелязала преди. — Когато извикам „давай“, го натисни.

Той изчезна зад високия бряг със свободния край на въжетото. Тя погледна надолу и го видя как върза умрялото животно. След няколко минути трупът лежеше пред колата, а Джо беше горда, че и тя беше помогнала за пренасянето.

— Трябва да огледам оградите, да не би кенгуруто да е съборило някоя, като е влизало. Скачай в колата!

— С кола ли обикаляш наоколо?

— Не, с колело. Иначе е прекалено бавно. Първо ще хапнем, а после, страхувам се, трябва да те оставя за няколко часа. Защо не откараш колата обратно в града, а аз ще дойда по-късно с колелото?

— Ще ми е приятно да те изчакам — увери го Джо и откри, че тук се чувства спокойна и щастлива — далеч от болницата и напрежението. — Ако се обади някой, е добре да си с кола. Аз може да поспя или да си намеря нещо за четене.

— „Живота на село“ или каталози със селскостопански машини.

— Ще се оправя. Ако се отегча, ще се върна в града.

ПЕТА ГЛАВА

Джо със скрито облекчение наблюдаваше заминаването на Стийв. Надяваше се, че той не е разбрал колко е развълнувана, че остава сама в къщата и че може отново да разгледа красивите предмети, останали от едно време.

— Ела, котенце. Хайде да видим какво ще открием в шкафовете.

Тя затършува под мивката и измъкна някакви стари бутилки с втвърдено съдържание. Зад тях откри каквото търсеше — пращен буркан с широко гърло, чието съдържание придоби млечножълт цвят, като го разклати. Отвори го внимателно, помириса го и се усмихна. Нейната баба ѝ беше дала тази рецепта за полиране на мебели, когато донесе първата си старинна масичка за чай — тя позна острата миризма на варено ленено масло, оцет и терпентин.

С находката и парче плат от дивана в кухнята тя се отправи към стаята. Разумът ѝ казваше да започне с по-малките мебели, но масата ѝ харесваше най-много и затова, тананикайки си, се зае първо с нея.

Навън беше вече тъмно, когато Джо чу шума от колелото. Беше ѝ останал само един, богато украсен с орнаменти, извит крак. Малко покъсно, когато Стийв я извика, тя седеше на пода и ожесточено търкаше.

— Тук съм — провикна се тя весело, очарована от прекрасните мебели.

— Какво правеше там? — попита той, докато тя се измъкваше изпод масата.

— Светни лампите и ще видиш — каза тя развълнувано, като се чудеше как ли ще реагира.

— Тук няма лампи.

Притъмня — слънцето потъваше зад прашните равнини, отнасяйки светлината със себе си.

— Стой тук — рече той и изчезна в кухнята.

Твърде уморена съм, за да се движа, реши тя, остана на място и позволи на спокойствието да я обхване.

Не го чу, но видя светлината и когато остави газената лампа на масата, тя рязко си пое дъх.

— Така е по-добре от електричеството, нали? — рече той тихо и заобиколи масата.

Дървото блестеше и пламъкът се отразяваше в него, сякаш гореше отвътре.

— Това е истински махагон — въздъхна тя, прокарвайки ръка по блестящата гладка повърхност. — По принцип има златист цвят, но викторианците са го полирали в червено. Затова има такива златисти оттенъци.

— Благодаря ти, Джо — каза той едва чуто, протегна ръка и повдигна лицето ѝ към своето.

Тя го погледна, като отчаяно се опитваше да прочете мислите му — чудеше се дали и той като нея се чувства объркан. Очите му бяха скрити зад спуснатите клепачи, но в трептящата светлина на лампата лицето му изглеждаше нежно, нежно като целувката му върху учудените ѝ разтворени устни.

Кожата му ухаеше на чистота и свежест. Преди да дойде при нея, той се бе изкъпал и бе облякъл чисти дрехи. Мъжът вдигна леко глава и тя усети дъха му върху кожата си — еротичен като самата целувка. Хипнотизирана от магията му, тя остана неподвижна с лице, вдигнато в очакване. Той отново се наведе, но този път устните му бяха пламенни и търсеци, притискаха настойчиво меката ѝ кожа, съживяваха умореното ѝ тяло и запалиха в нея неописуем копнеж. Ръцете му обгърнаха раменете ѝ здраво, но и нежно, сякаш се страхуваше, че ще я нарани. Той не допускаше тялото ѝ до себе си, макар че тя копнееше да се притисне в него, да го почувства, да намери закрила в силата му.

Усети как устните му се раздвижиха, разтваряйки съвсем нейните. Тя се задъха, бореше се да овладее вълнението, което възбуждаше целувката му.

Мъжът вдигна глава, отпусна ръцете си и се отдръпна от нея, сякаш беше нещо непознато — минута ли бе минала или час?

— Но да се захванеш с такава работа в тази жега е чиста глупост.

Студеният тон и осъдителните думи развалиха магията и Джо потрепери. Той измъкна мръсния парцал от безжизнените ѝ пръсти и избърса капките пот от челото си. Тя отново реагира на докосването му

и по тялото ѝ се разля трескава топлина. Изведнъж се почувства неловко в присъствието му. Усещаше косата си, увиснала на мокри кичури по челото, виждаше мръсните си ръце. Лицето ѝ сигурно не изглеждаше по-различно.

— Ще те закарам до града да се изкъпеш, а после ще видим какво предлага болничната кухня за вечеря.

— В момента мога да мисля единствено за баня. Като се изкъпя, ще дойде ред и на храната.

Зарадва се на равния си глас, въпреки че тялото ѝ все още гореше. Мога да бъда непристъпна като вас, доктор Хеминг, каза си тя и го последва в кухнята, където той изгаси лампата и я постави обратно на най-горната лавица, преди да изгони котката и да се отправи към колата.

— Ще направя една обиколка да видя какво става в отделението и след около час ще се видим в кухнята. Съгласна ли си?

— Звучи добре — отвърна тя, докато колата завиваше по болничната алея към задния двор на къщата ѝ.

Усмихна ѝ се — топло и някак шеговито — и накара Джо да потръпне. Тя потегли към банята.

— О, за бога! — измърмори Джо, когато видя лицето си в огледалото. — Нищо чудно, че се смееше. Трябва да съм благодарна, че не се спуска от смях.

Там, където бе трила лицето си от праха, имаше ивици мръсотия, а отстрани стеклата се по праха пот бе оставила сиви вади. Изведнъж се почувства уморена и очите ѝ се напълниха със сълзи на самосъжаление.

— Да върви по дяволите! — изрече тя и обърна гръб на огледалото, докато сваляше мръсните си дрехи. — Какво ме интересува как изглеждам, когато съм с него!

— Това съвсем не прилича на малкото мърляво същество, което докарах преди малко! — каза Стийв с широка усмивка, когато тя се появи в кухнята малко по-късно.

Той тъкмо изваждаше прибори от чекмеджето и продължи да нарежда масата, докато говореше.

Джо усети как по страните ѝ плъзва червенина. Тя осъзнаваше, че бе положила особено старание в обличането, макар че през цялото време вътрешният ѝ глас крещеше: „Не го прави! Не се забърквай в неприятности с този човек, той никак не те харесва! Не си въобразявай много само заради една целувка!“.

— Изглеждах ужасно — призна тя тихо.

— Но беше много симпатична — гласеше отговорът му. — Би трябвало да те заведе някъде, за да ти се отблагодаря за работата, която свърши, но в събота вечер във Варила няма къде да се отиде.

Бузите на Джо отново пламнаха от странна топлина и тя побърза да насочи разговора към не толкова лична тема.

— Обичам стари мебели — обясни тя. Измъкна един стол и потъна в него. — Бих се радвала да прекарам част от свободното си време там, за да ги възстановя, ако нямаш нищо против.

— Едва ли говориш сериозно — каза той, докато отваряше печката да види какво има за ядене.

— Напротив! Много бих искала да ги видя всичките полирани както трябва. Дори и никой да не ги боядисва години след това, то ще е от полза за самите тях.

— Добре тогава — каза той, учуден от интереса ѝ. — Видя къде стои ключът. Само се обади, когато отиваш или се връщаш — в случай, че стане нещо. — За момент я гледаше мълчаливо, после добави — И още нещо.

— Да?

— Благодаря.

След тези думи Джо се озова в осветената от газената лампа стая и спомените от целувката му отново я накараха да пламне. Започна да си играе с приборите — опитваше се да сложи ножа и вилицата съвсем успоредно, като че ли това беше от огромно значение.

— Печено — обяви той, връщайки я към реалността, с което я обърка още повече.

В момента, когато Стийв го измъкна от фурната и го постави на масата между тях, тя забрави противоречивите си реакции. Независимо от грижите и проблемите, които съпътстваха живота ѝ, апетитът ѝ никога не страдаше. Докато ядяха, обсъждаха болницата, без да осъзнават, че както никога съдбата е благосклонна и им позволи да се нахранят, несмущавани от никого.

— Слава богу, че сте още тук! Може ли един от вас да дойде веднага? — Карън влетя в кухнята и застава срещу тях, стиснала така здраво ръце, че кокалчетата ѝ бяха побелели. — Джени Лам дойде преди половин час със силни болки в корема — обясни тя, докато двамата вървяха след нея, оставили празните чинии заради нещо, което можеше да се окаже спешно. — Оперирана е от апендицит и твърди, че сега болката е различна.

— Откога е така?

— Болките се появили, след като обядвала и затова си легнала. Менструалният ѝ цикъл бил към края си и тя си помислила, че може да е от това. Но после се засилили. Мъжът ѝ бил при родителите си и когато се прибрал, тя изглеждала толкова зле, че Бил побързал да я докара.

— В какво състояние беше, когато я приехте? — попита Стийв и спря пред вратата на отделението — искаше да чуе възможно най-много от Карън, преди да види болната.

— Имаше ускорен пулс — сто и двайсет. Налягането ѝ беше ниско, но не много под нормалното. Оттогава постепенно пада, а пулсът ѝ едва се долавя.

Стийв влезе пръв, последван от двете жени и на една висока количка Джо видя млада жена, която се гърчеше в болки, а дъхът ѝ излизаше с хриптене.

Стийв се наведе над Джени и ѝ заговори тихо, докато опипваше подутия ѝ корем. Ръцете му се движеха с такова умение и увереност, че за момент Джо му завидя.

— Най-вероятно е извънматочна бременност. Ще оперираме веднага. Да се надяваме, че няма херния, въпреки че симптомите не ми харесват.

Той погледна към Джо и за част от секундата ѝ вдъхна сигурност със своя професионализъм и увереност. Сигурен бе за живота на тази жена така, както се бе чувствал с въжето в ръце във фермата.

— Бил е отвън. Едва ли е яла, ако е имала болки, но все пак го попитай. Кажи му каква е вероятната диагноза и какво смятаме да правим.

Той отново насочи вниманието си към Джени и докато излизаше, Джо го чу да ѝ говори тихо и успокояващо, разпитваше я за алергии и обясняваше какво се е случило според него.

— Аз съм доктор Джо Армитидж — каза тя тихо на разтревожения млад мъж — почти тийнейджър — който се разхождаше нервно по коридора. — Доктор Хеминг е при жена ви. Той смята, че е извънматочна бременност, както го наричаме ние. Налага се да оперираме веднага.

Тя го погледна и видя как цветът се оттегли от обсипаното му с лунички лице. Сякаш пред очите ѝ, лицето му се състари и тя видя сянката на мъжа, в който рано или късно щеше да се превърне.

— Бихте ли ми го обяснили? — попита той. — Първо какво не е наред и после какво ще правите.

— Разбира се. Понякога се случва оплоденото яйце по погрешка да се имплантира в една от фалопиевите тръби. Доста често тялото само го изхвърля, но понякога, както е в случая с Джени, то продължава да се развива там. Джени чувства болка, защото е пораснало и дразни тръбите. Когато това стане, тръбата може да се разкъса и да се получи перитонит и разширение на вените.

— Може ли вече да е станало? — попита мъжът и Джо усети надигащата се паника в гласа му.

— Точно от това се страхуваме. Затова ще оперираме веднага.

— Може ли да чакам тук?

— Разбира се! Тя ще иска да ви види, щом се събуди. Някоя от сестрите ще ви донесе чай или кафе, веднага щом се организираме в операционната.

— Благодаря, доктор Армитидж — изрече той учтиво като ученик.

— Запазете си благодарностите за по-късно.

Когато отиде в операционната, там вече я чакаха. Роузи бе дошла да асистира на Стийв, а Джени бе подготвена за операцията.

— Бил добре ли е? — посрещна я Стийв и кимна, докато проверяваше апаратурата и определяше лекарствата, от които щяха да се нуждаят.

— Тревожи се, но разбира какво трябва да направим. Колко време мислиш, че ще ти е необходимо? — попита тя, отмервайки упойката.

— Час, ако имаме късмет, но ако има разкъсвания... — Гласът му замря — и двамата обмисляха възможностите.

Инфекцията можеше да се разпространи много бързо и дори и със съвременните антибиотици смъртността при случаи на отравяне на кръвта беше висока.

Стийв, втренчил очи в пръстите си, разтвори напречния разрез в долната част на корема и притисна малките кръвоносни съдове, преди да достигнат тръбата.

— Би ли погледнала?

Джо отиде при него, разтревожена от вълнението в гласа му.

— Няма следи от разкъсване — каза тихо.

— Да, и виж къде е! Можем да го изкараме от тръбата и да я запазим.

— Но при сегашното състояние на тръбата Джени може би е предразположена към повторна извънматочна бременност. Ако всичко с другия яйчник е наред, тя все още има добри шансове да забременее нормално.

— Роузи?

— Мисля, че съм съгласна с Джо. Знам всичко за опитите за по-консервативни методи на лечение в хирургията, но ако наследственост или пък нараняванията в тръбата означават това да се случи отново, по-добре да опита с един яйчник и тръба в добро състояние.

Стийв гледаше ту едната, ту другата.

— Дали щяхме да постъпим иначе, ако бяхме в града? — попита той с глас, изпълнен със съмнения. — Това е нещото, което винаги ме тревожи! — Докато говореше, той преглеждаше яйчника и другата тръба, за да се увери, че всичко е наред. — Добре. Разчитам на вашата женска мъдрост. Може би просто мислех за себе си, защото ми се отвори възможност да покажа хирургическите си способности.

— Е, поне си го признаваш — каза Роузи откровено. — Като си помисля какво правят хората, за да си подхранват самочувствието — и то не само лекарите — ужасно се ядосвам!

— А гневът на Роузи не е нещо, което можеш да пренебрегнеш — пошегува се Стийв, заши разреза и остави Роузи да направи превръзка.

— Радвам се, че не се оказа нещо по-лошо — каза Джо, когато със задоволство установи, че кръвното и дишането на Джени бяха наред, а пулсът ѝ, макар и малко учестен, беше равномерен.

— Официално ти не си на смяна, Джо. Ние ще се оправим тук — рече Роузи, докато приготвяха Джени за преместване в реанимацията, където щеше да остане, преди да отиде в обикновеното отделение.

— Ти като че ли си! — каза Джо, знаейки, че Роузи работи повече, особено при спешни случаи. — Ще те оставя да изчистиш бъркотията, която направихте, но аз ще отида пак при Бил и ще му обясня какво е станало, а след това ще остана с Джени, докато се събуди. Може да има нужда от подкрепа.

— След като разпределихте така задълженията, аз нямам работа тук. Изглежда мога да се прибера вкъщи и да си легна — каза Стийв самодоволно и Джо усети тръпка на разочарование.

Целувката не означава нищо, напомни си тя отново. Тя беше просто едно „благодаря“ за това, че полира старата му маса, това е всичко! Не се държиш много разумно за жена, която не желае да се обвързва.

Тя отиде да занесе лекарствата в кабинета в преддверието, което по-скоро приличаше на ниша на операционната. С половин ухо слушаше закачките на Стийв и Роузи, а собствените ѝ мисли се гонеха в ума ѝ.

— Ти просто се чувстваш изолиран! — уточни Роузи. — Не можеш да свикнеш с факта, че това вече не е твоята болница!

— Имали сме и други завеждащи, откакто съм тук и съм го преживял! — възрази той.

— Само защото не си бил тук или си бил зает с учене! Има един-единствен завеждащ, на когото се доверяваше за ръководенето на болницата, и това беше Хилари.

— Е, да — съгласи се Стийв с готовност. — Хилари беше различна!

— Много.

Роузи странно наблегна на последната дума, но Джо не успя да разбере защо. Тя ненужно се бавеше — дразнеше се от странното си любопитство, но не можеше да се въздържи.

— Между другото, как е тя? — попита Роузи.

— Добре — гласеше моменталният отговор. — Скоро сама ще можеш да се увериш. Следващата седмица ще дойде за уикенда.

— Ами аз да си тръгвам тогава — каза Джо, заключи вратата и тръгна да излиза.

Прикри необяснимото разочарование, което ѝ донесоха думите на Стийв, с фалшива веселост, но знаеше, че трябва да избяга, преди глупавите сълзи, напълнили очите ѝ, да я издадат.

— Доведи я на вечеря някоя вечер — казваше Роузи.

Джо точно излизаше и в ума ѝ гъмжаха загатванията в откъслечния разговор.

Бил се разхождаше пред вратата с побеляло от напрежение лице. Тя мигом забрави огорчението си и се зае да го успокои.

— Операцията мина чудесно и Джени много скоро ще се събуди — каза бързо, в желанието си да премахне страховете му. — Трябваше да махнем тръбата. Всичко останало изглежда наред, така че все още можете да имате деца. Ще говоря с Джени за това щом се оправи, но междувременно е по-вероятно да повярва на вас, отколкото на мен, така че я успокойте, ако е разтревожена.

— Благодаря, докторе. Трябва да ви кажа, че е чудесно да имаме жена доктор, особено за момичетата.

— И аз ви благодаря! — каза тя искрено. — А сега отивам да я видя. Когато я отвеждаме в отделението, ще минем оттук, така че ако почакате още малко, можете да отидете с нея.

— Кога ще оперирате? — питаше Джени сестрата, когато Джо влезе в реанимацията.

— Всичко свърши — увери я Джо, доволна, че съвременните упойки оставят толкова малко остатъчни ефекти при пациентите, че те въобще не усещаха, че са спали. — Няколко дни ще усещате болки, но ние ще ви дадем болкоуспокояващи и ще ви изпишем за нула време!

— Къде е Бил? — попита Джени, докато те се приготвяха отново да я преместят.

— Чака да ви види пред вратата — усмихна се Джо.

Отвориха летящите врати и тревожното лице на Бил надникна. Червената му коса беше щръкнала от честото ровене в нея — сигурен признак за нервно напрежение.

— Добре ли си, мила?

Нежното отчаяние, с което хвана ръката ѝ и греещата в очите му любов, когато погледна жена си, бяха по-красноречиви от каквито и да било слова.

Усетила, че сълзи отново парят очите ѝ, Джо извърна глава.

ШЕСТА ГЛАВА

— Мога ли днес да се прибера?

— Само ако обещаеш да не се претоварваш там — строго я предупреди Джо. — Бих предпочела да не се връщаш на работа още една седмица. След като раната зарасне, ще правиш малки разходки за упражнение, ще плуваш в басейна и много скоро ще си като нова.

— Не съм! —

Джо погледна мрачното ѝ лице.

— Джени — подхвана тя отново. — Вече говорихме за това. Ти си млада и здрава и имаш всички шансове да имаш деца. Ако и за миг се усъмниш, че си бременна, отиди веднага при доктор Хеминг или ела при мен, за да направим изследвания от самото начало.

— Може ли да дойда, ако се притесня от нещо?

— Винаги, когато пожелаеш! Но сега се обади на Били и му кажи, че може да дойде да те вземе. След това си вземи душ и си облечи хубавата рокля, която ти донесе онзи ден, за да си готова.

Джо напусна отделението с дразнещо чувство на неудовлетвореност. Опита се да го определи. Ако оставеше настрана фалшивата скромност, знаеше, че се представяше добре, че се справя с разнообразните задължения с лекота и удоволствие и посреща кризите, с които се сблъскваха всяка седмица, със спокойствие и компетентност.

— Проблеми ли има?

Високата фигура на Стийв препречваше пътя на светлината, която обикновено струеше през стъклените врати отпред.

— Защо питаш? — попита тя рязко, когато видя непознатата, която влезе след него.

— Защото стоиш в средата на фойето и се мръщиш така страшно, че всеки пациент, който се е заблудил да влезе, ще избяга уплашен — отвърна той веднага и в забележката му прозвуча закачливост, която тя не бе долавяла досега. Тя поклати глава, без да може да отговори и после се усмихна на жената, която излезе напред.

— Джени добре ли е? — продължи той настоятелно и тя отново се намръщи.

— Да, добре е! Днес си отива.

— Страхотно! Да те представя на Хилари. Работи тук временно преди няколко години и оттогава мястото я привлича.

„Убедена съм, че е така“, помисли си Джо злобно и раздвижи скованото си лице във фалшива усмивка.

— Аз съм Джо Армитидж — каза тя и учтиво протегна ръка.

— Хилари Уеъринг. Имате ли нещо против, че съм тук? — попита Хилари с глас, спокоен и приятен, като външността ѝ. — Обичам да съм в течение на промените в персонала, а също и да посещавам пациентите, които си спомням.

— Чувствайте се свободна да правите каквото искате — каза Джо, като се опитваше да вложи малко топлина в гласа си. — Зная, че всички очакваха посещението ви с нетърпение. — Всички, с изключение на мен, добави тя на себе си. — Ще бъда в кабинета.

Разстроена повече от всякога, тя бързо се отдалечи, озадачена от необяснимата досада, която бе донесло посещението на Хилари.

— Някакви проблеми?

Роузи седеше, потънала в един от столовете за посетители в кабинета. Несъзнателно тя бе повторила въпроса на Стийв.

— Джени си отива — каза тя бавно, опитвайки се да сложи мислите си в ред, като ги изрази в думи. — Това ме накара да осъзная, че аз няма да съм тук, за да видя какво ще стане с нея и Бил. Няма да разбере, ако забременее отново и ако има деца. Ами Джош? Ние чакаме да се оправи след операцията, за да започнем химиотерапия — той ще е направил един, най-много два сеанса, когато аз ще си замина. Преди никога не съм се сближавала толкова с пациентите и...

— Не е нужно да си заминаваш — прекъсна я Роузи разпалено. — Ти се установи така добре тук. Кандидатствай за постоянно място и остани във Варила — умоляваше тя.

— Сигурна съм, че си се опитвала да убедиш така и предишните лекари. — Мисълта за Хилари я направи безчувствена към молбата.

— Никога не съм имала тази възможност — отвърна Роузи кратко.

— Временно лекар сме имали само веднъж. Беше назначен преди теб. Стоя две седмици и замина — не можеше да приеме тукашния

начин на живот и работа.

— Ту отегчителна, ту страхотна!

— Варила отегчителна? — подразни я Роузи и се усмихна, като видя, че лошото настроение на Джо бе преминало.

— Кой казва, че Варила е отегчителна? — Стийв подаде глава през вратата и Джо потрепери при мисълта за реакцията му, когато Роузи му отговори:

— Джо!

Младата жена съсредоточено го наблюдаваше и видя как той смръщи вежди в знак на неодобрение, макар че в очите му се долавяше и още нещо — приличаше на разочарование!

— Зависи с какво искаш да се занимаваш.

Джо бе чувала този студен глас преди и знаеше кой идва и без доволното „Хилари!“ на Роузи.

Сякаш внезапно осъзнала къде се намира, Роузи изведе Хилари от кабинета, бъррейки развълнувано.

— Ще дойдеш ли днес на вечеря? В осем? — попита Стийв. Тя бе поразена! Откакто се бяха върнали миналата неделя, не бяха разговаряли за нищо лично и тя бе приела, че след като бе изпълнил обещанието си към Джош, той ще продължи да я игнорира.

— Хилари ще се радва на компанията ти — добави той и угаси вълнението, което се бе надигнало у нея.

Тя отмести една купчина документи, която затрупваше бюрото ѝ, и издърпа друга, не по-малка, на нейното място — надяваше се, че той е разбрал намека.

— Тогава ще се видим довечера — каза тя и се втренчи в документите. Това според нея беше недвусмислен жест, който слагаше край на разговора им.

Не ѝ се ходеше на вечеря, мислеше си Джо, докато сменяше леката ленена риза — розовото беше прекалено крещящо — с копринената си рокля. Не, това пък ѝ се стори твърде официално. Най-накрая облече широки копринени панталони и блуза без ръкави в приятен кремав цвят. Сложи си златни обеци и колие към тях, което се открояваше на потъмнялата от слънцето ѝ кожа.

Беше минавала много пъти с колата покрай кабинета, който Стийв беше пригледил и за жилище и всеки път се чудеше какво представлява. След неговото „Заповядай“, тя влезе и установи, че атмосферата вътре не е много приятна. Всичко беше безцветно, с изключение на Хилари, която, облечена в свободно падаща туника в алени и златисти тонове, придаваше на изключително функционалното помещение екзотичен привкус.

Двете жени си кимнаха учтиво, докато Стийв демонстрираше гостоприемството си, обсъждайки напитките. Въпреки необичайната атмосфера, той явно се чувстваше добре. Джо никога не го бе виждала да се държи така свободно — едрото му тяло с лекота се движеше из малката стая, докато наливаше някаква пенлива напитка в една чаша. Дали причината не беше Хилари, почуди се Джо и потисна неприятния изблик на яд, който породил тази мисъл. Сигурно винаги се чувства спокоен у дома си, реши тя и си го представи, изтегнал дългите си крака на канапето.

— Разкажете ми какво се случи между вас с Мартин Колинс.

Учтивостта в гласа на Хилари не успя да омекоти заповедния тон. Джо едва бе поднесла студената течност към устните си, когато думите бяха изстреляни към нея. Всичко друго изхвъркна от ума ѝ. Тя седеше скована при мисълта, че трябва да обсъжда Мартин с тези общо взето непознати хора. Тогава чу гласа на Стийв.

— Хилари не е от най-тактичните — намигна ѝ той извинително.

Той със сигурност си спомня реакцията ѝ, когато бе споменал преди името на Мартин, помисли си тя сухо, докато отпиваше от питието и се мъчеше да си възвърне самообладанието.

— Срегнахме се, сгодихме се, развалихме годежа — каза тя с равен глас. — Всичко това бе съпроводено от неща, съвсем нормални при такива връзки.

Бе решена да прекрати разговора на тази тема. Мартин не се беше самоубил от любов, както бе предположил Стийв. Тя не се чувстваше виновна за това.

— Всъщност чудех се защо напуснахте изследователския проект — обясни Хилари.

— Искан отново да работя с хора.

— Изследванията ти бяха прекалено скучни, така ли? — попита Стийв. Гласът му бе образец на вежливото безразличие, но Джо долови

подигравка и се смути. — Може би таткото е намерил по-добра работа — предположи той. Гласът му прозвуча меко казано язвително.

— Това, че напуснах изследванията няма нищо общо с баща ми, а и той не ми намира работа! — отвърна ядосана, че той я бе попитал само за да я раздразни.

— Дори и тази ли?

— Това е друго. Това е временно назначение, нищо повече!

— Престани да дразниш момичето, Стийв!

Хилари ѝ дойде на помощ, но изглежда само за да продължи със собствените си въпроси.

— Интересувахте ли се от работата на Мартин? — попита тя безцеремонно.

— Имам чувството, че Джо би предпочела да не води този разговор — забеляза Стийв, втренчил поглед в лицето ѝ, сякаш очакваше да прочете в очите ѝ обзелия смут.

— О, наистина ли ви смущава? — попита Хилари, изненадана, че някой намира проучването ѝ прекалено лично или обидно.

— Мисля, че да — отвърна Джо искрено. — Никога преди не съм го обсъждала с някого...

— А сега тази почти непозната те напада с въпросите си — вметна Стийв.

Двете жени се усмигнаха — Хилари малко засрамена, а Джо — с искрена благодарност.

— Винаги ми казва, че нямам никакъв такт — призна Хилари и Джо омекна, въпреки предишните настойчиви въпроси. — Стийв, отиди да се погрижиш за вечерята — добави тя повелително. — Няма нужда да бдиш над Джо. Няма да я карам да говори за това, след като я разстройва. Тази стая е ужасна.

Джо смени темата, докато Стийв излизаше.

— Като си помисли човек за прекрасните мебели, които тънат в прах в Кураминя, покупката на тези изглежда престъпление.

— Предполагам, че сте права — съгласи се бавно Хилари, а очите ѝ поглъщаха стаята, сякаш я виждаше за първи път. — Моите декораторски способности се простират до купуването на саксии с цветя, които поставям във всяко празно кътче. Стийв ми каза, че се интересувате от стари мебели.

Джо усети вълна на облекчение — бе успяла да отвлече вниманието на Хилари. С голям ентузиазъм тя се впусна в описание на работата си през онзи следобед.

— Дами, вечерята е сервирана — съобщи домакинът и подаде като дух главата си иззад вратата. — Заповядайте.

Дразнещата миризма на кърви разпалваше апетита на Джо от известно време. Тя последва Хилари в кухнята, където на масата бяха наредени множество чинии, съдържащи разнообразни топли ястия и студени ордъври.

— Ти си страхотен — Хилари го целуна леко по бузата.

В същия миг гладът на Джо се превърна в гадене. Да реши със студена логика, че не се интересува от Стийв Хеминг, беше едно, а да убеди тялото си в това — съвсем друго.

— Наистина, трябваше да се омъжа за теб дори само заради готварските ти умения! — бъбрееше шеговито Хилари, докато Джо изучаваше подредените ястия и си сипваше по малко от всяко, за да опита вкуса му.

Занесоха чиниите си в полупразната гостна и потънаха в дивана.

Храната беше вкусна и разговорът замря, докато ѝ се наслаждаваха, ограничавайки думите си до въпроси към готвача и коментари за чудесно съчетаните подправки. Сита, Джо се отпусна назад, наслаждавайки се мълчаливо на удоволствието, което доставяше доброто ядене.

— Както знаете, имаше съмнения за изследванията на Мартин — неочаквано изтърси Хилари.

Сухото изявление шокира Джо. Тя погледна Стийв, чиито очи бяха впити в лицето ѝ и тежките им клепачи прикриваха мислите му.

— Тя никога не се отказва — обади се той тихо и кимна към гостенката си.

— Забелязах — отвърна Джо и изви устни в нещо средно между гримаса и усмивка.

С учтива решителност тя стана.

— Яденето беше страхотно, Стийв, вечерта също, но аз съм работещо момиче и трябва да тръгвам. Благодаря за поканата — добави учтиво и в отговор бе наградена с кимване.

— Радвам се, че се запознах с вас, Хилари, и се надявам да се видим отново, преди да заминете.

Тя протегна ръка и когато Хилари я пое, добави горчиво:
— Съмненията са едно, доказателствата — съвсем друго!

Какъв идиот съм аз, укоряваше се тя, докато караше през пустите улици. През цялото време знаеше за Хилари. Като изключим целувката, той не е показал никакъв интерес към теб — тогава защо се държиш така?

СЕДМА ГЛАВА

Джо прекара безсънна нощ, за която обвини кърито, но всичките ѝ мисли за Стийв и Хилари се изпариха, щом на следващата сутрин видя първия си пациент. Малкото аборигенско момиче се бе отпуснало в ръцете на майка си и Джо усети излъчващата се от тялото му, топлина, дори преди да е докоснала горящата кожа.

— Аз съм Джо Армитидж — представи се тя.

— Аз съм Хелън, а това е Ейми — отвърна жената срамежливо.

— Нека най-напред да свалим температурата на Ейми — каза Джо спокойно, вдигна внимателно бебето и го сложи на едно от леглата, след което повика сестрата да ѝ помага.

— Намокрете тази кърпа и трийте с нея цялото ѝ тяло — каза тя на разтревожената майка, като се надяваше, ангажирайки я с нещо да пропъди, макар и временно страховете ѝ. Докато говореше, изсипа една лъжица панадол в устата на бебето.

— Има ли някаква епидемия сред децата в момента — дребна шарка или пък варицела?

— Не — категорично отговори Хелън. — Повечето деца ги ваксинират срещу дребна шарка, когато са на две или три години, така че вече няма такива големи епидемии.

Джо кимна. „Болестите на белите хора“ бяха покосили голяма част от аборигенското население в ранните дни на заселничеството, но една мащабна програма за ваксинация бе елиминирала почти напълно поне една от тези опасни болести — варицелата.

— Ще я оставим в отделението — обясни Джо. — Обезводнила се е и има нужда от течности, затова ще я сложим на системи. Всичко, което можем да направим, е да се опитаме да свалим температурата. Ще чакаме и ще видим какво ще стане. Ако е варицела, петната скоро ще излязат, иначе...

— Иначе? — попита рязко Хелън и Джо погледна умните ѝ тъмните очи.

— Може да е менингит — каза тя. — Чувала ли сте за тази болест?

— Тя е убила повечето аборигенски деца, откакто изчезна варицелата — отвърна Хелън сериозно.

— Това е било така, защото не са се лекували! — успокои я Джо. — Имаме един относително нов антибиотик, който можем да използваме и да държим температурата ниска — това ще предотврати гърчовете. — Занесоха бебето в детското отделение. Джо се зарадва, че другите три легла бяха свободни в момента. — Можете да останете с нея, но когато спи, си легнете. И вашата нощ е била тежка.

Джо излезе от стаята и отиде да търси Роузи. Най-накрая я откри в кабинета ѝ, потънала в безкрайната канцеларска работа, която поглъщаше голяма част от времето им.

— Менингитът често срещана болест ли е сред аборигените?

— Да, за съжаление — потвърди сестрата и отмени документите, за да отдаде цялото си внимание на Джо. — Мислиш, че си открила менингит ли? — добави тя със съчувствие.

— Може би. Но нищо чудно да е и някой вирус, от който все още не са излезли петна.

Роузи подпря брадичката си с ръце.

— Ще правиш ли изследване?

— Мисля да направя — отвърна Джо, взела решение, докато обсъждаше с Роузи.

— Дано да се лъжеш — въздъхна Роузи. — Въпреки че живеят в хубави къщи и ползват всички удобства на града, заразите помежду им все още се разпространяват с невероятна скорост.

— Имунната им система сигурно е съвсем различна от нашата — каза ѝ Джо. — Стискай палци!

Тя се запъти бавно към отделението, като по пътя си взе игла и микроскопски стъкла, които щяха да ѝ потрябват за изследването, а след това обясни на Хелън какво смята да прави. Бебето бе събрало достатъчно енергия, за да проплаче, когато Джо внимателно вкара иглата между прешлените в долната част на гръбнака и изтегли течност за теста.

Диагнозата ѝ бе едва потвърдена, когато пристигна още едно дете в много тежко състояние. Дано не се разпространи, молеше се тя, докато правеше всичко възможно да облекчи страданията на детето.

Привечер Джо бе на края на силите си, а детето, което прие по-късно, беше вече с гърчове и Джо се опасяваше от трайно мозъчно увреждане в резултат на пристъпите. Последниците от болестта често бяха далеч по-тежки от самото заболяване.

Ядът, който не можеше повече да сдържа, ѝ даваше сила. Втурна се в кабинета си и телефонира на Стийв.

— Роузи ми каза, че нямаме от новата ваксина — развика се тя, щом чу гласа му. — Това част от тукашната практика ли е, или...

— Чакай, чакай! — каза той. — Започни отначало.

— Началото е, че имам три деца от Аралунга с менингит. Аборигенските деца са изложени на най-голяма опасност, те първи трябваше да бъдат ваксинирани! Те...

— Повечето от тях са ваксинирани, Джо — прекъсна я той спокойно. — Въпреки че понякога е доста трудно да убедиш семействата им, че това е необходимо.

Стори ѝ се, че долови нотки на покровителство в гласа му и гневът, предизвикан от битката ѝ да спаси живота на децата, избухна:

— Роузи каза...

Едва бе изрекла тези думи, когато той отново я прекъсна.

— В болницата ли си или се обаждаш от къщи?

— В болницата съм — кресна му тя, отчаяна, че той не я слуша.

На вратата леко се почука и се появи Карън, с учудено вдигнати вежди.

— Тогава си отиди вкъщи, вземи си душ — аз ще дойда. По-добре е да ми крещиш лично. Не е необходимо целият град да слуша.

Тя погледна към току-що влязлата Карън и смутено осъзна, че в думите му имаше истина. Все пак нямаше да се отърве лесно.

— Тогава ще се видим по-късно — рече тя със студен официален тон. — Въздържа се да затръшне слушалката, когато гневът отново заплаши да надвие разума ѝ. — Децата наред ли са? — попита бързо.

— Спят като къпани — увери я Карън с усмивка. — Просто дойдох да видя как си. Имаше тежък ден!

— Може и така да се каже — призна усмихнато Джо, — но вече свърши и аз се прибирам да си взема студен душ. Обадете ми се, ако има проблем — настоя тя.

Освободи момичето с бързо кимване, стана и заобиколи бавно бюрото, борейки се с депресията, която я обзе след избухването. Може

би не е подходяща за провинциален лекар, след като подобни дреболии можеха да я вбесят така, че да забрави професионалното благоприличие.

Чак когато излезе от банята, облечена в лек халат, тя се сети за Хилари. Дали ще я доведе? Тази мисъл я поразил. Нещата, които искаше да каже на Стийв, не бяха лични и все пак не искаше другата жена да ги чуе. В интерес на истината, изобщо не я искаше тук, призна си тя.

Все още стоеше в коридора и размишляваше над чувствата си, когато на предната тераса отекнаха нечии стъпки.

— Влизам — предупреди Стийв и тя чу как мрежестата врата се затваря след него. Дали някога щеше да свикне с влизането и излизането на хората в къщата, което беше нещо обичайно за живота в провинцията.

Миг след това той беше до нея, сложил ръце на рамената ѝ, а сините му очи гледаха загрижено лицето ѝ.

— О, Джо! — въздъхна той дрезгаво.

Без да продума, той се наведе и устните му се впиха в нейните с такава жажда, че на нея ѝ се стори, че се отделя от тялото си и го вижда как отвърща на мъжа със страст, за която не бе подозирала. Унесена в собствените си усещания, тя се сепна, когато той леко се отдръпна от нея. Дългите му силни ръце я обгърнаха, сякаш да я защитят и тя се потопи в сигурността им. Той вдигна глава и пое дълбоко дъх, докато тя започна отново да усеща земята под краката си и тялото ѝ отново си възвърна тежестта.

— Аз определено не дойдох за това — прошепна той в косата ѝ с глава, опряна на нейната, а ръцете му все още я държаха. — И с право вярвам, че не за това си искала да ме видиш — добави иронично.

Насмешката в думите му ѝ напомни за яда ѝ, но той бе вече отшумял, пометен от чувствен копнеж, който я бе разтърсил из основи.

— Защо тези бебета не са били ваксинирани? — попита тя, заровила глава на гърдите му, без да иска да наруши физическата им близост.

— Нужни ми бяха месеци, за да убедя повечето жени да ваксинираме децата, когато получихме първата ваксина за осемнайсет месечни — тихо обясни той. — За тях е трудно да приемат новото, особено когато има риск дори един да реагира зле. — Докато

говореше, той спокойно я люлееше и двамата стояха заедно в коридора с тела, свързани в безмълвно единство. — След като свършихме основната работа, мислехме, че всичко е наред и ги уведомихме за новата ваксина, щом пристигна. Отказаха не майките — тях ги бяхме подготвили — виновният беше един чиновник в Здравния отдел! Както става всяка година с някои препарати, моментното търсене винаги надвишава първоначалното предлагане и в началото има дефицит. Не бива да забравяме, че тази ваксина се появи едва преди четири месеца!

Джо не отговори, тялото ѝ се наслаждаваше на близкия физически контакт, мисълта ѝ следваше думите на Стийв.

— Та този приятел в Бризбейн решил да се справи с проблема като изпрати първите пратки там, където хората нямали предишната ваксина за по-големи деца. А тази ваксина липсва, или защото не била нужна, или защото местните хора не я сметнали за нещо необходимо.

— Аха! — Джо неловко се размърда, когато думите му замряха.

— Аха? — повтори той.

Тя се отдръпна от него, когато ръцете му се отпуснаха. Той стоеше и я гледаше, а хубавите му устни бяха извити в шеговита усмивка.

— Съжалявам, че си го изкарах на теб преди — каза тя тихо, притеснена от мислите си от тогава.

— Не, не съжаляваш — каза той сериозно, прекъсвайки извинението ѝ с лека целувка. — Аз спрях малката ти тирада, а тя едва започваше. Това, което ме озадачава, е, че Роузи ти е казала такова нещо.

— Може и аз да не съм разбрала правилно — призна тя смутено, спомняйки си как бе приела, че той или здравният отдел са виновни за епидемията, която явно се разпространяваше сред местните деца в Аралунга.

— Ти често не разбираш нещата правилно — прошепна той едва чуто с устни на слепоочието ѝ.

Тя се притисна към него и вдигна отново глава, жадуваща целувките му. Острото извънпяване на телефона изпълни въздуха и те отскочиха един от друг като виновни деца, хванати да вършат пакост. Тя неохотно се отправи към телефона.

— Трябва да вървя!

Стийв беше вече на вратата, докато тя, притиснала слушалката към ухото си, слушаше и кимаше.

— Само минутка, татко — баща ми е — обясни тя, а смущението я накара да се изчерви, когато добави: — Рано следобед му изпратих доста неприятен факс.

— На баща си?

— Не толкова „Мили татко“, колкото гневно оплакване до директора. Всъщност сега, като знам точно ситуацията, се радвам, че ми е баща — друг едва ли би ми простил!

Стийв се усмихна. Изглежда това му напомни коя беше и развали магията от срещата помежду им.

— Утре няма да се видим — каза той. — Хилари и аз заминаваме за Яруна за уикенда.

Сърцето на Джо се сви, сякаш неочаквано остана без въздух, но запази усмивката на лицето си, кимна студено за довиждане и отново долепи слушалката до ухото си.

— Извинявай за прекъсването, татко — каза тя дрезгаво. Мислите ѝ последваха Стийв, сърцето ѝ се чудеше какво иска от нея.

В понеделник, когато очакваше отново да се видят, Джо беше още по-объркана. Трудно можеше да повярва, че две целувки са нарушили спокойствието ѝ, но това беше факт.

— Ти ли раздвижи нещата? — попита подозрително Роузи, когато се срещнаха на чаша кафе, преди Джо да отиде в амбулаторията.

— Моля?

Измъченото ѝ съзнание се опитваше да се съсредоточи над работата.

— Тази сутрин пристигна ваксината. Някой се е заел с това през уикенда.

Роузи държеше здраво чашата с две ръце, но очите ѝ гледаха Джо втренчено и чакаха отговора ѝ.

— В петък говорих с баща си — призна Джо. — Преди това му бях пратила факс.

— Човек с твоите връзки може да е много полезен за район като нашия — отбеляза Роузи многозначително.

— Роузи, това, което каза, е ужасно! — разсърди се Джо. — Кога съм използвала баща си?! Ставаше дума за нещо спешно и аз щях да постъпя така, независимо от това, кой стои на този пост!

— Може би. — В тона на Роузи прозираше съмнение. — Но по-скоро имах предвид връзката с някой влиятелен човек, който от обичайните разговори между баща и дъщеря може да научи нещо за специфичните ни проблеми тук.

— Използването на връзки, във всяка своя форма, е недопустимо!

Сърцето на Джо подскочи, когато чу гласа на Стийв, после се сви от намека в думите му. Тя се бореше да си придаде учтиво изражение.

— Пристигна новата ваксина — обясни Роузи. — Чудесно сме уцелили момента — днес Алисън е на смяна в Аралунга.

— Защо не излезеш със сестрата, Джо? — попита той, придърпа един стол и седна между тях. — Аз ще поема смяната ти. Така ще можеш да видиш селото. Страхотно е!

От физическата му близост по гърба на Джо полазиха леки тръпки.

— Чудесна идея — обади се Роузи учтиво и кимна в знак на съгласие. — Аз точно щях да звъня на Алисън, за да ѝ кажа за ваксината. Ще я попитам дали има нещо против един придружител.

Джо местеше очи от единия на другия. Нямам никакъв контрол над нещата, примири се тя, а мислите ѝ автоматично се върнаха към загадъчния мъж, който седеше до нея, без да показва, ефекта, който имаше върху нея физическата му близост.

— Ще видя за кого трябва да се погрижа, после ще проверя отделенията и ако няма нищо сериозно, с удоволствие ще отида.

— Вземи си чантата — предупреди я той. — Там обикновено има някой и друг проблем. Градът е прекалено далеч, за такива „дреболии“. Ако някой ден имаме двама лекари за постоянно — продължи той с нотки на съмнение, ще можем да правим визитации на смени с Алисън.

Джо чу ясно думите му, особено онова „ако“, което накара сърцето ѝ да се свие. Той не я искаше тук! Не я смяташе за подходяща!

— Ще отида да видя Джош и тръгвам — продължи той. — Роузи, обади се, ако имаш нужда от мен — завърши мъжът, докато се изправяше и се отправи към вратата.

Отърсвайки се от разочарованието, което заплашваше да я погълне, Джо забърза след него. Веднъж вече съсредоточаването върху работата бе решило проблемите ѝ — сигурно щеше да ѝ помогне отново.

Докато пътуваше през пустата черна равнина, Джо се почувства значително по-добре. Хелън ѝ бе разказала малко за земята, закупена преди години от аборигените, но се оказа, че тя далеч не бе подготвена да види малкото самостоятелно градче. Бе очарована от красотата му, от свежо боядисаните къщи сред пищните градини с розови и пиперови храсти.

Както бе предрекъл Стийв, за нея имаше достатъчно работа, докато Алисън слагаше ваксините.

— Само на един час път от града са — сподели тя с Алисън по време на обратния път към Варила — и все пак на никой от тези хора, които прегледах, не му е минало през ума да дойде в клиниката. Мислите ли, че е така, защото съм жена?

— В никакъв случай! — гласеше незабавният отговор. — Повечето от тях вероятно дори ще предпочетат жена, защото това е в съответствие с традициите им. По-скоро е заради работата им — каза тя накрая, опитвайки се да обясни поведението на тези странни хора. — Дълго време са работили за други, а сега работят само за себе си, за собствените си семейства, за племето. Мразят да се отделят от Аралунга и работата си дори за няколко часа.

— Стийв предложи с вас да работим на смени, но това няма да реши изцяло проблема. Дали решението не е в един вечерен час в амбулаторията? Така ще могат да идват в града след работа — разсъждаваше на глас Джо.

— От колко време сте тук? — попита Алисън.

— Шест седмици — отвърна Джо и отново въздъхна.

— Ще си позволя да ви дам един съвет — не се заемайте с нови идеи. Нямаме кой знае какви шансове да намерим човек за това място, когато напуснете, освен ако Стийв успее този път да убеди Хилари да се омъжи за него.

— Аз харесвам Варила — каза Джо бързо, така обезпокоена от цинизма в гласа на Алисън, че съвсем забрави неприятното

впечатление от първите думи на момичето.

— Аз пък чух, че Варила ви се струва скучна — подхвърли спътничката ѝ.

— Вече не ми е чудно, че не можете да намерите човек за постоянно — въздъхна горчиво Джо. — Всяка дума се разнася из целия град, пет минути след като си я изрекъл — продължи тя, като се разпали още повече, давайки воля на гнева си. — Чувала бях, че болниците са ужасно консервативни, когато става дума за някакви новости, но този град чупи всички рекорди!

Тя потъна в мрачно мълчание — мислите ѝ бяха прекалено объркани. Не можеше да отрече, че Стийв я привлича. Дали това бе просто физическо привличане? Все пак тя едва го познаваше! А къде в тази картина се вместиаше Хилари? Можеше ли тя да остане, ако се оженеха? Тя поклати глава и отново въздъхна. От всички въпроси, които не ѝ даваха мира, единствено на последния можеше да даде ясен отговор и той беше категорично „не“.

ОСМА ГЛАВА

— Виждала ли си Джош?

Вероятно съм свикнала с начина, по който този мъж се държи с мен, помисли си Джо, когато вдигна очи от нечетливия почерк на писмото в ръката си. Един поглед към смръщеното му лице ѝ беше достатъчен, за да разбере, че не всичко е наред и което беше по-лошо, тонът му намекваше, че каквото и да беше то, бе станало по нейна вина.

— Не — отвърна тя кратко и отново се върна към писмото, понеже ударите на сърцето ѝ заплашваха да заглушат всички други мисли.

Как е възможно присъствието му да ме вълнува толкова много, запита се тя със съжаление, докато умът ѝ се опитваше да осъзнае какво ѝ казваше.

— Химиотерапията е дала странични ефекти. Цял следобед е бил ужасно зле!

Гневният укор все още звучеше в гласа му, като че ли тя беше виновна за състоянието на стареца.

— Върнах се от Аралунга само преди пет минути — каза тя отбранително. — Не знаех, че лекарствата са пристигнали, нито пък че сте решили да започнете терапията днес.

Тя усети, че гневът обагря страните и избухва в очите ѝ. Причината не беше само в неговото отношение към Джош, а в тази ужасна трансформация на приятелството във вражда, която водеше до неконтролируемото ѝ объркване.

— Може би, ако ми отделиш малко време, за да ми обясниш какво се е случило, ще съм в състояние да помогна. — Тя го погледна с надеждата, че е усетил ядния сарказъм в думите ѝ. — Макар че се съмнявам — добави тя, когато той пристъпи в стаята и се стовари върху един стол. — Ако великият всезнаещ доктор Хеминг е объркан, то аз съм убедена, че един неопитен, незначителен, градски новак като мен няма да е от полза.

Той вдигна глава и учудено я погледна, сякаш се опитваше да си спомни коя беше.

— Разбрах, че си участвала в химиотерапевтичните изследвания с Мартин — отвърна той със смразяващ тон. — Или това е било само извинение, за да си по-близо до своя любим? — промърмори той горчиво.

Тя преглътна думите, които напиреха в нея, и потисна гнева и обидата си.

— Ако бъдеш така добър да ми кажеш какво е станало, ще можем да го обсъдим професионално.

— Всичко е тук.

Той се поизправи в стола, за да бръкне в джоба си. Очите ѝ проследиха движението на едрото му тяло и неволно собственото ѝ тяло си припомни топлината му! Той откри листа, плъзна го по бюрото към нея и бързо отдръпна пръсти, когато тя се протегна, сякаш докосването ѝ щеше да го зарази.

Джо разгледа списъка на препаратите и сумира дозите, които той бе инжектирал в тялото на пациента.

— Ако онкологът ги е предписал, значи всичко е наред — отбеляза тя, клатейки глава, докато препрочиташе списъка отново и отново.

— Тогава защо се мръщиш? — попита той.

Защото ме влудяваш, ѝ се искаше да изкреци, но имаше нещо в комбинацията, което я тревожеше и тя само отново поклати глава.

— Мисля, че у дома имам някакви бележки — каза тя накрая. — Дано да ги откроя.

— По-добре хапни първо — каза той грубо.

— Ще потърся преди това записките си — рече тя, докато си мислеше за папките — беше сигурна, че ги е донесла. — Ще ги прегледам, докато ям.

Тя стана, мина бързо покрай него и излезе, за да избяга от смущаващото му присъствие.

Джо отмести празната си чиния и несъзнателно взе чашата кафе. От другата страна на масата Стийв я гледаше с притворени очи, а мислите му оставаха скрити.

— Кой ти даде това? — попита тя, когато затвори папката и се върна отново на предписанието. В горната му част се виждаха имената

на четирима лекари, но подписите не се четяха.

— Питър Андерсън — отговори той веднага. — Бяхме състуденти.

Разбира се, че му е бил състудент, помисли си Джо отчаяно и отпи от хладкото кафе. Питър Андерсън и Мартин. И той използва тази комбинация като резултат от изследванията на Мартин, въпреки, че те бяха подложени на съмнения. Ето още един пример колко е малък светът!

Когато разбра какво е станало, сърцето и натежа като камък. Как щеше да обясни на Стийв, който веднъж вече я бе съдил и беше изпълнен с недоверие?

— Е? — настоя той.

— Не ми харесват тези двете.

Със свободната си ръка тя плъзна листа към него и му посочи препаратите, които беше подчертала с ярко розово.

— Питър не би предложил нещо вредно — отсече той с яд.

Презрението му я прониза, но тя не му обърна внимание, защото знаеше, че трябва да го убеди заради Джош.

— Проблемът не е в комбинацията на лекарствата. Сигурна съм, че всяко от тях, само или в някаква комбинация, не е несъвместимо с лекарствата за високо кръвно налягане.

Джо говореше тихо, наведена над тетрадката си, а нервните ѝ пръсти чертаеха малки триъгълничета в края на страницата. Тя усети как Стийв се наклони към нея, сякаш някакви невидими връзки ги сбличаваха, но и разделяха.

— Несъвместимостта идва от добавянето на специфичния антидот. Изпробвали са го върху пациенти, страдащи от заболявания на лимфата, защото реакциите им обикновено не са толкова остри.

— Искаш да кажеш, че е сгрешил?

— Казвам ти да махнеш антидота — отвърна тя раздражено. — Можеш да му дадеш някоя от производните на лоразепама — с инжекция или го включи в системата, ако се чувства зле след последната доза. Струва си да опитаме!

— Това ли имаше предвид Хилари, когато спомена, че изследванията са били поставени под съмнение? — попита той.

— Не знам — изпъшка тя уморено. Мразеше укора в тона му, защото пораждаше у нея чувство на непълноценност. — Може би.

— И ти си знаела за това и не си го казала? — Той вече крещеше, дълбокият му глас отекваше в ушите ѝ като тъпан и разтърсваше тялото ѝ. — Знаела си, че откритията са погрешни и нарочно си го скрила. Каква власт е имал той над теб? Що за човек си?

— Аз не съм предписала това — избухна тя. — Предписал го е скъпият ти приятел! Момчетата се държат един за друг! Само защото сте прекарвали буйните студентски години заедно и сте си живели на гърба на прекрасния Мартин, всички вие вярвате, че той е безгрешен! — Тя удари чашата в масата и разля тъмното ѝ съдържание върху бялата покривка. Опита се да попие петното с кърпичката си, но нищо не излезе. Пръстите ѝ трепереха, изгаряше я ярост, но мъжът срещу нея стоеше безмълвен и неподвижен. Мълчанието му сякаш я ядоса още повече.

— Твоят приятел Питър вероятно знае повече за това какво е станало с изследванията. Предполага се, че той е специалист. Не може да не знае за съмненията! Мартин му е състудент, а това е по-важно от разума, или честността, или почтеността, или което и да е подобно нещо, което се смята за значимо!

— Състудентството няма нищо общо с това! — протестира той сурово.

— Тогава защо си се обърнал към него? — попита тя. — Разбира се, че е заради състудентството! Ти ме съдиш за това, че съм използвала влиянието на баща си, за да получа тази работа, макар че аз не съм го направила, но не признаваш, че използваш връзките си!

Гласът ѝ се извиси до отчаян писък, но тя имаше още какво да каже. Цялата болка и яд, които бе потискала толкова дълго, бяха готови да се излеят. Тя го гледаше, докато изстрелваше думите си срещу него и се надяваше да уцели някое слабо място в непробиваемата му фасада.

— И, ако искаш да знаеш, аз изказах съмненията си — първо на Мартин, който ме обвини, че му завиждам заради способностите му, после и на ръководителя на изследванията. И кой беше той? Още един почитател на Мартин, разбира се, който отказа да ми повярва! По-скоро би повярвал, че се ръководя от злоба, защото Мартин бе развалил годеча ни — изглежда всички мъже разсъждават така!

— Имало е и други власти, към които да се обърнеш! — каза той с равен глас и тя знаеше, че е прав. Знаеше, че е трябвало да

проговори, въпреки заплахите на Мартин. Осъзнаваше грешката си и това я ядосваше още повече. По безизразното лице на мъжа срещу нея нямаше и следа от емоции и привидната му пасивност я разпалваше.

— Можеш да кажеш на скъпата си Хилари, че е била права — резултатите бяха съмнителни — но никога няма да се докаже и знаеш ли защо? — изкрещя тя с глас, треперещ от безсилие. — Защото той просто отстрани пациентите, които имаха някакви проблеми. Замести ги с двама от предишните тестове, така че всичките му „морски свинчета“ бяха в прекрасно състояние и резултатите изглеждаха идеални.

— Значи чак сега, когато тези лекарства навлизат в употреба, хората най-накрая започват да се съмняват в тях? — каза той тихо, но тя беше прекалено разстроена, за да долови тъгата в гласа му. — Защо го е направил?

— Защото беше прекалено суетен, за да признае, че е допуснал грешка. Можеше да препоръча използването на тези лекарства само в специфични случаи, но Мартин искаше нещо повече и при това го искаше веднага! Мислеше си, че може да се прави на Господ — да махне с ръка и да направи от химиотерапията най-прекрасното изживяване на света — каза тя с горчив цинизъм. Блъсна назад стола си и се изправи. — Това е! — Гласът ѝ бе надебелял от почти неконтролируемия гняв и самосъжалението.

Изруга тихо и запрати чашата с кафе в стената, освобождавайки се от част от напрежението и намирайки съмнително удоволствие в грубия звук, когато тежкият порцелан се разби и парчетата изпопадаха шумно по пода. Без да се обръща назад, тя излетя от стаята, забравила замисленото посещение в отделенията. Заля я споменът за начина, по който се бяха отнесли с нея, когато изказа съмненията си относно работата на Мартин.

Къщата трябваше да ѝ бъде убежище, а ѝ приличаше на затвор — затвор за виновника, каза си тя с изкривена гримаса, когато дишането ѝ се успокои, а пулсът ѝ се нормализира.

Ще отида до Роузи, реши тя, после ще направя обиколката си и след това ще се прибера.

Изкъпана и преоблечена, тя се отби в болницата. Нарочно се забави, за да избегне евентуалната среща със Стийв Хеминг.

Дежурната сестра я успокои, че всичко е наред, макар че Джош бил неспокоен. Да, доктор Хеминг си тръгнал.

Къщата на Роузи беше с краката нагоре — четиринайсет зелени патрули се упражняваха в навиването на постелки за легла.

— Не използвате ли вече спални чували? — попита тя Елиз, най-голямата дъщеря на Роузи, която бе ръководителка на един от отрядите.

— В повечето случаи — обясни тя, докато се бореше с непокорен кожен каиш. — Но докато се занимавахме с историята на този район, разбрахме, че по време на Депресията много от заселниците са дошли с такива постелки. И така, тази година решихме да направим такъв „заселнически“ лагер. — Тя сви рамене и махна с ръка на развълнуваната група.

— Къде ще лагерувате?

— Най-вероятно край язовира. Обикновено ходим там. Единственият проблем е, че там трудно се намират дърва за огън и няма да е съвсем същото.

Кураминя беше идеално място за момичешки лагер. Този уикенд Джо беше свободна и можеше да им покаже къщата, която беше истински пример за историята на това място. Ако искаха да свършат някаква работа, можеха да ѝ помогнат с мебелите.

— За какво се замисли? — попита Роузи, пристъпвайки между навитите одеяла и кискаците се момичета с поднос със сандвичи и сок в ръце. — Ето деца, заселниците не са и мислили за такова нещо — каза тя и внимателно постави таблата на една малка маса. — Ела в кухнята Джо. Тук не можем да си чуем приказката.

— Защо не попиташ Стийв дали не могат да лагеруват в Кураминя? — попита Джо, когато се настаниха на масата в кухнята. — Там има достатъчно дърва за огън. Ще трябва да внимават, разбира се, но съм сигурна, че там ще им е по-добре, отколкото на язовира. Свободна съм и ще се радвам да ходя да ги наглеждам.

— Защо пък аз да го питам? — попита Роузи, втренчила поглед в Джо.

— Защото си майка на ръководителката, а аз току-що го замерих с една чаша кафе — отвърна Джо кратко. — Е, не че го замерих, въпреки че се изкушавах. Запратих я в стената на кухнята.

— Може ли да попитам защо? — Роузи се ухили, като си представи сцената.

— Много ме ядоса — отвърна Джо, но напрежението ѝ отслабна, когато си припомни странното си избухване и слабо се усмихна. — Много! — повтори тя.

— Мисля, че Кураминя ще е идеална за децата. Утре ще го попитам — отвърна Роузи тактично, усетила в гласа на Джо нежеланието ѝ да обсъжда разногласията си със Стийв.

— По-добре да тръгвам — рече Джо, след като се посмяха на навитите одеяла на децата. — Стийв се тревожи за Джош, така че искам да го видя, преди да си легна.

Тя вървеше по пустите улици. Топлият нощен въздух я обгръщаше като шал, а звездната светлина оцветяваше небето в дълбок кадифен пурпур. Зад завесите на прозорците проблясваха запалени лампи и до ушите ѝ достигаше приглушена стрелба от някакъв филм по телевизията. Защо ли тук се чувстваше като у дома си? Може би защото беше безопасно да се разхождаш сам, помисли си тя и пое дълбоко въздух, почти опиянена от чистия свеж въздух. Широката пустош наоколо със сигурност бе по-страшна от улиците на града!

Когато влезе в отделението, беше десет часът и повечето пациенти спяха, въпреки че старият регламент да ги будят в пет часа вече не важеше. Тя провери всяко помещение, поговори със сестрата и влезе при Джош. Бавно и внимателно прочете болничния му лист.

Пулсът му не се бе изменил, но кръвното налягане беше паднало рязко след последния преглед. Тоест преди двайсет минути, отбеляза тя. В главата ѝ биеше тревога, която нарасна, след като измери още пониско налягане и усети неравномерния слаб пулс. Натисна копчето до леглото му.

— Намери някой да ти помогне да го закараш в операционната — нареди тя на сестрата, която се появи в отговор на позвъняването. — Аз ще се обадя на доктор Хеминг и на старшата и веднага ще се върна, за да го подготвя за операция.

Тя излетя от отделението и забърза към кабинета си. Сърцето ѝ биеше бързо и тя се опитваше да опровергае това, което ѝ подсказваше опитът!

Първо позвъни на Роузи. Беше неписан закон, че тя асистира при спешни случаи — никой не се противопоставяше на това. След като се

увери, че идва помощ, тя набра номера на Стийв и когато Хилари вдигна от другата страна, ѝ каза, че връща Джош в операционната и се налага Стийв да присъства.

Ако Хилари бе усетила грубостта в гласа ѝ, нека я тълкува както си иска, каза си тя предизвикателно, докато проверяваше каква упойка бе използвал анестезиологът при първата операция. Пациентите с високо кръвно бяха винаги подложени на опасност при операции и тя внимателно си водеше бележки и си правеше списък на нещата, от които щеше да се нуждае, за да помогне на стареца да преживее по-леко изпитанието.

— Какво е станало?

Стийв влетя в операционната и очите му веднага се отправиха към неподвижната фигура на човека, който така обичаше и чийто живот сега се поддържаше от системите.

— На стената на дебелото черво трябва да е имало раково образование. Симптомите говорят за перфорация.

Джо изпита съчувствие към него, когато видя как кръвта се дръпва от лицето му и то стана сиво и измъчено.

— Имаш ли нужда от асистент?

Очите ѝ за момент се откъснаха от монитора и тя видя как Стийв кимна на Хилари, която, измита и облечена в престилка, влезе в операционната. Ревността, която бе почувствала при звука на този студен глас, изчезна щом осъзна колко много се нуждаеха от помощ в сложна ситуация като тази. Кимна и отново се съсредоточи върху апаратурата, която стриктно отчиташе реакцията на стареца към упойката.

— И това нищожно късче плът е причинило всичко това! — възкликна Стийв два часа по-късно, докато зашиваше разреза много внимателно, а Хилари навлажняваше мястото, със стерилен разтвор.

— Той понася операцията забележително добре — обади се Джо. — Можете ли още веднъж да проверите, дали няма и други поражения?

Три чифта очи въпросително я погледнаха.

— При по-възрастните пациенти първата доза при химиотерапия често е най-слаба — поясни тя бързо — и може да не даде големи поражения. Вярвам, че не искате това да се случи отново при следващата доза.

— Ако изобщо се стигне до нея — отвърна Стийв горчиво, а мъката в гласа му накара сърцето на Джо да се свие.

— Няма други поражения — заяви накрая Хилари. — Ако искаш, ще зашия раната, Стийв.

Той ѝ кимна и свали ръкавиците си с ръце, треперещи от освобождаващото се напрежение. Отиде до предната част на масата, застана до Джо и се втренчи в монитора, който показваше ударите на сърцето и всяко тежко вдишване и издишване на стария му приятел.

— Ще остана с него през нощта, Джо — каза той тихо.

— Искам да наблюдавам реакцията му към антибиотиците, които ще са му необходими, за да избегнем отравяне на кръвта.

— Той ще е прекалено упоен, за да разбере колко е зле — увери го Джо.

— Но две сериозни операции в един месец...

— Ти направи най-доброто за него — каза му тя, забравила предишния си гняв, докато се опитваше да му помогне да се отърси от чувството, че не е направил достатъчно. — Отидете да пиете кафе с Хилари. Ние с Роузи ще изчистим и ще наредим да ти сложат легло в реанимацията. За Джош е добре да остане на системи възможно най-дълго.

Роузи кимна в знак на съгласие и добави твърдо:

— И непременно гледай да поспиш. Ако стане нещо, ще звънне звънецът, а от мрачното настроение няма полза.

Тя успя да си легне едва в два часа, но някакъв инстинкт я събуди в пет. Птиците пееха отзад в градината, но тя не чуваше красивите им песни — напписка с вода лицето си, наметна някаква дреха върху памучната си нощница, нахлузи първите попаднали и обувки и се отправи към болницата.

Стийв стоеше до леглото и настойчиво наблюдаваше неподвижното тяло. Когато тя тихо влезе в стаята, той протегна ръка и я привлече към себе си. Държеше я здраво и продължаваше мълчаливия си преглед.

— Ще се оправи, Джо — промълви той, а гласът му преливаше от възмущение. — А аз вече си мислех, че не трябваше да се опитваме да правим операцията тук, а да го откарам в Роки, където щеше да е в ръцете на специалисти. Чувствах се толкова виновен!

Ликуването се бореше със страдание, докато се опитваше да изрази загрижеността си. Джо погледна монитора, където ритмичните линии показваха, че Джош е добре и че има сериозни шансове да се възстанови. С дълбока въздишка на облекчение, тя отпусна глава на рамото му, радвайки се на силата и спокойствието, които ѝ даваше близостта му, макар да знаеше, че така разкрива слабост, която не биваше да излиза наяве.

— Държи се, негодникът! — прошепна тя с глас, дрезгав от сдържаните сълзи.

— Ти наистина си загрижена за него, нали? — промърмори той в косата ѝ, а ръката му я обгърна по-здраво.

— Всички лекари са загрижени! — отвърна тя рязко, докато се бореше с желанието си да се обърне към него и да почувства тялото му близо до своето — само още веднъж. — Сега си отивай и го остави на мен. Ще ти се обадя, ако има някаква промяна.

Тя почувства как ръката му гали рамото ѝ и потрепери, когато тялото ѝ реагира на безобидното докосване.

Пред вратата се чуха стъпки и Стийв бързо отпусна ръката си.

— Ще намина по-късно — каза той рязко и я остави насаме с пациента им и собствените ѝ неспокойни мисли.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Аз съм Каръл Макинли, ръководителката на отряда — заяви гласът на другия край на линията.

Трябваша ѝ няколко секунди, докато разбере за какво става дума. Изминалата седмица бе така трескава, че тя съвсем бе забравила разговора си с Роузи.

— Всъщност — продължи гласът — аз не съм истинската ръководителка, а просто заместник, докато намерят някой друг. Ръководителят напусна града преди две години и бяхме на една крачка от разпадане — както казват момичетата — когато аз ги поех. — Джо прокара ръка през косата си и издаде някакъв нечленоразделен звук. — Имаме разрешение да лагеруваме в Кураминя и ще тръгваме утре сутрин в осем. Роузи спомена, че може би ще искате да дойдете.

В гласа на момичето прозвуча надежда.

— Разбира се — отговори Джо, като си спомни увещанията си към Роузи. Всеки четвъртък тя отиваше в Кураминя, привлечена от задачата, която си бе поставила, и от изкушителната красота на мебелите. В моменти на откровеност признаваше, че я привлича и друго — нуждата да се чувства по-близо до Стийв.

— Е, в такъв случай — казваше Каръл с очевидно колебание — се чудя дали бихте дала на момичетата урок по първа помощ. Учим го от книги, но аз нямам достатъчно познания, за да го разкажа както трябва. Истинският лекар ще направи урока по-интересен и аз съм сигурна, че те ще запомнят всичко, което им покажете.

— С удоволствие — увери я Джо. — Какво включва програмата?

— Само основните неща — превръзки, изваждане от шок и какво се прави при ухапване от змия, как да спират кръвотечението и други подобни. Единственото нещо, в което сме наистина добри, са превръзките, защото те обичат да се превързват една друга — добави Каръл.

— Мога да си го представя! — рече Джо и се усмихна. — Ще дойда към девет часа. Може би е добре да проведем урока по първа

помощ веднага след това, докато сте все още бодри и свежи. По-късно, ако доктор Хеминг се съгласи, момичетата могат да разгледат къщата.

— Може би ще се намери някаква работа, с която да се отплатят на доктора за любезността му — предложи Каръл и Джо се въодушеви.

— Някаква работа ли? — каза тя бързо. — Просто им кажете да си вземат по един парцал и ще довършим полирането на мебелите. Вече започвах да си мисля, че няма да успея да свърша, преди заминаването си. С помощта на момичетата ще ги излъскаме до неделя.

Остави слушалката с усмивка. Потиснатостта, която чувстваше през цялата седмица, се изпари при мисълта, че ще види работата си завършена.

Денят бе по-ясен и хладен от обикновено. Тя караше по вече познатия път — зад нея болницата бе тиха, нямаше спешни случаи, които да нарушат почивката ѝ тази нощ, а Джош се възстановяваше така бързо, че Стийв планираше нова химиотерапия до една седмица.

Джо въздъхна, после осъзна, че ѝ е станало навик — също както и да промърморва „О, за бога!“ в най-неподходящи моменти.

Веселият поздрав на отряда прогони мрачните ѝ мисли и тя отведе момичетата на предната тераса на къщата и успокои кучетата.

Използваше ги поред за пациенти и им показваше техниките на превързване при първа помощ, а после започна да им измисля ситуации, на които трябваше да реагират, като всяка следваща бе по-забавна от предишната.

— Надявам се никога да не падна от дърво върху змия и да имам нужда от изкуствено дишане, шина, превръзка и турникет за спиране на кръвта, при това едновременно — каза ѝ Каръл с усмивка, докато размотаваха превръзките, а момичетата приготвиха сутрешния чай.

— Дано никога да нямат нужда от тези неща — отбеляза Джо и прибра превръзките.

Щом свършиха с чая, Джо ги заведе в къщата, обяснявайки им как кухнята е служела за дом на цялото семейство, преди да се построи „истинската къща“ доста по-късно. Момичетата вървяха през прохладните стаи, шепнеха си и се кикотеха, докато разглеждаха старите мебели — за тях те бяха нещо непознато и различно. Заеха се с

желание за работа, което я учуди, и до обяд завършиха всичко, с изключение на голямата спалня.

— Следобед ще слезем по реката до оградите — обясни Каръл, докато ядяха сандвичи и пиеха чай.

— Аз ще се заема с голямата табла на леглото — предупреди я Джо. — Сигурно ще съм тук, когато се върнете.

Това бе добро намерение, но леглото бе меко, а ленената покривка — хладна и примамлива. Следващото нещо, което си спомняше, беше моментът на събуждане след дълбокия освежаващ сън. Стаята бе потънала в сумрак, а гласовете на момичетата ехтяха в лагера на високия бряг на реката.

Тя се протегна, за да се отърси от съня и тръгна към импровизирания лагер.

— Събираме клонки — каза Елиз вместо поздрав, когато тя се приближи към дърветата по брега на реката. — Искате ли да ни помогнете?

Тя тръгна след момичето през ниските клони на евкалиптите към сухия бряг. Знаеше, че ще имат нужда от помощ и затова вдигна един дълъг клон без листа. Точно го претегляше в ръката си, когато викът на Елиз я накара да се обърне. Момичето се беше навело, замръзнало на мястото си с протегнатата ръка, като че ли искаше да вдигне нещо, което бе помислило за пръчка. Срещу нея се бе изправила кафява змия и езикът ѝ проблясваше като син пламък, докато се извиваше пред парализираното момиче.

Без да се замисли, Джо вдигна клона и удари с всички сила виещото се тяло. Удряше, отново и отново, биеше гърчещото се създание, докато то остана да лежи неподвижно на земята, а останалите се събраха, привлечени от виковете ѝ.

— Мъртва е, Джо — каза Каръл тихо и се приближи до Елиз, която хълцаше истерично.

Джо веднага хвърли клона и се отдръпна от него, като че щеше да я опари. Образите пред очите ѝ се размазаха и щеше да припадне, но бледото лице на плачещото момиче и навиците на професията я накараха да се съвземе.

— Ухапа ли те? — попита тя рязко.

— Мисля, че да — гласеше напрегнатият отговор и Джо бързо отиде до нея и прегледа протегнатата ръка.

— Някой знае ли каква е змията? — попита тя, като избягваше противната гледка на влечугото.

До ушите ѝ достигнаха неопределени думи като „кафява“ и „тигър“, а Каръл безпомощно поклати глава.

— Аз съм просто едно градско момиче, изпратено тук да ги учи — обясни тя бързо.

— Тогава ще приемем, че е отровна — обясни Джо много спокойно, опитвайки се гласът ѝ да звучи възможно най-гладко. — Донесете петте превръзки, които използвахме сутринта — каза тя на най-близкото момиче и сложи внимателно Елиз да седне като държеше неподвижно ръката ѝ. — Ти — докосна другото дете — намери одеяло или жилетка да я завием. Каръл, докарай колата. Ключовете са на таблото.

Тя проследи с поглед момичето и се зарадва, че няма признаци на паника.

— Вие двете — тя кимна към двете момичета, които безмълвно наблюдаваха и изглеждаха по-големи и разумни от останалите, — намерете някакъв найлон или нещо подобно, вдигнете змията с една пръчка, сложете я в найлона и след това — в багажника на колата. Останалите най-добре си продължете работата, но внимателно оглеждайте „клонките“, преди да ги вдигнете.

Когато превръзките пристигнаха, тя внимателно превърза раната, без да спира кръвообращението.

— Най-вероятно е съвсем обикновена змия, но е по-добре да сме сигурни.

Елиз кимна.

— Ще я превържа точно както ви показах сутринта и после ще те закарам в болницата.

Тя взе една къса пръчка и я сложи в превръзката, за да държи ръката изправена и неподвижна, докато пътуваха към града.

— Искаш ли някоя приятелка да дойде с теб?

— Може ли Ейми?

— Разбира се — успокои я Джо, без да ѝ казва, че има нужда от някой да следи реакциите ѝ, докато тя караше възможно най-бързо към болницата.

Двете с Каръл внимателно настаниха Елиз в колата, после Джо отведе Ейми и Каръл настрана.

— Можеш ли да седиш до нея и да държиш ръката ѝ неподвижна? — попита тя момичето. — Трябва само да я наблюдаваш много внимателно. Ако има някакви проблеми с дишането, ми кажи веднага да спра.

Големите сини очи на момичето издаваха страха и объркването ѝ и Джо побърза да я успокои.

— Трябва да се постараям Елиз да е възможно най-спокойна, Ейми — за всеки случай. Но ще успеем да стигнем в града навреме, за да ѝ сложим противоотрова в случай, че змията е била отровна. Можеш да ми помогнеш, ако се държиш разумно — просто ми кажи да спра, ако има някакъв проблем.

Тя наблюдаваше как момичето възприема казаното и остана доволна, защото то се стегна и кимна решително, приемайки предоставената ѝ отговорност.

— Каръл, обади се веднага в болницата? Кажи им да намерят доктор Хеминг възможно най-бързо. Противоотровата може да почака — ако имаме късмет, той ще познае каква е змията и няма да губим време, за да разберем каква е отровата. Нека се обадят и на Роузи и да ѝ кажат.

Остави Каръл да бърза към къщата и внимателно потегли по неравната суха земя. Щом стъпи на шосето, натисна газта и подкара към града с най-голямата скорост, с която смееше да кара. Погълната от собствената си задача, тя едва дочуваше гласа на Ейми, която бърбеше, сякаш бяха на път към училище, а не ставаше въпрос за живота на Елиз.

В очите ѝ се появиха сълзи на облекчение, когато спря пред болницата. Стийв, Роузи, двама санитарии и голяма част от персонала се бяха събрали на стълбите. Отвориха вратата и внесоха детето, преди Джо да си бе разкопчала колана.

— Ние донесохме и змията, доктор Хеминг — казваше Ейми, докато слизаше от колата.

Измъкна ключовете от непослушните пръсти на Джо и отиде да отвори багажника.

— Доктор Армитидж я уби — извика тя след него, когато той се отправи след малката процесия нагоре по стълбите.

— О, за бога — изръмжа той и я погледна побеснял. — Глупавите хора от града никога няма да се научат. Никога, никога,

никога не трябва да се опитваш да убиеш змия. Не знаеш ли, че деветдесет процента от ухапванията стават, защото някой глупак се опитва да убие проклетата змия?

Ейми стоеше между тях и ги гледаше с отворена уста, а найлоновата торба висеше в ръцете ѝ.

— Виждам, че сте я взели. Донесете я — каза ѝ той грубо и изчезна през летящите врати.

Джо стоеше като закована, сълзите се стичаха по лицето ѝ, а тя цялата трепереше от шока. Остави колата, внимателно заобиколи сградата и автоматично се отправи към единственото си убежище на това чуждо място. Беше направила всичко възможно, а сега животът на Елиз беше в ръцете на други. Щеше да се оправи — тя не се съмняваше в това — противоотровите бяха много ефикасни.

Но дали тя щеше да се оправи от днешната травма, или от престоя си във Варила — в това не беше много сигурна. Стигна до къщата. Въпреки жегата, не включи климатика. Влезе и наплиска лицето си със студена вода, след това заключи и двете врати, изключи телефона и си легна.

Това бе грешка. Щом затвори очи, тя видя змията, гърчещото се тяло и подскачащата глава. Доглади ѝ се и тя се втурна в банята и стоя дълго, докато съвсем изпразни стомаха си. Легна на пода и с удоволствие усети прохладата на керамичните плочки върху потната си трескава кожа.

— Джо, къде си? Джо?

Дълбокият глас долетя в състоянието ѝ на полусъзнание и тя се сви още повече, като се надяваше, че той ще се откаже и ще си тръгне. Надеждите ѝ се разбиха, когато чу отекващите му стъпки, докато я търсеше из къщата с непонятна за нея настойчивост.

— Махай се — промърмори тя ядосано, когато едно приглушено възклицание ѝ подсказа, че е в стаята. В следващия миг ръцете му я обгръщаха, после с лекота я вдигнаха и той я постави в скута си и се облегна на вратата на банята.

— Добре ли си? — попита той, а гласът му беше толкова топъл и загрижен, че сълзите ѝ отново потекоха.

— Добре съм — каза тя с дрезгав от гаденето и сълзите глас.

— И Елиз е добре — прошепна той в косата ѝ. — Беше кафява змия. Ти си направила каквото трябва и може би си ѝ спасила живота,

като си действала така спокойно и бързо.

— Ти ми крещеше, че съм я убила — хълцаше тя. Ръцете му я прегърнаха така здраво, че тя едва дишаше.

— Елиз ми каза какво е станало. Съжалявам, че ти се разкрещях — каза той кротко. — Опасно е да се убиват змии. Можеше да ухапе и теб и тогава...

Прегръдката му отново се затегна, а гласът му замря при тази мисъл.

— Но аз мразя да убивам — проплака тя, опитвайки се да обясни състоянието си, докато сълзите се търкаляха по бузите ѝ.

— Тихо, тихо — прошепна той, като я люлееше напред-назад, сякаш беше бебе.

Нежните му думи стоплиха сърцето ѝ, успокоиха треперещото ѝ тяло. Изведнъж разумът ѝ се върна и тя осъзна колко лесно я манипулираше с милите си думи и прегръдките си. Усети устните му в косата си и споменът за предишните му целувки отново събуди отчаянието ѝ. Целувките не означаваха нищо за този мъж!

— Как влезе? — попита тя и застана възможно най-далече от тялото му, опитвайки се да се изскубне.

— Имам ключ.

Силата му правеше усилията ѝ безплодни. Лекотата, с която се справяше с нея, я плашеше, защото тя осъзна колко уязвими са жените в сравнение със силата на повечето мъже.

— Пусни ме. — Гласът ѝ стана писклив от паниката. — И се махай! Можеш да използваш ключа си, за да заключиш отново. Не ти ли мина през ума, че не искам да виждам никого?

— Ти си в шок, Джо — отбеляза той спокойно. — Беше мое задължение да те видя и да се уверя, че си добре.

Задължение! Тя се скова при тази дума.

Ръцете му веднага реагираха. Отслабиха прегръдката си и тя се почувства доста глупаво, когато се изправи и в огледалото видя мръсното рошаво същество, което той бе прегръщал.

— Имам нужда от душ — промърмори тя, когато той се изправи. — Благодаря за загрижеността, но вече съм добре — добави тя учтиво, с надеждата, че той ще я остави насаме с мъката ѝ.

— Искам да се грижа за теб, Джо — промълви той сподавено, след което бързо се обърна и излезе. Думите му звучаха в ушите ѝ,

докато затваряше вратата. Де да можеше така да затръшне и вратите на съзнанието си за него.

Съблече влажните си мръсни дрехи и с удоволствие стъпи под струите топла вода. Усети как те отмиват от нея потта и мръсотията, а с тях и най-лошите ѝ спомени и я оставя пречистена и външно, и вътрешно.

Сигурно вече си е тръгнал, помисли си тя, докато набързо се подсушаваше, а топлият въздух изсуши останалите капки.

Дръпна памучния пеньоар, който висеше зад вратата, наметна една кърпа на раменете си, за да попие капките от мократа ѝ коса и влезе в кухнята. Всяка надежда, че той е обърнал внимание на молбите ѝ и си е тръгнал, изчезна. На масата имаше наредени чаши, а той се въртеше около чайника и очевидно очакваше появяването ѝ.

Ръцете му се протегнаха, хванаха я за раменете и я принудиха да седне. Взе кърпата от неспокойните ѝ пръсти, застана зад нея и започна да подсушава мокрите ѝ кичури, като масажираше главата и слепоочията ѝ през грубия плат. Движението на пръстите му беше успокояващо и Джо усети как нервното напрежение бе заменено от чувственост.

— Върви си, Стийв — промърмори тя, борейки се със слабостта на тялото си.

— Наистина ли искаш да си отида? — отвърна той и ръцете му се плъзнаха по раменете към гърдите ѝ.

— Да! — каза тя отчаяно, а гласът ѝ потрепери, когато той се наведе и сложи устните си върху шията ѝ. — Да, искам! Омръзна ми да идваш тук и да ме целуваш, а после, без да кажеш и дума, да си отиваш! Аз не съм играчка, изпратена тук за твое забавление — играчка, върху която да упражняваш целувките си!

Думите бяха съвсем точни, но тя усети, че не ги е казала както трябва. Беше доста трудно да изразиш презрение, когато си задъхан, а тялото ти трепери под нечии ласки.

— Кажи ми отново, че искаш да си отида — подразни я той, докато плъзгаше ръце под дрехата ѝ. — Кажи ми го пак — прошепна той в ухото ѝ.

— Не искам...

— Кажи ми, че не усещаш какво става между нас и аз веднага ще си тръгна — настояваше той, като я повдигна от стола и с лекота я

изправи на крака, така че гърбът ѝ се опря в него, а ръцете му продължаваха еротичните си движения, които караха тялото да трепери при допира му.

— Това е защото работим заедно! — запротестира тя слабо, докато се бореше не само с него, но и със собственото си желание.

— Не, Джо — възрази той, а откровеността му премахна объркването ѝ. — Не е толкова просто! Не изпитвам подобно нещо към Карън, Линда, Ан или която и да било от останалите млади сестри, секретарки и терапевтки, с които работя.

— Но вероятно си го изпитал с Хилари — каза тя разпалено.

Ръцете му спряха да се движат и тя усети как тялото му замръзна. Той я обърна и нежно, но решително вдигна брадичката ѝ, така че тя бе принудена да срещне тъмните сини очи.

— Това ли е цялата работа? — попита той. — Ревнуваш от Хилари?

— Защо пък да ревнувам? — войнствено попито тя. — Интимният ти живот не ме интересува!

— Никога не съм изпитвал подобно чувство към Хилари — заяви той, а очите му втренчено я гледаха, засилвайки ефекта от думите му.

Наведе глава, устните му срещнаха нейните и тя се предаде на възбудата, която той така лесно събуждаше в нея.

— Спалнята? — попита той нежно и тя само успя да кимне, отпуснала глава на гърдите му.

Събуди се с чувството, че всичко е наред — далеч от предишните ѝ неспокойни утрини. В ума ѝ нахлуха спомени от изминалата нощ и в тялото ѝ се разля наслада. С все още затворени очи, тя си спомни усещанията, които бе събудил в нея и се изчерви като си спомни собствената си импулсивност — дори само мисълта за това караше бузите ѝ да горят. Както си лежеше неподвижно, вгълбена в мислите си, тя усети, че тялото ѝ отново копнее за докосването му.

Него го нямаше!

Знаеше това, преди да отвори очи — щеше да усети, ако той бе все още в леглото. Чувството на самота и загуба заплашваше да я залее. Тя го искаше, имаше нужда от неговото успокоение.

Тази мисъл я изплаши.

— Държиш се като млада девица — смъмри се тя. — Искаш да ти каже, че те обича! Това си е старият синдром „ще ме уважава ли още на сутринта“!

Джо въздъхна. Знаеше, че иска нещо повече от една кратка любовна връзка. Страхуваше се да използва думата любов, дори в мислите си. Веднъж вече бе сложила такъв етикет на чувствата си и бе допуснала грешка.

Имаше на разположение пет седмици — щяха ли да ѝ стигнат да го опознае? Щяха ли да бъдат достатъчно, за да разбере самата себе си? А дали той ще се опита да я опознае? Искаше ли да го направи?

Тези мисли развалиха предишните ѝ приятни усещания, но тя се насили да продължи. Трябваше да използва главата си — сърцето прекалено лесно грешеше. Стийв бе показал чисто физически интерес към нея, не бе направил дори и опит да научи нещо за жената, която се криеше зад лекаря.

Ама че човек! Отсъствието му беше дори по-смуцаващо от присъствието! Спомените за него отново се върнаха и тя обви с ръце раменете си и се сви в леглото. Все пак е дежурен, по-късно тази сутрин ще прави обиколка на отделенията. Може би след това ще се върне, за да я събуди с целувка. Топлината обхвана тялото ѝ и тя заспа с усмивка на уста.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Стийв не идваше!

Стомахът ѝ се сви на топка. Разумът кореше нараненото ѝ сърце, но тялото ѝ си спомняше удоволствието, което ѝ бе донесъл и щеше да копнее за още, както наркоманите копнееха за нова доза.

Е, станалото — станало, диктуваше ѝ разумът, но сърцето ѝ болезнено се свиваше. В живота ѝ нямаше краткотрайни връзки — не защото имаше някакви илюзии по отношение на истинската любов и верността, а защото знаеше, че не е достатъчно силна за тях. Когато в живота ѝ влезе Мартин, тя бе пометена, както малките метеори от пламтяща комета. Неговото съвършенство бе оживило света ѝ, бе я замаяло и тя не можа да види, че блясъкът е фалшив.

— Разбира се, че ме обичаш — уверяваше я той и я разпалваше с целувките си. — Всички ме обичат!

Тук беше прав, припомни си тя, излегнала се в празното си легло в откъснатата от света Варила. Обичаха го толкова много, че не можеха да повярват, че е допуснал грешка. Тя също го бе обичала. Плашеше я другият Мартин — този, който така отчаяно желаше да е съвършен, че за всеки проблем в отношенията им винеше нея. Мартин, който бе отрекъл да е подправял резултатите и бе готов да я обвини, ако продължаваше да настоява. Мартин, който бе излъгал толкова много хора, включително и Стийв, за своята работа и за тяхната връзка. А те му вярваха.

— Достатъчно! — каза тя решително, отблъсквайки мрачните мисли. — Няма да лежа в леглото цял ден, за да чакам един мъж, който може въобще да не дойде!

Когато отиде в банята, тя се сети за отряда и къщата, която бе забравила да заключи. Половин час по-късно беше на път за Кураминя. Духът ѝ се приповдигна — действаше магията на равнината и безкрайното синьо небе.

Той ще се върне довечера, помисли си тя и се усмихна.

Когато пристигна, видя, че лагерът е вдигнат, макар че момичетата явно бяха някъде наоколо. От къщата се чу вик и тя се отправи към прохладната тераса и поздрави Каръл.

— Виждала ли си Елиз?

Заляха я угризения и тя поклати глава. Собствените ѝ проблеми със Стийв — как трябва да се среща с него в болницата и да се държи, сякаш нищо не е станало — я държеше настрана от болницата. Нямаше защо да ходи. Освен заради Елиз.

— Съжалявам, Каръл — каза тя бързо, когато забеляза, че жената внимателно я наблюдава, сякаш четеше мислите ѝ. — Спах до късно и помислих, че е най-добре веднага да дойда. Не бях заключила, а не знаех колко дълго смятате да останете.

— Аз щях да се погрижа за това — успокои я Каръл. — Всъщност видяхме, че си направила чудеса с мебелите и решихме да ги довършим. Ела, за да се увериш сама.

Джо влезе, изпълнена с любопитство. Тежките завеси бяха вдигнати и в стаите нахлуваше светлина, а дървеният под блестеше.

— О, Каръл, прекрасно е! Никога нямаше да се справя с пода без машина.

— Ние използвахме почти толкова ефективен метод — засмя се Каръл. — Виж!

Тя отведе Джо в голямата спалня, където четири момичета се смееха и се пързяха по пода, с увити около краката парцали.

— Ето така е трябвало да изглежда къщата — прошепна Джо, а сърцето ѝ се изпълни с копнеж. — Сега вече прилича на дом!

— Може би когато Стийв и Хилари се оженят, ще се преместят тук — предположи Каръл, и без да знае заби кама в сърцето на Джо.

— Може би! — съгласи се младата жена и се обърна.

Остави смеещите се деца и отиде до реката, замислена над поведението на Стийв. Може би и нейната реакция беше странна, но неговите действия — особено за човек, за когото целият град говореше, че ще се ожени за друга — бяха неразбираеми. Освен ако не беше непоправим женкар и се стремеше да се докаже, като спи с всяка новодошла.

Това някак не подходеше на човека, когото познаваше от болницата. Той беше загрижен и взимаше работата си присърце. Тогава защо се държеше така?

Спря под едно дърво до реката и прехвърли наум срещите им извън болницата. Не бяха толкова много, че да не може да си ги припомни, помисли си тя сухо. Той определено не я бе ухажвал! Не я бе канил да излизат, нито пък я бе обсипвал с комплименти, но те така или иначе не струваха нищо. Като се замислеше, изглеждаше като че ли той бе привлечен от нея, въпреки чувствата си. Сякаш изпитваше нуждата да я целува, да я гали, но не искаше и се бе борил с чувствата си, докато то не го бе надвило.

Какво значи това за мен, чудеше се тя и се обърна към къщата.

Правя от мухата слон, реши тя, докато пътуваше към града. Момичетата си бяха отишли, а тя се бе уверила, че всичко в къщата и около нея е наред. Естественият ѝ оптимизъм постепенно я завладяваше. Той щеше да дойде, щяха да говорят и всичките ѝ безпочвени страхове щяха да се разсеят от топлината, която можеха да си дадат. А ако пък е отминало, нека да е така, реши тя философски, потискайки страха, който караше стомаха ѝ да се свива.

Той не дойде!

Лежането в леглото се бе превърнало в непоносимо мъчение и когато навън се просветли, тя с удоволствие стана, за да посрещне новия понеделник.

Джош сигурно беше буден. Можеше да отиде и да поседи малко с него.

— Роузи се опита да се свърже с теб вчера — поздрави я Карън, когато тя се появи в болницата, преди да си е отишла нощната смяна.

— Елиз? — попита тя бързо с разтуптяно сърце.

— Тя е добре, но старият Джош почина.

— Кога? — попита тя, едва успяла да продума с пресъхналите си устни.

— Вчера. Рано сутринта. Стана най-неочаквано, както си спеше кротко. Стийв беше излязъл, но най-накрая го открихме по безжичния телефон. Той не можеше да направи нищо и нямаше смисъл да будим и вас.

Телефонът му е бил до леглото! Защо не се е събудила? Защо не се бе върнал при нея? Да се върне, да ѝ каже, да потърси утеха в

прегръдките ѝ. Толкова малко ли значеше за него? Нищо ли не означаваха чувствата ѝ към Джош като човек, като пациент?

— Стийв е съсипан, разбира се — продължи Карън, прекъсвайки обърканите ѝ мисли. — Хилари дойде късно снощи, така че тя ще го успокои, но...

Гласът на Карън замря, сякаш мисълта за това, колко много значеше Джош за Стийв, ѝ бе непоносима.

— Аз дойдох да поседя малко с него — каза Джо. — Той винаги се будеше толкова рано!

— Елиз е будна, ако искаш иди при нея! — каза бързо Карън. — Тя така добре се възстановява, че скоро ще ни побърка всичките!

— Ще отида да я видя — каза Джо.

Имаше нужда да прави нещо — каквото и да е, за да не мисли.

Ако я нямаше Хилари, щеше да потърси Стийв, дори и само за да поднесе съболезнованията си, но пристигането на другата жена ѝ казваше ясно от кого се нуждае той и колко незначителни са чувствата му към нея.

Само част от съзнанието ѝ работеше нормално, но тя се радваше на бърбенето на Елиз, която ѝ разказваше за посещението на отряда миналата вечер и останалата част от уикенда.

— Разстроена си заради Джош, нали? — каза Роузи вместо поздрав, когато няколко часа по-късно влезе тихо в кабинета ѝ и я прегърна, докато Джо седеше на прозореца и гледаше лехите в двора.

Тя кимна. Наистина беше разстроена, макар опитът да ѝ казваше, че такива неща стават и че дори и без лечението и операцията старецът можеше да си отиде по всяко време. В тези неща имаше закономерност, с която човек свикваше с течение на времето.

В този момент тя бе благодарна, че смъртта на Джош ѝ служи като извинение за разсеяността ѝ.

— Искан да ти благодаря за бързите мерки в лагера — продължи тя и притисна Джо, а гласът ѝ потрепери от вълнение. — Ако не беше ти...

— Каръл щеше да се справи — каза Джо.

— Аз ти благодаря не само за помощта — продължи Роузи с тиха настойчивост.

— Знам, че мразиш змиите. Когато Елиз ми разказа какво е станало, не можех да повярвам. Тя самата бе парализирана от страх и

змията е щяла да я ухапе отново, ако ти не бе реагирала така бързо. Спасила си й живота, Джо!

— Надявам се, че това не означава, че отсега нататък съм отговорна за нея — каза Джо весело, опитвайки се да забрави този ужасен спомен. — Не мисля, че мога да се справя с един тийнейджър!

— Можеш да се шегуваш, но ние никога няма да го забравим — каза Роузи натъртено, преди да се впусне в задачите за деня. — Погребението на Джош е утре — каза тя, когато свършиха обичайните си задължения. — Аз, както и голяма част от персонала, искам да отида.

— Аз ще остана — успокои я Джо, правилно разбрала какво иска да й каже Роузи.

Видя Стийв едва в сряда сутрин. Бе разбрала, че ще заминава някъде за през нощта — най-вероятно в Кураминя. Няколко пъти бе звънял в болницата — рано сутрин или вечер. Дали не го правеше, защото знаеше, че тогава не е там?

Тя стоеше отново на прозореца и гледаше цветята навън, когато голямата му кола спря пред вратата.

Трябва да се справя с тази среща, реши тя. Не мога да бягам всеки път, когато идва в болницата. Изправи рамене и излезе във фойето. Дъхът й спря, когато видя посивялата му кожа и уморените му зачервени очи. Ръцете й автоматично се протегнаха в желанието й да го прегърне, да го притисне към себе си и да му прошепне успокояващи думи. Но с ожесточена решителност ги прибра до тялото си и сви длани в юмруци толкова силно, че ноктите се забиха в нежната й плът.

— Съжалявам за Джош — каза тя тихо.

„Съжалявам, че ти самият не ми го каза, съжалявам за толкова неща“, добави тя наум, когато той погледна през нея, сякаш не беше там.

— Не трябваше да започвам лечението сам — каза той кратко — и да се правя на специалист в нещо, което не разбирам.

— Направи всичко възможно — отвърна тя, а гневът от неговото отношение и нейната безпомощност отново събуди желанието й за

борба. — Това можеше да се случи по всяко време с или без лечение и ти го знаеш!

— Но не се случи — гласеше горчивият му отговор, използвайки неоспорима логика срещу нейните думи. — Стучи се тук, лекувах го аз, а последните му дни бяха толкова болезнени и тежки, че смъртта е била просто едно спасение.

— Той страдаше и преди лечението. Туморът беше толкова голям, че той щеше да страда все повече. Дойде при теб, търсейки надежда, и ти му я даде!

Джо трепереше от възмущение и яд, че той не признава задълженията на лекаря да направи всичко за пациента.

— Вие двамата не можете ли да спорите някъде другаде?

Роузи подаде глава от женското отделение и Джо осъзна колко високо говореше. Обърна се и влезе в кабинета си, но той не я последва. Обзе я силна тъга, защото разбра, че каквото и да е имало помежду им, то е умряло заедно с Джош.

Времето се промени — тежки облаци покриха небето, въздухът се нагорещи и влагата изсмукваше всяка енергия.

— Кандидатства ли за постоянно място? — попита Роузи в петък вечерта, когато бяха свършили прегледа на работата през седмицата.

— Не! — каза Джо рязко.

— Искане ми се да го бе направила — рече сестрата умоляващо. — Още не е късно. Знаем, че времето в момента е ужасно — продължи тя, игнорираше глухия протест на Джо. — Но никога не се задържа така. Ще падне дъжд и ще се проясни. Остани да видиш прекрасната ни есен с ясните ѝ дни и меките ветрове — всичко отново потъва в зеленина.

— Вечният оптимист! — подигра ѝ се Джо.

— Ти самата беше голям оптимист доскоро — отвърна Роузи и я погледна изпитателно. — Това беше едно от нещата, което ми хареса у теб, но сега някак си се променила.

— От времето е.

Извинението прозвуча вяло дори в нейните уши.

— Не е само от времето! Всичко започна, когато Джош почина — поправи я Роузи. — Достатъчно е, че Стийв се носи, сякаш животът

е свършил, упреква себе си за смъртта на стареца и си изкарва лошото настроение на всяка дреболия. А да се разстроиш и ти и само да мълчиш — това вече е прекалено!

— Така ли се държа?

Джо бе изненадана, защото си мислеше, че крие мъката си зад бодрото си държание.

— Е, определено не си жизнерадостният човек, който дойде тук, решен да превземе и Варила, и Стийв Хеминг.

Джо учудено вдигна глава и срещна пронизващия поглед на Роузи.

— Толкова ли беше очевидно? — попита тя тихо.

— Само за мен! — отвърна Роузи. — Той е причината, заради която не искаш да останеш, нали?

Джо кимна. Буцата в гърлото ѝ беше прекалено голяма, за да я преглътне, след като съчувствието на Роузи бе проникнало през стената, която си бе издигнала.

— Проклети мъже! — промърмори Роузи и удари бюрото така, че чашите подскочиха.

И двете се отпуснаха и напрежението се разсея, когато се засмяха.

— Ела на вечеря у дома — поръча Роузи, когато излизаше от кабинета малко по-късно. — А следващия уикенд отиди в Яруна. Можеш да разгледаш града, след като си дошла до тук.

Джо кимна, после потрепери, когато една светкавица освети стаята и ги разтърси оглушителен гръм.

— Задават се дъждовете — предупреди я Роузи.

— Винаги ли започват така? — попита Джо.

— Тук често има бури. Далеч на север е валяло, прибави жегата и влагата — всички те водят ужасни бури.

— Мисля, че ще пропусна вечерята — каза Джо. — Има само едно място, където искам да бъда в такава буря и това е леглото.

— В него или под него? — подразни я Роузи.

— В него! — отвърна Джо с достойнство. — Бих желала да те уведомя, че бурите са едно от нещата, от които не ме е страх.

— Пак добре! Е, приятна почивка — няма да се видим до понеделник.

Джо я проследи с очи и после погледна зеленикавосивите облаци, които покриваха небето и засипваха земята с огън при сблъсъците си. Дъжд още нямаше, а навън бе така ясно, сякаш цветовете се подсилваха от стаената сила на бурята.

Валя цяла нощ и цял ден. Това не е дъждът в града, реши Джо, докато седеше на терасата и гледаше как се лее като из ведро и намокря всичко, до което се докосне, превръщайки почвата в хлъзгаво море от кал. В този дъжд имаше някаква необузdana сила, която вливаше живот на всичко наоколо. Отиването и връщането от болницата се превърна в приключение и Джо почувства как душата ѝ се пречиства.

— Една от пациентките на Стийв ще ражда — посрещна я дежурната сестра, докато тя изтръскваше чадъра си в кухнята по обяд. — Той каза, че ще ходи в чифлика, но не мога да се свържа с него по безжичния телефон.

— В това време може да не сме в обхвата му. Ще видя пациентката, а вие продължавайте да го търсите. Сигурна съм, че ще ѝ е по-лесно, ако е със собствения си лекар.

— Не мисля, че има избор — отвърна сестрата. — Това е третото ѝ дете. Всеки момент ще започне.

Джо я последва в операционната.

— Ако щях да оставам тук, щях да направя атмосферата по-подходяща — каза тя на раждащата, като оглеждаше стерилната празнота наоколо.

— Четох за такова нещо в списанията — отвърна жената задъхано. — Няма значение — това ми е последното — промърмори тя решително.

— Момиченце е — съобщи Джо на жената четирийсет минути по-късно.

Сестрата постави малкото ревящо създание в ръцете на майката.

Очите на Джо бяха забулени от сълзи, когато се извърна от потното греещо от щастие лице на родилката и израза на преданост и гордост в очите на съпруга ѝ, прегърнал жена си и детето.

— Все още не мога да се свържа със Стийв — подхвърли сестрата, когато Джо излезе от операционната.

Джо погледна към входа. Въпреки че ниските облаци все така покриваха небето, дъждът бе намалял.

— Ще направя обиколката си в отделенията и ще отида до Кураминя — рече тя. Беше започнала да се тревожи.

Караше съсредоточено по хлъзгавия път — и най-малкото отклонение и тя щеше да затъне в калта от двете страни на пътя. Двама загубени лекари беше вече прекалено!

Голямата му кола беше паркирана до къщата, но нямаше следа нито от Стийв, нито от кучетата.

Обади се в болницата. Каза им, че ще огледа наоколо и отново ще се обади. Колелото го нямаше! Той можеше да е навсякъде, помисли си тя със сълзи на очи.

Внезапно див лай я накара да излезе на терасата, където едно прогизнало куче лаеше на среща ѝ. Животното затича към реката и после пак се върна.

— Това се случва само по филмите — каза тя ядосано на животното, докато го следваше, без да обръща внимание на дъжда, който бе намокрил дрехите ѝ, преди да беше направила и две крачки.

Скоро чу и останалите кучета. Пътят към коритото на реката беше мокър и хлъзгав, близо до него водата бързо течеше, но очите ѝ бяха приковани върху тъмната купчина, която лежеше до тежкото колело, на сантиметри от покачващата се вода.

Кучетата мълчаливо наблюдаваха как тя се изпързала до Стийв и обезумяла затърси пулса му. Биеше силно и тя изрече благодарствена молитва, разкъса ризата си и попи калното му лице, изследвайки неподвижните му бледи черти за някакви наранявания.

Нямаше нищо — нито подуване, нито необикновени вдлъбнатини по тялото, но очите му говореха, че е в безсъзнание. Прегледа крайниците му с треперещи пръсти, а сълзите ѝ се смесваха с дъжда. Единият крак беше счупен и костта стърчеше през разкъсаните панталони, но известно време той явно е бил в съзнание, защото бе стегнал кърпата си над раната, за да спре кръвотечението. После сигурно бе припаднал от болката. Дали това бе всичко? Тя не знаеше.

— Останете с него — каза тя на кучетата. — Ще се обадя за помощ.

Те я погледнаха, а кафявите им очи бяха пълни с доверие. Докато тя бавно си проправяше път нагоре, те започнаха да вият. Водата бързо се покачваше и в ушите ѝ зазвучаха думите на Стийв за наводненията, които идвали от север.

Най-сетне долази до върха на високия бряг. Затича се към къщата, където се обади в болницата и съобщи за случилото се.

— Кажете на линейката да кара по следите към реката. Не могат да сбъркат — ще видят колата на Стийв.

Грабна чаршафите от дивана в кухнята и един стар бастун, който вероятно бе принадлежал на дядо му, и отново излезе. Втурна се към колата да си вземе чантата. Чантата на Стийв вероятно беше в неговата кола, но в нейната със сигурност имаше морфин, а тя имаше нужда точно от него.

Качи се в колата му и премисли какво трябва да направи. После запали, благодарна на хората в провинцията и навика им да оставят ключовете на таблото. Внимателно подкара към калния бряг, излезе бързо с чантата в едната ръка и въжето от лебедката в другата.

Без да обръща внимание на водата, която вече се плискаше в краката ѝ, тя започна да разкъсва дрехите му, като се опитваше да намери мускул, в който да инжектира болкоуспокояващото лекарство. Пръстите ѝ не можеха да се справят с мокрия плат, а реката все повече я тревожеше. Отметна якето и заби иглата през панталоните с надеждата, че е уцелила силните бедрени мускули. Щеше да мине малко време, преди да подейства, но щеше да намали болката му, когато по-късно го преместваха. Засега е по-добре да е в безсъзнание, помисли си тя, прекара куката през колана на якето му и уви около нея мушамената му качулка, за да държи по-здраво. Разкъса чаршафа на ивици и привърза счупения крак към здравия, уви бастуна с мократа си риза и го пхна като шина между тях.

Обърна го по гръб и той простена, разплисквайки водата, която вече стигаше до кръста му, но не дойде в съзнание. С треперещи пръсти закопча якето. Не спираше да се моли да не пропусне нещо в бързината.

— Дано няма увреждания на гръбнака. И дано платът се окаже толкова здрав, колкото твърдят рекламите — обърна се тя към кучетата, които я наблюдаваха отблизо с очевиден интерес.

Тя отново се покатери по склона, следвайки въжето и махайки камъните и пръчките по пътя. Поне в калта щеше да го влачи по-лесно, реши тя, когато една гръмотевица я оглуши.

Натисна малкото копче и затаи дъх, докато металното въже се навиваше на барабана. Лаят на кучетата ставаше по-ясен и тя видя как

тежкото тяло се плъзга тромаво, преодоляло стръмнината. Изключи лебедката и се втурна към него, уплашена от бледото му лице.

— Надявам се осъзнаваш колко счупени нокти ми струваш — каза му тя свирепо, докато се опитваше да развърже възела около куката. Чу виенето на сирените и усети вълна на облекчение.

— Гледай ти!

За момент Нед, главният шофьор, се втренчи в пациента ѝ, след това започна да го увива в одеяло от непромокаема материя.

— Не мога да махна кабела на лебедката от якето — обади се Джо рязко, сякаш да обясни сълзите, които все още се стичаха по лицето ѝ.

— Можем да го измъкнем от него или пък да разрежем дрехата — и в двата случая той няма да е много доволен! — Нед поклати глава предупредително. — Тим, вземи нещо остро — ще го срежем. Чувам, че реката приижда. — Той се обърна към Джо. — Ще му кажа, че ти си разрязала дрехата — усмихна ѝ се той. — Къде го намери?

Тя посочи надолу към коритото.

— Колелото и чантата ми са все още там. Ще отида да ги взема!

Но когато се обърна, ръката на Нед здраво я хвана за рамото.

— Остави ги, момиче — нареди той. — Не можеш да се върнеш. Колкото по-скоро се махнем отгук, толкова по-добре. Не чуваш ли реката?

Тя го погледна учудено.

— Това реката ли е?

— Да, и при това е доста близо! Пътят до града се движи покрай брега, така че налага се час по-скоро да тръгваме. Закарай тази кола при къщата, докато ние го натоварим и го привържем. Реката не стига дотам и ще е в безопасност. Пътьом ще те вземем и ще се върнеш с нас.

— Моята кола също е тук, ще се върна с нея — каза тя бързо — тонът на Нед я бе смутил.

Той я заведе до вратата на колата и я задържа, докато тя се качи.

— Ще се върнеш с нас — рече той, като я гледаше втренчено, а в гласа му имаше заповедна нотка. — Извади от колите всичко, от което се нуждаеш, заключи ги и остави ключовете в къщата. Виж дали кучетата имат достатъчно храна, заключи и ни чакай там. — Спря за момент наставленията си, обърна се към Тим, който му показваше, че е

освободил куката, и добави: — Потърси там някоя риза на Стийв, която можеш да облечеш. Много си мокра!

Той затръшна вратата и се отдалечи като удари леко колата в знак, че може да потегля.

Когато последната му забележка стигна до съзнанието ѝ, тя се изчерви и погледна към мокрия бял сутиен, който беше единствената ѝ дреха над кръста. Дословно изпълни нарежданията на Нед, макар да не разбираше загрижеността му. Линейката спря пред нея, мъжете отвориха вратата, но тя поклати глава.

— Аз ще се возя отзад със Стийв — каза решително.

Той лежеше така неподвижно, че тя хвана ръката му, за да усети топлината му и да се увери, че в тялото му все още има живот. Линейката се движеше бързо и леко занасяше по калната река, която бе заместила пътя.

Джо надникна през малкото прозорче и бе поразена от черно-жълтите води, бушуващи край тях, помитайки дървета колкото телеграфни стълбове и влачеци всякакви отломки. Страхопочитанието, което изпита при вида на тази страхотна природна стихия, бе изместено от ужас, защото осъзна откъде идваше онзи тътен.

Ръката ѝ конвулсивно стисна тази на Стийв и усети лек ответ. Сцената навън бе забравена и тя бързо се извъртя към него, да види сините му очи, все още потъмнели от болката, но вперени в нея с учудване.

— О, за бога — изрече слабо. — Как успя? — добави той, без капка съмнение, че тя го е спасила.

— Изтеглих те с въжето на колата — каза тя доволно.

Щастие, че го вижда как се движи, чува го да говори, запали блясък в очите ѝ и бузите ѝ се зачервиха.

— Някакво си градско момиче! — каза той и така стисна ръката ѝ, че тя трепна. — Джо? — Гласът му прозвуча дрезгаво, изпълнен с напрежение.

— Ще се справиш — прошепна тя, защото си помисли, че той търси успокоение.

— Знаеш, че няма — каза той тихо. — Поне не докато ти се извиня.

Глупавите сълзи отново се появиха в очите ѝ и тя наведе глава, за да скрие огорчението си. Надяваше се, че няма да започне да ѝ се извинява и да я наранява още повече по този начин. Как можеше да принизява случилото се помежду им дотам, че да ѝ се извинява?

— Държах се толкова лошо — прошепна той — и единственото ми извинение е, че смъртта на Джош ме разстрои повече, отколкото си мислех. Ти се опита да ме успокоиш, а аз те отхвърлих. Но се чувствах толкова виновен. Виновен, защото бях потънал в собственото си егоистично удоволствие, докато приятелят ми умираше.

— Това ли означаваше то за теб? — прошепна тя. — Една малка егоистична наслада?

Цялата болка и горчивина от изминалата седмица се върнаха, силни и разрушителни, като водите навън.

— Разбира се, че не — изстена той. — Мислиш ли, че един чисто физически акт може да е такава магия, ако няма чувство? Можеш ли да отречеш привличането, уважението, нежността от онази нощ?

— А любовта? — попита тя, осъзнавайки, че го притиска, но неспособна да живее повече в несигурност. — Имаше ли любов?

— За мен имаше, Джо — каза той и гласът му премина в дрезгав шепот.

Тя не можеше да повярва на ушите си, погледна го и видя втренчения, настоятелен поглед и леката усмивка на устните му.

— Последното нещо, което планирах, беше да се влюбя в някаква наперена градска докторка, която била изпратена тук, за да избяга от някакъв скандал. Но не такава беше жената, която дойде.

— Таял сте предубеждения, така ли, доктор Хеминг? — закачи го тя, обхваната от щастие, което отнесе болката, самотата и отчаянието.

— И тогава, точно когато мислех, че сме се намерили един друг, когато започнах да се надявам, че ти ще останеш, умря Джош и аз се почувствах недостоеен... Чувствах, че не мога да се примиря с този провал и да застана пред теб. Мислех, че ще си отидеш, че ще ме забравиш! Че така е по-добре!

Сините му очи — вече не скрити, а уморени и пълни със съмнения бяха приковани в нея, търсейки успокоение, което тя все още се боеше да му даде.

— Знаеш, че съм ти инжектирала морфин — каза тя шеговито. — Тези признания вероятно са резултат от еуфорията.

Клепачите му се отпуснаха, за да скрият шока от това, че го бе отхвърлила, но отвори отново очи, за да каже:

— Това не ги прави по-малко верни, Джо.

Линейката плавно спря пред болницата и задната врата се отвори. По стълбите към тях се затича Роузи.

— Отивай си вкъщи да се изкъпеш и да пийнеш нещо топло — нареди тя. — За късмет тук е Дейв Първис. Връщаше се от почивка и наводнението му попречи да продължи.

— О, Роузи, това е чудесно — прошепна Джо дрезгаво, а очите ѝ отново се напълниха със сълзи — този път на облекчение. — Кракът му е в ужасно състояние. Веднага се връщам.

— Не бързай. По-добре си почини малко, за да можеш да си с него, когато се събуди. Ние с Дейв ще се справим.

— Кажи му, че съм му сложила десет милиграма морфин.

— Ще спреш ли да се притесняваш? Тръгвай! Следващите няколко седмици ще бъдеш доста заета, така че ще трябва да се грижиш добре за себе си.

Когато най-накрая се отправи обратно към болницата, навън бе притъмняло от облаци. Тя беше чиста, нахранена, но уморена. Думите на Роузи ѝ напомниха, че има задължения.

— Значи оставаш! — чу се нечий смях, когато влезе в кухнята.

На масата Дейв и Роузи пиеха чай и ѝ се усмихваха доволно.

— Какво имате предвид? — попита тя подозрително — бяха в толкова добро настроение, когато трябваше да се тревожат за Стийв и крака му.

— Е, ако ще се жените със Стийв, значи оставаш — повтори Дейв. — Защото той със сигурност няма да се премести.

Кръвта нахлу в лицето ѝ и тя тропна с крак, като се опитваше да прикрие смущението си с гняв.

— За какво, по дяволите, говориш? Кой е казал, че ще се омъжвам за Стийв? Това ли е последната клюка във Варила? Заменила е историите за Стийв и Хилари, които слушам, откакто съм тук.

— Нали не си повярвала на всичките тези измислици за Стийв и Хилари? — поинтересува се Роузи. — Стийв пусна тази клюка в града, за да престанат да го сватосват с всяка неомъжена жена в радиус от триста мили. Често си мисля, че той извика Хилари най-вече заради това! Приятели от студентските години са и нищо повече. — Тя се

усмихна, но явно разбра, че Джо не е много убедена. — Аз щях да знам, ако имаше нещо, Джо — добави тя твърдо. — Когато Хилари идва в града, винаги взимат моето походно легло.

— А аз съм новото „увлечение“, което трябва да го спаси от сватосването? — но ядът ѝ бе заменен със странно облекчение.

— Не, това не е клюка, нали, Роузи? — с комична тъга попита Дейв. — Знаем го от сигурно място!

Те отново се заляха в смях.

— Джо, извинявай — каза накрая Роузи, докато си триеше сълзите. — Не трябва да те мъчим така, но беше толкова смешно, а аз толкова се зарадвах. Ще се омъжиш за него, нали?

— Той още не ми е предложил, Роузи — каза Джо мрачно, съвсем объркана от поведението им. Тези двамата рядко се шегуваха с такива неща.

— Работата е там, че го направи! Направи го толкова хубаво — сякаш със седмици се е упражнявал, само дето държеше не твоята, а ръката на Дейв.

— Каза: „Кажете ми, че ще се омъжиш за мен! Обещай ми, Джо, обеща ми!“ — продължи Дейв.

— И ти отговори ли му? — попита тя, прикривайки вълнението си.

— Да! — отвърна Роузи весело. — Казах „Да, скъпи, разбира се!“ Помислих си, че гласът ми е по-хубав от този на Дейв, а Стийв беше в такова състояние, че сигурно нямаше да се успокои, докато не чуеше твоя отговор.

— Но не съм му отговорила аз — прошепна тя.

— Само не ми казвай, че щеше да отговориш друго! Да ти кажа честно, и слепец можеше да види какво става помежду ви! Само че и двамата сте прекалено упорити, за да го признаете! Затова сега върви да си направиш обиколката и после седни при годеника си. Кой знае какви мили неща ще ти наприказва в унеса си, преди да се събуди и се превърне отново в мълчаливец.

— Предложих ли ти да се оженим?

Прошепнатите думи я изтръгнаха от унеса ѝ.

— Не — каза тя със закачлива усмивка. — Но си предложил на Дейв.

— Той прие ли? — попита той, а сините му очи блестяха от любов.

— Не, но Роузи прие. Усетила, че трябва да те успокои.

— Не е сгрешила. Знам, че обърках всичко от самото начало, Джо, но ти просто ме шокира. Стоеше на вратата на операционната, увита в огромна престилка, а кафявите ти очи ме гледаха така спокойно и сериозно — сякаш беше момиченце, което се прави на голяма жена. — Ръцете му конвулсивно я стиснаха, но тя замълча, защото знаеше, че той има още да говори. — Спомнях си какво беше казал Мартин за теб и подозирах, че баща ти те е изпратил тук. Но когато те видях — как работиш, как се грижиш за всички — разбрах, че не е така. Чувствах се като ударен с нещо тежко — чувството беше толкова силно... Трябваше да му се противопоставя.

— Защото не ме харесваше ли?

— Така ли съм казал? О, Джо, съжалявам. Страхувах се, че ще те уплаша, ако действам прекалено бързо. А след това, когато стана онази история с химиотерапията на Джош, ти ме накара да разбера, че Мартин не е бил прав, видях как говореше с баща си, разбрах, че си добър лекар.

— А имаше нужда от още един лекар?

— Не толкова, колкото от теб — призна той. — Това чувство ме изяждаше отвътре. Поканих те да излезем, но ти ми отказа и излезе с Брайън Шорт. Можех да го убия...

— Онази събота сутрин Брайън просто е дошъл да остави бележка от Карън.

— Това така или иначе не беше моя работа! — промърмори той. — Все си го повтарях, но исках да ти причиня болка, защото самият аз страдах. Исках те толкова много, а не знаех какво да правя.

— Какво ще правим сега?

— Помогни ми да стана — каза той и се опита да седне в леглото.

Тя натисна едно копче на леглото и горната част се изправи. Тя се протегна да му помогне, но той я прегърна и я притисна до себе си.

— Ще го направя както трябва, защото Джош сигурно ни гледа отнякъде. — Свали въображаемата си шапка, поклони се леко и каза: — Джо Армитидж, приеми моята страстна любов, която поставям скромно в краката ти и ми окажи голямата чест да бъдеш моя жена!

Усети изгарящия му поглед и разбра, че той е съвсем сериозен, въпреки подигравката в думите му.

— Мисля, че Роузи вече е приела вместо мен — каза тя и притисна жадните си топли устни към неговите, магията се разля в тялото ѝ и пред очите ѝ избухна ярък звезден огън.

Издание:

Мереди Уебер. Изпитателен срок

Английска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“, София, 1995

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-110-412-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.